Ţara este întâi a lui Dumnezeu şi numai apoi a noastră

PERMANENŢE

ANUL I NR. 12
DECEMBRIE 1998

POLITIC CULTURAL SOCIAL

24 PAGINI
4000 LEI

COLINDE, COLINDE

Colinde, colinde!
E vremea colindelor,
Căci ghiaţă se-ntinde
Asemeni oglinzilor.
Şi tremură brazii
Mişcând rămurelele,
Caci noaptea de azi-i
Când scânteie stelele.

Se bucur-copii,
Copii şi fetele,
De dragul Mariei
Îşi piaptăna pletele.
De dragul Mariei
Şi-a Mântuitorului,
Luceşte pe ceruri
O stea călătorului.

Mihai EMINESCU

BUNA VESTIRE

Cerul trimite
Sol de iubire
Fiu se va naşte
Buna Vestire.

Cerul trimite
Înger de pace
Vatra curată
Pâinea va coace.

Taină şi cântec
Duhul e Mire
Rodul Fecioarei
Buna Vestire.

Peşteră sfântă
Tainică Lacră
Sfântă Fecioară
Aură Sacră.

Vatră curată
Veghe de îngeri
Unde se coace
Pâinea de frângeri.

Cine-i în slavă
Lumii scăpare
Rouă din cântec
Stea peste mare?

Tron de lumină
Pură şi pururi
Trenă de stele
Duci în azururi.

Adrian POPESCU

ARDEALUL ADOLSCENŢEI NOASTRE

de *Vasile BĂNCILĂ*

Ardealul, - prin elevaţia covârşitoare şi luminosul ei naţionalism, dă astăzi şi mai puternic glas durerii că dreptatea celebrată la 1 decembrie 1918, a rămas curând o amintire care ne va sângera mereu, atâta vreme cât Basarabia, Bucovina şi Cadrilaterul vor sta despărţite de pământul românesc.

Consemnăm sărbătorirrea de anul acesta a Marii Uniri prin eseul luiVasile Băncilă, pentru că, meditaţia lui asupra reîntregirii teritoriale a României, - în centrul căreia prezida simbolic

Ce a însemnat Ardealul în copilăria noastră, a celor care, în vechiul regat, ne duceam, în 1916, să punem cei aproximativ nouăsprezece ani ai noştri în creuzetul în care avea să ardă spiritul unei naţiuni pentru a-şi cuceri întregirea politică, ne interesează nu numai pe noi, ci va interesa o dată istoria duhului de pe acele vremuri.

Societatea românească realizase primele tacturi politice: unirea principatelor şi independenţa regatului, după care, într-un relativ repaos aparent ca după o mare sforţare, se dăruia preocupărilor sociale şi culturale. Instinctul politic totalitar* se organiza, însă, în adâncuri şi elabora, cu o fatalitate organică, viziunea sublimă a unei Românii aşezate în făgaşuri dacice. De aceea, la sfârşitul veacului trecut, jocurile literare sau dialecticile pe teme sociale au mai încetat sau au trecut chiar pe al doilea plan şi a apărut, în toată puterea ei, mistica Ardealului! Era pentru prima dată în istoria românilor când o idee cuprindea, mai mult sau mai puţin, pe toţi românii din toate straturile sociale şi din toate locurile, căci la mistica regăţeană a Ardealului, acesta răspundea cu mistica "Ţării", până şi ţăranii spunând, cu acea linişte geometrică şi implacabilă a românului dintre Carpaţi: "Noi vrem să ne unim cu Ţara!". Dorinţa unirii cu Ardealul s-a întins repede ca o văpaie pe mirişti şi a devenit, în anii dinaintea războiului, însăşi forma spirituală, forma entelechială, în care trăia fenomenul românesc. În persepectiva acestei uniri, noi vedeam o îndoită izbândă: pe de-o parte, şi în primul rând cuprinderea la un loc a tuturor românilor, căci Ardealul era în imaginaţia noastră şi un simbol al procesului de unire a tuturor provinciilor româneşti, din care cuprindere avea să rezulte trăirea în modalitatea esenţială unică a sufletului şi rosturilor româneşti sub soare; pe de altă parte, corectarea social-morală reciprocă şi mai ales purificarea societăţii româneşti de ultimele rămăşiţe ale influenţelor turceşti şi balcanice, prin virtuţile primare ale Ardealului. Ideal naţional de înaltă ţinută şi devorantă aspiraţie, dar şi ideal social-moral totodată, deşi în primul rând naţional, idealul unirii cu Ardealul punea stăpânire pe toţi şi mai ales pe cei tineri ce învăţau în şcoală că poporul românesc mai are de dat o luptă, care să încheie o istorie de două mii de ani, înainte de a începe alta, de data aceasta mai mult culturală şi de organizare lăuntrică. Noi aveam sentimentul precis că ne găseam aproape de acest punct median, aflat între istoria bimilenară a întregirii noastre şi istoria de cultură în sine, care va urma, şi făceam tot ce putea sufletul arzător al unui adolescent pentru a grăbi apariţia acestui punct de foc. Sentimentul că trăim în prejma unei minuni şi a unei mari încercări dădea un sens tare şi inefabil vieţilor noastre tinere, pe care puţine generaţii l-au putut avea, dar care oferă şi explicaţia eroismului şi martirajului, de care a dat dovadă tineretul - şi împreună cu el cei mai în vârstă - în anii de cumplită prestaţie istorică a războiului, ce într-adevăr n-a întârziat să vină...

Ardealul a fost funeţia etică şi metafizică a adolescenţei noastre. Îndemnuri formale sau sugerări discrete, elanuri vajnice sau acorduri minore, nostalgii şi credinţe, polarizate an de an în jurul imaginii Ardealului au creat un Ethos, ai cărui nezdruncinaţi cruciaţi ne socoteam cu anticipaţie. În şcoală, plângeam citind *Fefeleaga* lui Agârbiceanu, în care vedeam însăşi Ardealul văduvit rând pe rând de copii şi de darurile lui, fremătam citind poeziile lui Goga, ne armonizam sufletele cu strofele lui Coşbuc, ne umanizam trăind lumea ardelenească a lui Slavici şi lăsam să picure în sufletele noastre cadenţele sfioase ale versurilor lui Iosif... Toate acestea erau frumoase în sine, dar erau frumoase pentru noi şi fiindcă erau lamura spirituală a unor fraţi trăiţi în vitregie. Mai mult şi decât în şcoală, ne documentam asupra Ardealului în lectura şi preocupările de acasă.

Lectura noastră de atunci! Era o activitate ascetică şi benedictină, o aspră disciplină ocultă, o iluminare, o dăltuire şi o ardere a fiinţei noastre, pentru a putea intra fără nici o stridenţă în lumea aspră, într-o imensă frescă pentru sacrificaţi pentru izbăvirea neamului. Citeam cu înfrigurare volumele lui Nicolae Iorga, în care şerpuiau flăcări de entuziasm concentrat, evocări magnifice, mustrări adânci; în care răzvrătiţii, popii şi cărturarii Ardealului, apăreau în umile procesiuni sfinte; în care obida fără nume pentru suferinţe nemeritate se degaja singură din lucruri... Consultam tomuri de documente ardeleneşti, ne entuziasmam de figura de mare celnic, făcut să băciuiască o împărăţie, a lui Şaguna, aşa cum reieşea din admirabila

→ pagina 2

monografie a părintelui Lupaş, pe care ne-o furam unii altora, citeam ziare şi broşuri, palpitam, ca de o întreprindere personală, urmărind discursurile neînfricate pe care trimişii Ardealului românesc le ţineau în parlamentul de la Pesta, ne bucuram citind programele serbărilor româneşti din satele şi oraşele de dincolo de Carpaţi, iubeam, compătimeam şi nădăjduiam pe această sacră vocabulă, "Ardealul", mai scumpă decât toate nestematele tinereţii noastre.

Şi fiindcă activitatea individuală nu ne ajungea, ne adunam mai mulţi şi organizam şedinţe de iniţiere şi de trăire a doctrinei naţionaliste, în care problema Ardealului avea locul de frunte. Pe lângă biblioteca personală, aveam biblioteca noastră comună cu cărţi multe şi rare, din care s-ar fi putut informa şi un om de stat. Ţineam liste de bibliografii pentru toţi românii de peste graniţe, cumpăram ultimele cărţi, ne abonam la ziare. Şi nu eram decât nişte elevi de liceu! Cel care scrie aceste rânduri era abonat la "Tribuna" şi "Românul" şi îşi procura cărţile, nu numai cele naţionaliste, dar şi cele de cultură generală, de la o librărie din ... Arad, deşi cele mai multe din aceste cărţi erau editate în vechiul regat! Mi se părea mult mai firesc să le cumpăr de acolo şi trecându-le prin vamă, decât din imediata apropiere, unde apăruseră. Acest amănunt indică poate mai mult decât orice orientarea noastră spirituală de atunci. Iar şedinţele noastre de iniţiere în viaţa Ardealului aveau întreg fiorul sever şi duioşiile unor ciudate incantaţii, ale unor liturghii. Ne împărtăşeam, în gesturi domoale şi vorbe şoptite, având frunţile plecate peste adâncul fiinţei noastre şi peste misterul neamului, cu sufletul Ardealului. Îi admiram tinereşte rezistenţa, îi trăiam în tăceri prelungi suferinţele, ne converteam existenţa în rugăciune pentru el. Când întrunirea noastră lua sfârşit, după un ceas, două, ori mai mult, ne despărţeam cuminţi, impresionaţi, purtând cu noi fragmente de epopee şi având impresia că suntem înconjuraţi de umbre scumpe. Ce nu ştiam noi atunci! Eram la curent cu toate mişcările din Ardeal, ştiam istoria ultimelor două sute de ani ale acestuia cum n-o ştiam nici pe departe pe aceea a vechiului regat, ne perindam în închipuire figurile luptătorilor, revoluţiile, amăgirile din partea stăpânitorilor, suplicele de la Viena, epoca absolutistă, legea naţionalităţilor nerespectată niciodată, activitatea în parlamentul străin, pasivismul demonstrativ, reluarea activităţii... toate fazele şi popasurile, sângerările şi triumfurile lăuntrice, bucuriile în mijlocul durerii şi, mai ales, întrevedeam sufletul marii aşteptări încordate, sufletul colectiv al Ardealului arcuit într-o încăpăţânare organică asupra intuiţiei viitorului său. Orice se întâmpla în provincia de peste Carpaţi ne interesa. Urmăream creşterea numărului şcolilor româneşti pe comitate, asistam la lupta lor patetică de a se menţine ca o flacără în bătaia vântului, ne durea, ca de o elegie compactă, când o şcoală confesională era trecută la stat, ne simţeam ofensaţi în ultimele noastre articulaţii când aflam de nedreptăţile jandarmilor, notarilor, birărilor, solgabirărilor şi fişpanilor - şi ne durea mai mult decât o apăsare pe rană când, uneori, se isca o neînţelegere între unii fruntaşi ai vieţii româneşti de acolo...

Cu acest suflet am intrat în razboi. Unii încorporaţi la leatul lor, alţii voluntari, iar cei mai mici, cercetaşi. În tot timpul marelui război, imaginea Ardealului a fost drapelul nostru. Foştii cititori ai istoriei Ardealului, părtaşii reuniunilor intime de iniţiere în viaţa fraţilor asupriţi, micii beneficiari naţionalişti, şi-au făcut datoria acolo unde era inima primejdiei. Au luptat crezând întodeuna că merg la înviere şi nu la moarte. Au murit prea adesea, dar au murit simplu, fără să ştie ce sacrifică, fiindcă nu au avut niciodată o contabilitate personală. Dacă au răbdat şi au slăbit, era pentru ca ţara să se îmbogăţească. Dacă uneori au fost tăiaţi în bucăţi de către duşmani, era pentru ca bucăţile patriei să se adune la un loc. Iar dacă au supravieţuit, au facut-o în chip tot atât de simplu, ca şi când nu ei, ci suplinitorii lor ar fi rămas în viaţă... Cei mai mici, copii şi preadolescenţii, cercetaşii, au slujit în spitale, au făcut legături între unităţile militare ori au murit pe margini de drumuri, pe timpul băjeniei. A fost cruciada copiilor noştri.

La baza unirii Ardealului cu România este tot ce e mai adânc în viaţă: suferinţa. Şi tot ce e mai frumos: tinereţea.

Iar bucurie mai mare nu am avut decât atunci când armatele noastre au intrat pentru întâia oară în Ardeal, la începutul războiului, şi cetate după cetate, suflet după suflet, se dexrobeau şi se alipeau la cetatea sufletului românesc. Sau atunci când armatele noastre, de data aceasta cu mucenicia celor doi ani de moarte şi de suferinţe, la sfârşitul războiului, au intrat în acelaşi Ardeal al sufletului nostru. Ni se părea atunci că retrăim zilele Genezei şi că geografia existenţei se creează din nou. Pământul se despărţi de ape, ne-românii de români, şi stihiile vrăjmaşe ale istoriei noastre au intrat în vizuini de umbră şi de neputinţă veşnică.

Astăzi Ardealul e aşezat la loc de cinste în spaţiul sufletului românesc. Istoria lui şi epopeea luptelor pentru unire vor fi de învăţătură tuturor urmaşilor. Ceea ce alte popoare au avut de la începutul istoriei lor, noi am avut după aproape două mii de ani de transfigurare. De aceea nu vom uita ce am fost şi vom înţelege cum trebuie să fim de astăzi înainte. Căci acum începe Via Appia a destinului românesc.

**Totalitar=integralist*

Apărut iniţial în "Gând românesc", IV, nr. 12, decembrie 1936, p. 577-580

AŞA, NU!

A devenit un gest comun atât al presei scrise, cât şi al audio-vizualului prezentarea "în contumacie" a Mişcării Legionare. Un minim de morală i-ar fi obligat pe detractorii care se supralicitează să invite în Sanhedrinul lor şi pe "celălalt". Dar pe nici un canal mediatic nu suntem invitaţi. Ni se refuză dreptul la replică. Nu suntem menţionaţi decât pentru a fi calomniaţi. De la vehemenţele lui Vadim la subtilităţile lui Pleşu. Suntem judecaţi şi expediaţi în câteva minute la eşafod în şedinţele unor conclavuri la sfârşitul cărora acuzatorii se felicită şi-şi beau înbujoraţi oranjada. O dată şi încă o dată şi încă – pentru că, vedeţi, victima răpusă nu vrea să moară. Are atâtea vieţi câte n-or să fie niciodată în stare să le gâtuie nici detractorii cu limba maternă română, nici ceilalţi – se ştiu, îi ştim – care au învăţat româna ca pe o a doua sau a treia sau chiar a patra limbă.

Îi citim şi vedem mai mult cu amuzament decât cu interes pe doamnele şi domnii care ne condamnă în lipsă, evitând cu grijă întâlnirile cu analfabetismul, cu semi-doctismul nostru reprezentat de urmaşii lui Nae Ionescu, Eliade, Noica, Ţuţea, Vasile Băncilă sau Ion Barbu.

Aşa cum în altă parte i-am amintit răposatului Iosif Sava numele câtorva zeci de intelectuali legionari din prima linie a culturii române, tot aşa ne îngăduim de data aceasta, într-o fireasca şi pe deplin meritată devălmăşie, să nominalizăm pe Ileana Vrancea, Leon Volovici, Dan Pavel, Zigu Ornea, Pleşu, Doina Cornea, Henri Wald, Wechsler, Oişteanu, Andrei Cornea, apoi Norman Manea, Ion Ianoşi, Marta Petreu (căreia îi mulţumim pentru numeroasele extrase din gândirea legionară – interpretarea lor o priveşte strict pe doamna Marta Petreu de la "Apostroful" clujean). Nu obosim să îi amintim pe doamna "evanghelistă" Alina Mungiu, pe admirabilul H.R.P. şi pe doamna Smaranda Enache, care îi consideră pe apropiaţii lui Eliade, Blaga şi Bernea ca pe nişte huligani semidocţi şi gangsteri de mâna a doua sau a treia.

Şi nu vom osteni să-i amintim, punându-i laolaltă, chiar dacă unii acceptă Haskalaua, iar alţii New Age-ul.

Ce este penibil în tot efortul demolator al domniilor lor este că escamotează adevărul devenit de acum istorie în virtutea căruia Mişcarea Legionară reprezintă singura formaţie viabilă creştină anticomunistă, naţională, de virtute şi sacrificiu de sine a spiritului creator românesc.

Şi nu vom accepta poziţia defensivă din care să tot întâmpinăm acuzaţiile pe care să le dezarticulăm, ci vom continua linia deja manifestă în "Permanenţe" de abordare pozitivă a spiritului legionar.

Avem de partea noastră interesul atâtor şi atâtor studioşi străini de rang universitar care s-au apropiat cu simpatie şi obiectivitate de ideologia legionară.

Avem meritul pe care ni-l conferă prezenţa noastră predominantă în martiriul românesc al luptei anticomuniste.

Tot la activul nostru se înscrie constructivismul – la propriu – al Mişcării Legionare exprimat în nenumărate opere materiale de asistenţă socială: şcoli, biserici, drumuri, diguri, troiţe, cămine studenţeşti şi altele.

În sfârşit nouă, şi nu vreunuia din puzderia de partide zise democratice, nouă ni s-a ataşat toată generaţia intelectualilor din anii '20-'40. Lângă noi au venit să se alăture grupul "Kryterion", grupul "Axa", gruparea "Luchian", cei de la Iconarul bucovinean, de la Însemnări Sociologice, iar prin Nae Ionescu cei de la "Cuvântul".

Aceste observaţii ar pune în dificultate pe orice detractor, dacă acela ar păstra în el măcar un dram de bună credinţă. Dar se vede treaba că nu am avut parte de adversari de onoare.

Am lăsat la sfârşitul acestui regretabil pomelnic pe ultimul, cronologic, detractor al Mişcării Legionare, anume domnul Zoner, istoricul, sociologul, analistul ale cărui idei acoperă două pagini din "Aldinele" României libere de acum câteva săptămâni. Nimic nou în ele. Dar e îngrijorătoare obstinaţia de a glosa pe aceeaşi temă ce părea epuizată.

De aceea, domnule Zoner, şi dumneavoastră, toţi ceilalţi, priviţi-vă în oglinda conştiinţei dumneavoastră (?!) şi opriţi-vă. Oare nu aţi ostenit? Din câteva răstălmăciri, din câteva neadevăruri peste care treceţi repede, din câteva fraze contorsionate cotropite de neologisme sau de miasme de cloacă maximă nu se poate scrie istorie.

Aşa, nu!

Priviţi în jurul dumneavoastră, mai departe de propriile scaune şi veţi sesiza inaderenţa publică la tezele ce vă sunt atât de scumpe.

Priviţi la tineretul care, cu intuiţia lui nativă şi nealterată v-a identificat mai repede decât v-aţi fi putut aştepta şi care v-a retras audienţa, fapt ce se reflectă şi în tirajul tot mai redus al publicaţiilor dumneavoastră.

Suntem de altfel convinşi că figuraţi mai mult în nomenclatoarele noastre decât în conştiinţa şi interesul tinerilor sănătoşi români (dumneavoastră n-aveţi cum să-i vedeţi...) care frecventează bisericile cu şcolile lor de catehezã şi reuniunile fundaţiilor româneşti de cultură.

Acceptaţi deci, domnule Zoner, că se impunea puţină deferenţă în faţa suferinţei unor oameni care au fost fărâmaţi sub teascul anchetelor bestiale, ale izolărilor infernale, ale înfometării şi lipsei de asistenţă medicală (nu ştim cum v-aţi fi comportat, domnule Zoner, în asemenea situaţii). Dar oricum, azi aţi fi putut să aveţi acea minimă deferenţă care să vă oprească mâna dacă deosebirea de etnie sau indicaţiile exprese ale lojei sau stipendiile grase nu v-ar fi împins la atacurile dumneavoastră indecente.

Nicolae NICOLAU

ŢARA FĂRĂ ELITĂ SORTITĂ PIEIRII

În toate enciclopediile elita este definită ca un ansamblu de persoane considerate a fi cele mai înzestrate într-o societate sau într-o disciplină, cele mai distinse, de calitate superioară, ieşite din comun prin calităţile lor şi care ocupă primul rang într-o comunitate naţională. Într-un cuvânt, persoane care întruchipează un ansamblu de virtuţi, puse în serviciul societăţii şi care determină evoluţia, progresul în toate domeniile: cultural, politic, naţional, sanitar, etc.

Făcând o incursiune în istoria ultimilor 50 de ani ai ţării noastre, constatăm cu strângere de inimă, că societatea noastră a fost total lipsită de această elită, care a fost pur şi simplu înlocuită cu mediocritatea unei ideologii, unde cultul personalităţii domina toate sectoarele de activitate.

În primul rând, ţara fiind ocupată şi supusă unei depersonalizări totale, reprezentanţii ei au dispărut din viaţa spirituală prin eliminare fizică, prin metode de constrângere de tot felul.

Prima categorie a comunităţii naţionale vizată, au fost oamenii politici, reprezentanţii partidelor, loviţi în întreaga lor gamă organizatorică, clasaţi fie în "criminali de război" şi sancţionaţi ca atare, cu zeci de ani de temniţă, majoritatea fiind ucişi prin torturi, foame şi frig. Istoria menţionează temniţele de la Sighet, Aiud, Canalul Dunărea-Marea Neagră, etc. Unde şi-au lăsat viaţa personalităţi de seamă ale politicii noastre: Iuliu Maniu, Gheorghe Brătianu, etc.

Au urmat, apoi, militarii, prioritari fiind cei ce s-au distins în războiul din răsărit, consideraţi "criminali de război", după o definiţie adoptată de Tribunalele aliate, categorie în care erau abuziv încadraţi toţi cei care manifestau ostilitate faţă de exercitarea violenţei asupra populaţiei de către trupele de ocupaţie. De un mare sprijin în sancţionarea acestor recalcitranţi au fost diviziile formate în URSS din prizonierii români care au preferat cetăţenia şi uniforma sovietică, cu nume luate din istoria noastră pentru a o pângări: "Tudor Vladimirescu" şi "Horia, Cloşca şi Crişan", care vor înlocui armata română, devenite elemente de represiune asupra propriilor lor fraţi.

Intelectualii, osatura conştiinţei naţionale, au fost cei mai crunt loviţi, clasaţi în categoria de fascişti, totalitarişti, rasişti, antisemiţi, şi nu mai ştiu ce alţi anti, inventaţi pentru nevoile cauzei.

Aşa a fost întemiţată elita naţională şi, în mare parte, lichidată în chinuri sau mutilată fizic şi psihic de-alungul a 16-20 de ani, supravieţuitorii acestui holocaust devenind fantome ambulante. Astfel, în temniţele Aiudului au dispărut eminente figuri ale culturii româneşti dintre care vom aminti pe cei a căror imagine este încă vie în momoria colectivă: Mircea Vulcănescu, gânditorul profund al filosofiei noastre, Nichifor Crainic şi mulţi alţii. Nu putem uita pe supravieţuitorii acelor vremi tragice: Petre Ţuţea, Constantin Noica, Lucian Blaga, precum şi pe cei izgoniţi de pe pământul ţării noastre: Mircea Eliade, a cărui operă de valoare universală trebuia să fie încununată cu Premiul Nobel, dacă nu ar fi fost etichetat "fascist", pentru că purta încă amprenta legionară, ca şi Emil Cioran, filosoful adoptat de cultura franceză care îl consideră un eminent reprezentant al ei.

Adăugăm în continuare marii oameni de cultură şi ştiinţă asasinaţi de dictatura regală în lagărele de la Miercurea Ciucului, Vaslui şi Râşnov, poeţi, filosofi, oameni de ştiinţă, printre care pomenim pe: Valeriu Cârdu, Polihroniade, Al. Cantacuzino, Iordache Nicoară, Vasile Cristescu, acesta din urmă ucis pe stradă, precum şi pe marele nostru filosof creştin, Nae Ionesc, otrăvit din ordinul aceluiaşi călău regal al unei întregi generaţii.

Dar comunismul nu s-a mărginit să extermine intelectualii desăvârşiţi, ei au prins în ghiarele lor până şi pe copiii care nu părăsiseră încă băncile şcolii şi i-au întemniţat la Piteşti, Gherla şi Târgşor, unde au fost supuşi apoi la spălarea creerelor, prin torturi şi bestialităţi, depăşindu-se chiar şi sadica experienţă la care a fost supus tineretul rusesc prin renumita metodă a lui Makarenko.

Câţi dintre ei nu şi-au lăsat tinereţea, viaţa însăşi, în aceste laboratoare, în care se căuta limita de la care viaţa încetează de a mai exista. Şi au durat timp de trei ani fără oprire, de dimineaţa până seara aceste atrocităţi, în urma cărora au dispărut pentru totdeuna vârfurile unei generaţii: Valeriu Gafencu, Costache Oprişan, Ion Sadovan, Nicolae Obulescu, Iosif Ripan şi şirul lor continuă peste timp în memoria dramaticei noastre istorii.

Osânda acestora îi aşează în categoria martirilor eroi, a căror imagine se apropie de icoanele sfinţilor, căzuţi în apărarea credinţei creştine şi a Neamului lor românesc.

Nici ţărănimea n-a scăpat terorii, după ce a fost deposedată de toate bunurile ce-i asigurau existenţa, a fost obligată să intre în colhozuri sau în uzine, constituind noul proletariat uşor de controlat şi supus. Rezistenţa ei la această metamorfoză s-a înscris în istoria ecestei scumpe patrii cu nenumărate mii de morţi şi cu tot atâţia întemniţaţi, pe durată lungă de vreme. Iar cei ce nu au rămas în gropile comuniste s-au întors la casele lor, îmbătrâniţi şi schilodiţi de atâtea îndurări.

Biserica a dat şi ea tributul de sânge pentru Hristos şi naţia română. Mii de preoţi au fost chinuiţi în închisori, transformaţi şi ei în martiri ai creştinătăţii, ai umanităţii întregi. Slăvită fie memoria lor în vecii vecilor, amin!

S-ar fi cuvenit ca după Revoluţia din Decembrie 1989, soldată şi ea cu mii de morţi, pentru aceeaşi cauză naţională, dar mai ales după acel noiembrie 1996, cei mai buni, cei mai destoinici, cei mai iubitori de ţară, cinstiţi şi devotaţi, atâţi câţi au mai rămas, într-un cuvânt elita actuală a ţării noastre, să creeze condiţiile unei reveniri din neant, să permită asanarea atâtor rele năravuri şi moravuri, să alunge mediocrităţile şi să instaureze o viaţă decentă pe făgăşul unei societăţi normal constituite.

Să observăm azi, cu atenţie, dacă premisele unei restructurări care să asigure, în primul rând, existenţa noastră ca Neam mai apar sau dacă, cel puţin, speranţa realizărilor lor se mai profilează la orizont...

Şi pentru că, atât evoluţia cât şi destinul nostru, se decid în amfiteatrul aleşilor poporului, care fac şi desfac totul, care într-un cuvânt fac politică, să vedem dacă se conturează aici, în domeniul celor trei puteri în stat, mirajul unei schimbări.

Consternaţi, trebuie să o mărturisim, că aceşti aleşi se ocupă de toate. Îşi măresc retribuţiile lunare, îşi proiectează silueta peste hotarele ţării, ca trimişi ai sus numitului Parlament (pe cheltuiala bietului popor, aşa flămând cum este), îşi îngrijesc imunitatea parlamentară, că şi cum cineva i-ar încrimina de nu ştim ce infracţiune. În acelaşi timp apără legile care au fost astfel ticluite încât să nu suporte a fi agresate de "reforme" care ar pretinde, nici mai mult nici mai puţin, ca bunurile subtilizate cu japca de înaintaşii lor să nu fie restituite celor deposedaţi. De unde să le mai rămână timp să se mai preocupe de soarta acestui popor înflămânzit şi mânţit?

Iată, după cum vedem, că politicul este total străin de nevoile ce bântuie întreaga ţară.

Şi pentru că economia depinde şi ea tot de politic, care-i asigură "subzistenţa", se poartă ea mai bine?

În timp ce unii se ostenesc să strângă taxe, impozite pe tot ce se poate imagina, să umple goluri în bugetul de stat, din ce în ce mai adânci, alţii aşteaptă în penumbra legilor, a justiţiei, să subtilizeze discret, protejaţi de complici bine plasaţi, cu care împart vama, bruma de bănuţi care ar trebui să ia drumul visteriei naţionale. Şi aşa se întâmplă că această visterie rămâne tot mai goală, tot mai sinistră.

Gurile rele clevetesc a corupţie, care, deşi devine din c e în ce mai invizibilă, mai discretă totuşi, este al naibii de eficace.

Ar mai rămâne să apelăm la justiţie, că doar, doar, vom găsi pe aici vreo ieşire din nevoi. Dar şi aici, va trebui să ne temperăm nădejdiile. Şi ea a rămas cea veche, cum s-ar zice "corb la corb nu-şi scoate ochii".

A se cere justiţiei să aplice legile, în cel mai bun caz, ar însemna să precizăm, care legi şi dacă ele corespund tuturor speţelor? În definitiv, nu ar fi mai bine aşa, ca fiecare să se descurce cum îl taie capul, ca până acum?

Elita, pentru că veni vorba de ea, unde s-o fi ascuns, timorată, amărâtă, retrasă undeva, sperând ca cineva să facă apel la ea, înainte de a nu fi prea târziu?

Deocamdată, cei mai buni, geniile, eroii, cei oneşti şi care încă îşi mai iubesc ţara şi pe Dumnezeu, nu-şi mai găsesc locul între cei de azi, care, implantaţi ca o căpuşă în trupul ţării, sug şi ultimele picături de sânge ale acestui popor.

O ţară fără elită, nu este sortită pieirii? O întrebare care ar trebui să preocupe pe atâţi delăsători, indiferenţi, care mâine vor trebui să plătească imensa factură.

Filon VERCA

RADU GYR

sau

DESPRE BALADA IN PEISAJUL SPIRITUAL ROMÂNESC

Cum în istoria filosofiei se delimitează filosofii de tip pascalian de filosofii de tip cartezian, tot aşa în lumea literelor, din amalgamul de scriitori, poeţi, dramaturgi, se detaşează net o categorie a cărei operă se împleteşte cu valorile fundamentale, se întrepătrunde indestructibil cu viaţa lor, cu credinţa lor, cu alte cuvinte opera este un dar mai mult sau mai puţin al experienţei lor, al trăirilor lor, în special al suferinţelor lor interioare sau exterioare.

Mă gândesc aşadar la criticile aduse de poetul american Edgar Allan Poe profesorului şi poetului Longfelow, pe care îl acuză că primează în creaţia sa adevărul mai mult decât frumosul, căci, după concepţia lui Allan Poe, arta trebuie să aibă ca ultim scop frumosul şi nu adevărul. Or, lucrurile pot sta şi altfel, şi în cazul acesta poetul acuzator să nu mai aibă dreptate.

Adevărul, binele şi frumosul sunt trei valori fundamentale, indestructibil legate una de alta, ca trei străluciri ale aceluiaşi diamant, şi atunci când scriem (respectând această concepţie) ceva despre frumos sau a cărui ţintă este frumosul (gustarea frumosului) trebuie neapărat să avem în vedere şi adevărul ca şi binele şi viceversa.

Atitudinea scriitorului american de indiferenţă faţă de una sau amândouă celelalte valori este o atitudine care poate fi catalogată dacă nu potrivnică, imorală, cel puţin amorală.

În categoria celor pentru care pledăm se încadrează Eminescu, Voiculescu, Blaga, Crainic, Radu Gyr şi alţii.

Nichifor Crainic spunea că arta s-a născut în rai. Acest lucru îi conferă strălucire şi pe plan moral, şi pe plan estetic, dar şi pe cel al respectării cunoştinţei adevărului.

Nae Ionescu credea că arta, ca de altfel şi filosofia, cultura în general, nu se face decât atunci când fondul tău sufletesc gâlgâie – atunci când ai ceva nou de spus, adică "intri propriu-zis în domeniul culturii, când mergi la formulare".

Dar această comunicare reciprocă de valori spirituale nu este în acelaşi timp un element necesar pentru mântuirea noastră. În consecinţă, istoria cu toate valorile spirituale, ca şi creaţii ale sufletului omenesc, se desfăşoară sub imperiul căderii omului în cosmos, deci poartă pecetea păcatului originar. Pentru salvarea noastră este necesar să ieşim din istorie, să depăşim datele istoriei şi chiar creaţiile culturale şi artistice, ele rămânând un mijloc de comunicare între oameni, şi nu un scop ultim al existenţei noastre.

Nae Ionescu se ridică împotriva absolutizării culturii şi artei, adică a transformării lor în scopuri în sine.

Ceea ce rămâne esenţial este valorificarea suferinţei – transfigurarea omului prin suferinţă.

În felul acesta, poezia lui Radu Gyr răspunde acestui deziderat metafizic. Pentru a ne da mai bine seama ce reprezintă opera sa trebuie să împărţim această "formulare" în două etape reprezentate prin nişte creaţii care definesc cele două epoci ale vieţii şi scrisului său.

Prima, a tinereţii, ce stă sub sceptrul "Liniştei de schituri" (titlul plachetei de versuri tipărite). Deci nu "la schituri", ci "de schituri", unde lipseşte tumultul vieţii şi unde se aşează pacea şi certitudinea – unde convulsiile vieţii atât exterioare, dar mai ales interioare, lipsesc.

Cea de-a doua – când poetul, angajat în lupta dintre întuneric şi lumină, bine şi rău, participă cu scrisul la drama generaţiei sale, generaţia de la "'22". În această situaţie, poezia sa nu este un strigăt de disperare, ci este o mărturisire a dramei ce o trăieşte această generaţie în lupta sa pentru triumful binelui şi al dreptăţii.

Toată această frământare, această suferinţă la care poetul participă cu toată forţa sa trăitoare şi creatoare şi care îi devine structură, este în acelaşi timp o posibilitate de ispăşire în care este subliniat supliciul în vederea încununării transcendente.

Într-o conferinţă ţinută la Craiova în anul 1936 cu tema "Baladă şi Eroism" poetul face o incursiune în trecutul istoric al baladei şi descrie aria sa de răspândire, precum şi raportul dintre această creaţie şi lupta de emancipare a popoarelor din zona Balcanilor.

Anii 1936-1937 au fost ani de efervescenţă spirituală şi naţională, ani în care cultura românească a atins culmi neavizate până atunci. În fruntea acestui proces de renaştere se găseau titani ca Nae Ionescu, Lucian Blaga, Mircea Eliade, Noica, Vulcănescu, Băncilă, Polihroniade, Moţa şi alţii – şi care, cu scrisul lor, au realizat acest moment de culme nu numai pe tărâmul creaţiei spirituale, dar şi un moment de infuzie majoră a aspiraţiilor şi idealurilor generaţiei de la "'22" şi care impunea o asemenea dezbatere.

Balada, al cărei reprezentant genial a devenit cu timpul poetul, nu este altceva decât o creaţie în care se povestesc întâmplări eroice ale unor personaje deosebite, câteodată controversate, din istoria unui popor.

Balada îşi are o obârşie foarte veche, prin secolele XIV-XV, în Franţa, şi s-a răspândit în toată Europa, cuprinzând spaţii tot mai întinse şi mai fertile, mai ales în sud-estul european, unde, datorită unei istorii vitrege comune şi unor interferenţe, a generat creaţii de o frumuseţe deosebită şi cu semnificaţii majore.

În aria de răspândire a Balcanilor, baladele se împletesc cu momentele de mare rezonanţă spirituală şi naţională datorită şi unor condiţii speciale de încercare de afirmare a etnosului local în lupta cu nedrepte tendinţe de cotropire ale diferitelor imperialisme ale vremii aceleia.

Baladele cântă (narează) nu numai figura de legendă a unor personaje ce au creat mit şi istorie la popoarele respective, dar s-au contopit cu momentele eroice (fiind expresia lor) ale timpurilor în care au apărut, având timbru şi culoare după specificul poporului în sânul căruia s-au afirmat.

Se găsesc creaţii similare în Bulgaria, Iugoslavia şi Albania, având teme eroice, de predilecţie din istoria ţărilor respective.

Cauzele apariţiei baladelor în zona Balcanilor trebuie căutate în penetraţiile reciproce ale popoarelor din aria de răspândire sus-menţionată, ele căpătând culoare, conţinut şi semnificaţie după specificul fiecărui popor în parte, corespunzând unor necesităţi spirituale şi naţionale pe care momentele istorice le reclamau. Influenţele de la un popor la altul au fost reciproce, dar "baladele româneşti excelează printr-un lirism şi omenie ce o degajă şi care sunt diminuate la celelalte popoare" din sudul Dunării, observa un comentator.

Într-o carte despre "Funcţia socială a folclorului balcanic", Traian Ionescu-Nişcov arată că, de altfel, şi "epica sârbească este destul de veche şi de bogată, iar guzlarii sârbi recitau balade pe la curţile domneşti poloneze, ucrainiene sau româneşti – atunci când vreun domn român era căsătorit cu vreo domniţă de origine sârbă".

Printre temele tratate la ora aceea era şi problema trădării de ţară, ca şi a trădării femeii. Toată literatura ţărilor respective abundă de balade populare sau culte cu o mare varietate de teme, lucru nu de trecut cu vederea şi în literatura română.

Balada cultă cu teme eroice este legată indestructibil mai ales de fenomenul românesc, în plină desfăşurare în acea perioadă de culme a culturii şi spiritualităţii româneşti. Astfel, în contextul momentului românesc din acea vreme, apariţia baladei era de o stringentă necesitate spirituală şi naţională. Balada este legată de momentele şi figurile eroice, mai ales ale unui neam şi structura momentului acela era bazată tocmai pe elemente eroice privind istoria acestei naţiuni.

Poetul Radu Gyr intuise momentul şi necesităţile sale spirituale. Baladele, ca de altfel întreaga poezie a sa, mai ales cea de închisoare, rămân un monument de artă, dar mai ales de trăire şi simţire românească, un mesaj adresat generaţiilor tinere ca să nu uite istoria, cu toate vitregiile şi idealurile sale realizate – să nu uite pe cei ce i-au asigurat perenitatea şi nemurirea în istorie.

Poezia lui Radu Gyr ne învaţă că nu numai biruinţele constituie momentele mari, de apoteoză ale istoriei noastre. Deopotrivă, înfrângerile, suferinţele, durerile, dramele unui neam pot constitui momente luminoase, semnificative, dacă fiii săi s-au purtat cu demnitate şi au păstrat cu onoare linia neamului, căci chiar rob fiind, dacă eşti om demn şi mergi pe drumul onoarei poţi fi considerat erou, iar paginile despre istoria ta devin pagini de învăţământ şi educaţie.

Poezia lui Radu Gyr se constituie într-o memorie naţională - memoria aceasta este istoria noastră. Dacă memoria noastră intră în amnezie, înregistrează un colaps şi istoria. În etapa a doua poezia lui Radu Gyr capătă o dimensiune nouă - valenţe noi. Suferinţa şi moartea sunt elemente care-şi găsesc acum cu precădere locul.

Începutul acestei perioade este marcat de publicarea în 1939 a comediei vegetale în versuri "Corabia cu tufănici", despre care un cronicar al vremii scria următoarele: " Corabia cu tufănici este o comedie tristă ca atâtea comedii jucate sub ochii noştri pe scena lumii.

"Cine se uită la ea de pe mal vede o corabie ca toate corăbiile, dar cine îi trece puntea, şi nu o poate face oricine - prinde a vedea acolo lucruri de pe alt tărâm şi care nu sunt de fel ce par a fi, ci cu totul altceva."

Corabia era vrăjită, dar şi cântăreţul, care la un moment dat dă glas tufănicii pentru a exclama un blestem profetic:

"Dar vom muri cu moartea ştiută, fără frică
Cu moartea ei pătrunsă de-un gând de tufănică
Senini că, smulşi din basme lăsăm un vis departe
Şi adevărul vieţii îl învăţăm prin moarte!"

Şi mai departe poetul se tânguieşte:

"Am rămas eu singur pe pământ
Cui să duc luceferi? Cui să cânt?".

Poetul îşi exprimă durerea pentru pierderea atâtor fiinţe şi prieteni dragi. Era trăirea durerii, era evocarea tragediei din anii de groază 1938-39.

Era o premoniţie, căci peste câtva timp însuşi poetul va începe un calvar care nu se va termina decât peste 25 de ani. Arestări, front, iar arestări, condamnarea la moarte, crunte suferinţe trupeşti şi sufleteşti.

Apoteoza creaţiei poetice a lui Radu Gyr o constituie fără îndoială baladele. Frumuseţea versurilor întrece orice închipuire iar ideea centrală este nobila şi rodnica idee a spiritului de jertfă.

Nici un creator de balade din spaţiul românesc nu a reuşit să ne ofere sublimul versului oferit de Radu Gyr.

Nu mai punem în discuţie faptul că ele reprezintă ca număr de strofe un record, fără ca să-şi piardă cu ceva din frumuseţea şi intensitatea gândului şi a cuvântului. Balada codrului fără haiduc are 163 de strofe, Balada ucenicului cu ochii albaştri are 128 de strofe, Balada iconarului de lângă vai are 128 de strofe, Balada clopotarului din stele are 90 de strofe şi aşa mai departe - dar acestea ţin de tehnica formei. Ceea ce este important este faptul că prin baladele sale poetul încearcă să stabilească o legătură cu esenţa vieţii sub

toate aspectele ei.

Poeziile lui Radu Gyr în general, ca şi baladele sale în special, sunt străbătute de câteva idei forte şi anume: muzicalitatea, claritatea şi spiritul de jertfă.

La aproape nici un poet versul nu curge aşa de lin, cuvintele nu sunt aşa de meşteşugit potrivite ca să-ţi creeze sentimentul că te afli parcă în faţa unei simfonii. Forţa lor stă în plasticitatea lor şi-n adevărul dureros ce-l exprimă. Dureros fiindcă fiecare baladă închide în sine o dramă.

Arghezi, marele mânuitor al cuvântului, a fost depăşit. Importanţa acestui factor este că el crează din vers o melodie ce devine pentru sufletul omenesc un liant apt de a face simbioza dintre creaţie şi cititor. Doar Eminescu a reuşit în cultura română această performanţă.

Al doilea factor este claritatea. Nici o poezie a lui Radu Gyr nu reprezintă o enigmă, ermetismul nu-şi are loc în creaţia sa, iar dialectica este exclusă cu desăvârşire. Versul său îţi lasă impresia că pluteşti pe luciul unei ape line, fără valuri, spre o ţintă precisă, spre un orizont nedubios, fără oscilaţii şi fără dedesubturi.

Dar mai ales claritatea se degajă din mărturisirea adevărului, care nu se propagă pe căi ocolite, ci prin exprimări directe, clare, juste, care rodesc şi încălzesc sufletul celor care îl primesc.

Al treilea factor, sau suflu, mai ales al baladelor, este spiritul de jertfă. Începând cu Balada ucenicului cu ochii albaştri şi terminând cu Balada unei nopţi de iarnă, jertfa constituie aureola cu care se încununează o serie de personaje legendare, fie că unul este un tânăr olar, altul un copil clopotar, celălalt un meşter iconar sau generos haiduc, toţi dau dovadă de un nepreţuit spirit de jertfă, fie ca o încununare a suferinţei, fie ca ispăşire, în toate aceste cazuri jertfa are o semnificaţie metafizică.

Prin arta sa poetică încearcă să transfigureze suferinţa dându-i o valoare şi capacitate purificatoare implicit soteriologică.

Lacrimile de sânge şi trupurile schilodite, aripile aparent frânte şi elanurile crucificate, tinereţea masacrată, dar credinţa urcată până la cer, toate aceste tonuri şi realităţi îşi găsesc expresie în poeziile lui Radu Gyr, căci ele nu sunt numai literatură sau că, în afară de a face parte din literatură, au fost şi au devenit un mod de existenţă metafizică. În faţa suferinţelor ele constituie, cu alte cuvinte, dimensiunea ontologică a veacului nostru, în care jertfa creatoare şi lucifericul demolant au stat faţă în faţă timp de aproape o jumătate de secol.

În istoria dramatică, tragică, a neamului nostru românesc ele vor constitui o pagină de referinţă. Iar ca un ultim omagiu adus la împlinirea a 20 de ani de la săvârşirea din viaţă, în ciuda unui recurs oficial, putem spune şi credem că profesorul (aşa-l numeam în închisoare) şi poetul Radu Gyr rămâne cel mai mare creator de balade pe care l-a dat neamul românesc.

În concluzie, la sfârşit de cuvânt, ne întrebăm: unde se încadrează opera poetică a lui Radu Gyr? De bună seamă el rămâne un tradiţionalist, dar este, în acelaşi timp, un romantic, un clasic şi chiar un modernist.

El este de toate şi al tuturor - pentru că s-a ridicat deasupra tuturor.

El a fost deopotrivă al legionarilor, dar l-au gustat şi naţional-ţărăniştii ca şi liberalii. Tuturor le-a fost crez şi îndemn. Pe toţi i-a îmbărbătat şi i-a ţinut treji poezia lui, caci el îşi trage seva creaţiei sale din substanţa chinuită a sufletului românesc. El nu a fost membru al vreunei academii - nici n-avea când - dar el s-a ridicat prin opera sa - ca şi prin suferinţa sa - deasupra tuturor academiilor lumeşti.

Radu Gyr rămâne poetul pătimirii româneşti. Opera lui constituie istoria noastră dramatică - memoria noastră chinuită, despre care peste o mie de ani lumea românească de atunci se va întreba: "cum de a fost posibil să se întâmple aşa ceva?"

Să-i fie memoria eternă.

George POPESCU

O CARTE DE RĂSCRUCE

Apărută la "Editorial Euthemya", Buenos Aires, Argentina, "Creştinism şi democraţie", aparţinând lui Stan Popescu (Ovidiu Găină), cunoscut scriitor acolo, mai puţin aici, unde s-a născut şi a ştiut să-şi pună temeliile personalităţii, prin bogăţia impresionantă a conţinutului, prin frumuseţea limbajului şi învăţăturii pe care ne-o transmite, dar mai ales sprin actualitatea problematicii ei.

Scrisă în limba spaniolă, "Creştinis mo e Democracia" se încadrează tematic în seria celorlalte ale autorului, apărute la această editură sau la altele, înainte sau după 1990: "Voluntad Divina y Democracia" ("Voinţa divină şi Democraţia"), "Autopsia de la Democracia, Un estudio de la Anti-Religion" ("Autopsia Democraţiei, Un studiu desp re Anti-Religie"), "Democracizacion de la Cultura" ("Democratizarea culturii"), etc.

În cele 394 de pagini, structurate pe capitole şi subcapitole, cititorul este purtat înainte şi înapoi, pe coordonatele timpului, de la o lume la alta, de la o isorie la cealaltă, de la luminş spre întuneric, de la adevăr la minciună, având în faţă, concomitent, lumea întreagă şi pe sine însuşi.

Străbătând secolele de dinainte de Christos, începând cu antichitatea greacă - izvorul democraţiei, Atena lui Pericle cu "strategos aristocrator" - şi cele de după Christos, până la noi, la New Age-ul democraţiei mondiale cu "homo politicus", "homo oeconomicus", "homo demagogicus", autorul crează un univers cutremurător pentru fiinţa umană, dezvăluind faţa nevăzută a Răului,cuibărit în sufletele şi minţile oamenilor, pentru a desfigura istoria popoarelor. Este imaginea Leviathanului, Dragonului roşu, care bântuie lumea, înghiţând deja o parte din omenire.

Analizată din perspectiva planului ocult de distrugere a creaţiei divine, în special a lumii creştine - triburile sălbatice nu cunosc încă democraţia - cartea aminteşte de semnalul de alarmă pe care l-a dat publicarea textelor denumite "Protocoalele înţelepţilor Sionului", tipărite la noi în perioda interbelică, în traducerea şi comentariul lui I. Moţa.

La nivelul statului, în societate, faţa ascunsă a Răului, a Leviathanului, este democraţia, dezvăluită ca rău, încă de la apariţa ei în Grecia Antică.

Supunând-o gândirii sale, trecând-o prin învăţătura sa despre virtute, suflet, iubirea pentru duşmani - legea nouă a lui Iisus, filosoful grec Seneca a tras concluzia că democraţia încurajează statul şi nu individul, căruia i se ia libertatea autentică, divină, şi i se dă în schimb teroarea şi supunerea în faţa "elitei democratice".

Rezultatul acestei concluzii şi mărturisiri a fost aplicarea legii nevăzute a democraţiei: condamnarea la moarte a filosofului.

Acestă lege s-a menţinut de-a lungul vremurilor, se aplică şi astăzi, fireşte, în chip nevăzut, pentru că, aidoma Răului, democraţia îmbracă haine de lumină, pe care scrie: dreptate, egalitate, adevăr, iubire, milă, libertate, luând la nevoie chipul Mântuitorului, cu care îi înşală pe cei slabi, nepricepuţi, trufaşi, iubitori şi profitori de lux, de putere, de slava şi de onoruri, etc.

Scopul lui Lucifer şi cel al democraţiei este unul şi acelaşi: distrugerea creaţiei.

Mijloacele prin care lucrează aceleaşi: minciună, înşelăciune, ademenire, negare, dezorientare, degradarea valorilor morale, uciderea spiritului ...

Planul divin se intersectează cu cel uman, istoric. Nimic din ce s-a spus prin gura prorocilor: Isaia, Daniel, Moise, David, sau prin cei plăcuţi lui Dumnezeu: Ieronim, Sf. Augustin, Sf. Ioan Hrisostomos, Sf. Pavel, Sf. Ioan Evanghelistul, nu a stat în afara istoriei.

Lucrarea prorocilor mincinoşi, anunţaţi de Iisus, se desfăşoară sub privirile noastre şi ea poartă numele creatorilor ei: Marx, Engeles, Lenin Stalin, Mao Tze Dun, Pol Pot, Moon, "părintele" sectei religiose din America, toţi Anticrişti înglobaţi în democraţie.

Nici o speculaţie, nici o răstălnăcire; totul este argumentat biblic, istoric, psihologic, prin pasaje din scrierile anticilor, sfinţilor, istoricilor, filosofilor, prin evenimente sociale, politice, istorice, concrete, care au avut loc în evoluţia omenirii, în toate ţările, cu predilecţie în cele institutoare de democraţie.

Adevărurile relevate sunt trăite şi cunoscute de fiecare dintre noi, dar necer cetate şi neluate în seamă;adevăruri uluitoare care vorbesc ele însele despre "democracia globalista", care luptă, din răsputeri, mai ales în mileniul nostru, ca să distrugă ceea ce a creat Dumnezeu.

O carte de învăţătură pentru toţi oamenii, pentru tineri în mod deosebit cărora le vorbeşte într-un capitol aparte, o operă de căpătâi, monumentală, care ne trezeşte responsabilitatea conştiinţei, adevărului, datoriei şi restului nostru.

O lucrare vie care ne răscoleşte şi ne întăreşte firava noastră statornicie în credinţa Neamului, la temelia căruia şi-au aşezat strămoşii gândul lor scris "ca să nu se înece a toate ţările anii trecuţi şi să nu se ştie ce s-au lucrat, să se asemene fierălor şi dobitoacelor celor multe şi fără minte ... să rămâie feciorilor şi nepoţilor, să le fie de învăţătură, despre cele rele să se ferească şi să socotească, iar despre cele bune să urmeze şi să înveţe şi să se îndirepteze" - Gr. Ureche şi M. Costin.

Nădăjduim ca această carte să apară şi în traducere românească, spre folosul multora dintre noi, spre luminarea minţii şi sufletului "elitei democratice", dar şi omului de rând, căci fiecare avem să "dăm samă" în faţa Supremului Adevăr, când toate neamurile vor fi chemate la Înviere, pentru ceea ce am ales Creştinism sau Democraţie.

Rămâne de văzut dacă era democratică, în care a intrat şi ţara noastră, va contrazice concluziile cărţii profesorului Stan M. Popescu.

Cornelia STEGARU

ECOURI DIN BRAZILIA

Toţi de stânga

Să nu cumva să-l taxezi pe un brazilian ca om de dreapta. Se sboarşte urât şi te dă în judecată pentru atentat la onoarea lui. Mai grav, evident, e sa-i arunci în cap sudalma de nazi-fascist: e caz de duel.

Chiar preşedintele nostru, Fernando Henrique Cardoso, sare în sus ca muşcat de vipere când opoziţia îl acuză de alunecări spre dreapta. Adevărul este că acest Fernando Henrique, între paranteze cel mai bun preşedinte pe care l-am avut în ultimii cincizeci de ani, aplică fără probleme de conştiinţă politica neocapitalistă a socialistului Tony Blair.

E adevărat că la începutul carierei sale de sociolog, Fernando Henrique a fost comunist, ba a dat chiar cursuri, apreciate, de marxism-leninism. A trebuit, din această cauză să se refugieze în Chile, pe vremea aceia sub guvernul lui Allende, dar cu timpul boala i-a trecut. Azi apără şi aplică economia de piaţă, stă prieteneşte de vorbă cu FMI-ul, care, cu gentilеţe, i-a acordat un credit de 42 de miliarde de dolari, taie aripile la sindicate şi reduce cât poate aşa numita politică socială.

Recentele alegeri, deşi au acordat un mic spor extremei stângi, au consacrat cu o solidă majoritate poziţia centrului (după cum am văzut nu putem spune "dreptei", ca să nu ofensăm pe aceşti "centrişti" multimilionari, latifundiari şi thacherieni).

Singurul cuib unde într-adevăr marxism-leninismul se conservă, ba chiar prosperă, este ambientul academic. Reduta stângii autentice este reprezentată de universităţile noastre, mai ales cele confesionale, ca de exemplu Pontifici Universitate catolică sau Institutul Metodist Benett. În acesta din urmă am avut cazul "natural" al demiterii sumare a profesorului de doctrine economice, întâmplător născut la Bucureşti. Nu a fost expulzat pe motive religioase (respectivul e ortodox) ci pentru crima de lez-marxism. Îndrăznise să demonstreze că în materie doctrinară "marele" Stalin (Iosif Djugaşvili) n-a prea inventat nimic deosebit, decât gulagurile, procesele de exterminare a adversarilor, clinicele psihiatrice şi glonţul în ceafă.

Nu e de mirare că voluminoasa CARTE NEAGRĂ A COMUNISMULUI, best seler de luni în Franţa, tradusă în germană, italiană, arabă, română, ba chiar şi albaneză, nu a găsit încă în Brazilia un editor care să se încumete a o publica.

De ce tineretul nostru în general şi inteligenţia în particular se află încă pradă doctrinelor de stânga? Cel mai celebru gazetar şi om politic al Braziliei, Carlos Lacerda a dat o explicaţie etico-psihologică acestui fenomen: "Cine, în adolescenţă, nu e de stânga e că nu are suflet. Cine, în etate adultă, continuă de a fi stânga, e că nu are cap." Tot el enunţase legea decalajului în timp al inteligenţiei braziliene: "Noi imităm cu fidelitate tot ce occidentul inventează. Însă cu un decalaj de zece ani. Aşa se explică de ce intelectualii noştri nu au descoperit încă năruirea zidului de la Berlin".

P.S. Compatriotul nostru expulzat de metodiştii de la Bennet a fost imediat invitat să-şi asume catedra de Ştiinţe sociale la Seminarul Teologic diocezian, al cărui director, Esteban Bettencourt, călugăr benedictin, e un mare pieten al românilor, frecventator asiduu al scrierilor lui Mircea Eliade.

Fidel da, Pinochet nu

Cacealmaua rusească a provocat în Brazilia consecinţe mai dezastruoase decât un cutremur de grad 9 pe scara Richter. Domnul Elţin anunţând lumii, cu surâsul pe buze, că nu îşi va plăti datoriile, nu s-a gândit la zecile de ţări, din lumea a doua sau a treia, pe care avea să le împingă pe marginea prăpastiei. Şi iată că Brazilia, fără nici o vină, se află într-o situaţie disperată. O hemoragie de peste 35 de miliarde de dolari, care au părăsit ţara de frica vreunui faliment de tip rusesc, obligă guvernul brazilian să procedeze la un adevărat harakiri ca să încerce de a obţine un ajutor de la Fondul Monetar Internaţional.

În această atmosferă de apocalips a căzut extrem de bine scandalul arestării, la Londra, a generalului Augusto Pinochet, fost preşedinte al republicii Chile. "Şo pă el!" au strigat într-un singur glas, gazetele, revistele şi staţiile de TV braziliene. "Hai să-l distrugem pe fostul dictator chilean ca să uităm puţin de necazurile noastre!"

Noul Ierusalim

Cum a intrat Pinochet în istoria modernă şi cum s-a transformat dintr-un general paşnic într-un dictator sângeros? Să dăm ceasurile înapoi cu vreo douăzeci de ani. În toiul războiului rece, în cursul căruia imperiul sovetic făcea totul (spionaj, subversiune, terorism) ca să aducă cu forţa întreg mapamondul în raiul marxist-stalinist, ţările încă libere din continentul latino-american au reacţionat, ca să se apere, chemând la putere armata. Mai toate republicile latine s-au dodat, deci, cu dictaturi militare de dreapta ca să poată rezista asaltului continuu al subversiunii sovietice. Cu o excepţie: Chile! Graţie unor alegeri nu prea ortodoxe a ajuns la putere un marxist ortodox, Salvador Allende. Idealist şi fratern, Allende, într-o proclamaţie adresată lumii întregi, a invitat pe toţi "luptătorii pentru libertate" să vină la Santiago, unde vor fi primiţi cu braţele deschise. Şi au venit, zeci şi sute, din Spania, din Argentina, din Italia, din Germania, ba chiar şi din blânda şi oficial neutra Elveţie. Agitând steaguri roşii, strângând pumnul stâng, au început să realizeze revoluţia comunistă, proclamată de Allende: ocupări de fabrici, confiscări de bunuri "burgheze", exproprieri agricole, percheziţii în apartamentele cetăţenilor, din care "luau de la bogaţi ca să dea la săraci", săracii fiind ei, sutele de marxişti, leninişti, troţkişti, maoişti, guevarişti, etc.

Rezultatele nu au întârziat să apară: fuga peste hotare a elementelor nesănătoase (burghezo-moşiereşti), stagnarea industrie, moartea comerţului, o inflaţie de 1000%, dar mai ales lichidarea fizică a adversarilor.

În această atmosferă de delir, subversiune şi ameninţare a însăşi existenţei naţiunii, generalul Augusto Pinichet a decis să termine cu debandada aşa zis revoluţionară. Militar obtuz, a dat ordin să fie eliminaţi din noul Ierusalim al lui Allende toţi aceia ce vor fi surprinşi cu armele în mână. Cu siguranţă a exagerat, lichidând peste trei mii de aşa zişi subversivi (Preşedintele Allende nu a mai aşteptat să fie prins şi judecat; s-a sinucis cu o carabină pe care o primise în dar de la tovarăşul său de crez şi lupte, Fidel Castro).

Intrarea lui Fidel

Aici apare acţiunea lui Fidel, pa care câteva ziare braziliene îndrăznesc să-l compare cu Pinochet. Dictatorul chilian a executat trei mii de adversari, cei mai mulţi veniţi de peste hotare, să impună bolşevismul unei ţări ce nu-i invitase. Fidel a fost mult mai activ: a împuşcat 30000 de cubani, vinovaţi de a nu crede în binefacerile marxism-leninismului. Din Chile au fugit, exilându-se, peste 35000 de revoluţionari nesatisfăcuţi de regimul Pinochet. Din Cuba au fugit, riscându-şi viaţa în oceanul dezlănţuit şi contra miilor de rechini care, oarecum, "păzesc insula lui Fidel", peste două milioane de cubani. În 17 ani de dictatură, Pinochet a transformat Chile în ţara cea mai bogată şi prosperă a continentului, reducând inflaţia lui Allende de la 1000% la 2% pe an şi asigurând chilienilor locuri de muncă, educaţie şi un sistem de asigurări sociale de tip german. În patruzeci de ani, Fidel Castro a reuşit să transforme o insulă care, nu numai după opinia lui Hemingway, era un paradis, într-un adevărat infern de mizerie, frică şi disperare. Fără a uita să menţionăm că în tot timpul guvernării sale, Pinochet şi-a văzut de treabă, limitându-se la a stabili şi garanta pacea internă, pe când Fidel nu s-a astâmpărat timp de treizeci de ani, trimiţând echipe de subversiune în toate ţările continentului latino-american, ba chiar şi în Africa, pentru a impune, cu forţa, paradisul roşu, fără a se sinchisi dacă popoarele pe care pretindea să le "libereze" voiau sau nu să intre sub călcâiul sovietic.

Acestea sunt faptele. Rezultatul? Bătrânul ex-general chilean se află sub stare de arest într-o clinică din Londra, ameninţat cu o sumedenie de procese şi acuzat (oarecum pe drept) de crime, de terorism, asasinat, ba chiar şi genocid. În acelaşi timp comandantul suprem, Fidel Castro, se plimbă, liber şi neîmpiedicat, prin toată Europa, primit cu braţele deschise de şefi de guvern, ba chiar şi de şefi de stat, cu care fumează, vesel şi satisfăcut, trabucul păcii.

Crimele nu-s aceleaşi? Desigur. Cu deosebirea că Fidel Castro este un dictator (eventual asasin) de stânga, pe când ex-generalul Pinichet a avut nenorocul să se situeze întodeauna pe dreapta.

Genocid? După toate definiţiile, genocidul înseamnă stârpirea prin violenţă a unei etnii, a unei naţiuni, a unei rase. Genocid a făcut Hitler contra evreilor, Stalin contra atâtor popoare din imperiul sovietic, Kissinger care a comandat anihilarea a două sau trei etnii din Vietnam, Gorbaciov care a încercat să-i lichideze pe estonieni şi Slobodan Miloşevici care a încercat, dar nu a reuşit decât în parte, să facă curăţenie etnică în Bosnia şi acuma, dacă Occidentul o să-l lase în Kosovo.

A propos de Kosovo: noi românii ne gândim vreodată că în toată Peninsula Balcanică, cucerită şi populată de slavi, albanezii sunt fraţii noştri de sânge - traci ca şi noi?

Alexandru FRÂNCU

ÎNTOARCERE ÎN TIMP

O dată cu înlăturarea Mişcării Legionare de la guvernare, Generalul Antonescu s-a înconjurat de toată clica politicienilor corupţi şi nesinceri, uniţi prin fărădelegile şi crimele săvârşite împotriva legionarilor.

Acum Generalul Antonescu devine prizonierul forţelor care gândeau că înfrângearea Rusiei Sovietice trebuia să atragă şi înfrângerea Axei. Înlăturaţi legionarii din aparatul poliţienesc, în locul lor au trecut automat vechile cadre de comisari şi agenţi de poliţie, ce-şi vindeau conştiinţa deşi ar fi trebuit să constituie adevărata osatură a Siguranţei Statului. În această schimbare au fost antrenaţi toţi cei care susţinuseră dictatura despotică a regelui Carol, devenind acum executorii ordinelor lui Antonescu, zeloşi până la slugărnicie.

Deci, conspiraţia masonică din interiorul şi exteriorul ţării reuşise să anuleze raporturile dintre Antonescu şi Legiune. După cum se ştie, au urmat zeci de mii de arestări în Bucureşti şi în toată ţara. Tribunalele militare deveniseră o maşină de condamnări alimentatşă de orgoliul şi furia oarbă a Conducătorului. Se produsese o întorsătură care nu slujea Ţării, ci numai duşmanilor ei.

Abia ieşisem din prigoana carlistă şi iată-ne, numai după 4 luni de libertate, aruncaţi din nou în prigoană. De data aceasta însă, prigoana era dezlănţuită de Generalul Antonescu, "prietenul" Legiunii, care n-ar fi ajuns Conducătorul Statului fără concursul ei.

Acum, cu amărăciune în suflet, cei rămaşi în libertate şi însufleţiţi de reaşezarea Ţării şi a politicii sale pe temelii firesti, am fost nevoiţi să trecem în clandestinitate, continuându-ne lupta cu orice risc. Se ştie că în februarie 1941 Antonescu daduse un decret care mergea până la pedeapsa capitală a activităţilor majore clandestine.

Eram în plin război, pentru a ne recâştiga Basarabia şi Nordul Bucovinei.

În prigoană lucram în grupuri mici, de 4-6 persoane, cu legături prin curieri. Grupul nostru era format din urmatorii: Ionaş Plopeanu, Dumitru Hagiu, Petrică Iliescu, Simion Ghinea, Corneliu Octavian, Costache Busuioc. Eram încadraţi în Comandamentului de prigoană condus de părinele Vasile Boldeanu, iar după arestarea acestuia, a de prof. Tache Târâlă, care lucrase cu Nicolae Petraşcu la Secretariatul Mişcării în cele 4 luni de guvernare.

Astfel de grupuri cu acticitate subversivă erau constituite în fiecare judeţ, cu misiunea de a întreţine atmosfera favorabilă războiului anticomunist, la care la legionarii aderaseră în virtutea unei tradiţii începută în anul 1919 în pădurea Dobrina.

Cu toate că Mareşalul Antonescu ne prigonea şşi ne ura de moarte, noi, legionarii, suportam cu stoicism această aversiune, în speranţa că el se va convinge de patriotismul nostru şi va reveni la sentimente mai bune.

Era în primăcara anului 1942, când prin antenele noastre de grup, am descoperit că în Bucureşti şi în unele localităţi din ţară sunt infiltraţi spioni şi activişti trimişi de Moscova, În majoritatea lor evrei şi străini de neam, propagau ideile "generoase" ale comunismului şi, cu abilitate, pătrundeau în cercurile de conducere. Aceşti indivizi acţionau conform poruncilor primite: "Implicaţi pe edversarii noştri în toate operaţiile criminale prin calomnii repetate"; "Compromiteţi-i prin orice mijloace în faţa propriilor cetăţeni şi lăsăţi-i pradă ruşinii publice. Fiţi inimoşi cu recompensele pe care le daţi informatorilor pentru a vă sluji cât mai bine. Bizuiţi-vă pe persoanele care-şi trădează patria fără scrupule, cerşesc favoruri şi sunt decăzuţi moral"; "Semănaţi discordia prin provocare, intrigi şi dezinformare. Nu vă scumpiţi niciodată la bani şi nici la promisiuni. Numai aşa vom distruge adversarii"; "Plasaţi pretutindeni în locurile cheie iscoadele noastre".

Având în vedere această descoperire periculoasă pentru bunul mers al războiului, am tipărit un manifest, prin care denunţam că adevăratul inamic al Ţării acţiona nestingherit în spatele frontului, în timp ce noi, legionarii, eram hăituiţi! Manifestul a vrut să fie un semnal de alarmă, pentru ca autorităţile în drept să ia masurile ce se impuneau în faţa acestui pericol naţional. Manifestul era semnat "Mişcarea Legionară". A fost difuzat, în Bucureşti în timpul nopţii, lipit pe ziduri şi introdus în cutiile de scrisori, iar în ţară a fost răspândit prin curieri. Apariţia manifestului a creat mare îngrijorare în rândul guvernanţilor, nu numai prin conţinutul lui, ci mai ales prin semnătură, care constituia o garanţie de consecvenţă în atitudini şi acţiuni.

La Tecuci, curierul nostru a luat legătura din imprudenţă cu o persoană mai puţin verificată, fapt ce a dus la descoperirea autorilor manifestului. În curând au fost arestaţi Ionaş Plopeanu, Dumitru Hagiu, Corneliu Octavian, Costache Busuioc (Simion Ghinea şi Petrică Iliescu, nefiind implicaţi au rămas în libertate să-şi continue activitatea). Iată-ne încarceraţi în subsolul Siguranţei din Bulevardul Pache şi separaţi în celule unde se găseau unii tineri arestaţi tot pentru activitate legionară.

Am fost anchetaţi de către comisarul Şoiculescu şi inspectorul Cernăianu, poliţişti vechi cu conştiinţa de român adormită, dar îndoctrinaţi cu acuzaţiile din cartea "Pe marginea prăpastiei", un monument de minciuni şi calomnii, aruncate cu atâta patimă şi rea-credinţă asupra Mişcării Legionare. Ancheta a decurs în mod civilizat, fără agresiuni fizice, cel mult uneori verbale. Desigur, anchetatorii au încercat să facă presiuni, pentru a descoperi Comandamentul clandestin de care se simţea ameninţat Mareşalul Antonescu, dar n-au reuşit.

În primele zile de anchetă am fost acuzat de toate relele, şi în primul rând că noi am folosit asasinatul politic ca metodă de ascensiune şi guvernare. Răspunsul nostru a fost că nu legionarii au folosit această metodă, ci numai adversarii lor. În 1933, la ordinele lui I. G. Duca, abia venit la guvernare, au fost ucişi o sumăde tineri nevinovaţi care lipeau afişe în campania electorală, fapt permis de lege. Au urmat apoi Carol al II-lea care prin slugile sale a decapitat Mişcarea Legionară, asasinându-l pe Corneliu Codreanu şi suprimând o bună parte din elita ei. Acum, aceiaşi metodă teroristă o folosea Mareşalul Antonescu cu concursul personalului din cadrul Siguranţei Statului.

Anchetarea noastră a durat luni de zile şi se transformase într-un duel de opinii pe tema Mişcării Legionare.

Am analizat în mod obiectiv cuprinsul manifestului şi mijloacele prin care acţionau trimişii Moscovei pentru sabotarea frontului şi slăbirea aparatului de Stat. Un adevăr periculos, pe care l-am adus la cunoştinţa opiniei publice, pentru a nu cădea în plasa capcanelor întinse de duşman. Ei, oamenii Siguranţei, ar fi trebuit să ne mulţumească, nu să ne aresteze. În zile şi nopţi lungi de anchetă am rămas pe poziţia noastră de incriminare a toleranţei cu care erau trataţi duşmanii de atunci ai Statului şi ai intereselor naţionalem care era de fapt acuzaţia adusă de noi regimului antonescian în manifestul lansat.

Dar oamenii Siguranţei pretindeau că manifestul este o alarmă falsă, revenind la argumentul delictului penal, care era agravat de semnătura: "Mişcarea Legionară".

Spaima de legionari reprezinta în fapt spima politicienilor de propriile lor păcate, de care ştiau că ar fi trebuit să răspundă în faţa unei justiţii naţionale.

Noi le-am demonstrat că pericolul venea din partea cercurilor prosovietice din Occident, unde nu exista o conştiinţă netă şi activă a ameninţării pe care o reprezenta pentru civilizaţia şi cultura Europei comunismul. Declaraţiile noastre, care erau şi ale Legiunii, n-au reuşit să trezească vigilenţa Siguranţei Statului, adevăraţii ei duşmani provocând resturnarea frontului de la 23 august.

Totuşi trebuie să menţionez că argumentele noastre despre dreptatea Mişcării Legionare au avut un efect pozitiv asupra anchetatorilor, în sensul că şi-au schimbat convingerile cu altele mai bune despre legionari. În finalul anchetei (având în vedre ordinele severe de pedepsire) o sumă dintre oamenii grupului au fost trimişi în judecată. Am fost încarceraţi în închisoarea militară Malmaison, care era plină de legionari din Corpul Muncitoresc şi Răzleţi, care şi ei aşteptau să fie judecaţi. Directorul închisorii, maiorul Panaitescu şi alţi ofiţeri ne vizitau de trei ori pe săptămână, întrebându-ne dacă aveam ceva de raportat. Uneori ne provoca la discuţii din care puteam deduce că ne simpatizeazau. Era limpede ca nu se aflau pe linia Mareşalului.

Procesul a avut loc la tribunalul militar din "Negru Vodă". Completul de judecată a fost format din ofiţeri cu gradul de căpitan, întrcât Dumitru Hagiu avea acelaşi grad în rezervă.

Ne-au apărat avocaţii Ion Vârlam şi prof. univ. I. V. Gruia, care au adus argumente convingătore în sprijinul nevinovăţiei noastre. Profesorul Gruia a terminat spunând: "Manifestul incrimanat este asemenea unui borcan de dulceaţă dar pe a cărui etichetă scrie otravă. Dar eticheta nu-i schimbă conţinutul. Rugăm onorata instanţă să judece după conţinut şi nu după etichetă".

Verdictul a fost următorul: Dumitru Hagiu şi Costache Busuioc - achitaţi, iar Ionaş Plopeanu şi Corneliu Octavian condamnaţi la câte un an închisoare. Am fost însă toţi puşi în libertate fiindcă se împlinise un an de la arestarea noastră. Reveniţi în libertate ne-am continuat activitatea conform cu comandamentele situaţiei în care se afla ţara,fiind arestaţi din nou în anii 1948-49 de Securitatea condusă de comunişti.

Despre Mareşalul Ion Antonescu se spune că a fost un bun român, lucru ce nu se poate contesta. Dar îmi pun întrebarea: tot cu aceleaşi sentimente de bun român a umplut închisorile Aiud şi altele, cu elevi din "Frăţiile de Cruce"? Care era pericolul ce-l prezentau pentru Conducătorul Statului şi pentru Ţară?

Aceşti copii de 14-17 ani, fruntea claselor la învăţătură, nu aveau altă vină decât că îşi făceat educaţie moral-religioasă în dragoste de Patrie!

Aceste vlăstare ale Neamului românesc au fost smulse de pe băncile liceilor şi din sânul familiilor şi aruncate în închisori cu condamnări al căror număr de ani era atât de mare încât au trebuit să-l execute şi mai târziu, în timpul regimului comunist.

Deşi vedea că Armatele Roşii erau pe punctul de a intra în Ţară, Mareşalul Antonescu n-a dat nici un decret de amnistie pentru aceşti tineri întemniţaţi numai pentru românismul lor neclintit rămânând ca un zălog oferit stăpânirii care avea să se instaureze în curând.

Păcat că Mareşalul Antonescu şi-a otrăvit sufletul şi şi-a consumat energia ferindu-se de aceia care-i puteau sta în ajutor, tolerându-i în schimb pe aceia care i-au pregătit ruina.

Costache BUSUIOC

MUNȚII

De când s-a născut neamul românesc muntele pentru el a fost cetate şi altar. A ocrotit şi sălăşluit pe cel năpăstuit şi hăituiut pentru dreptate. A fost întăritor. Adesea a ţinut loc de alar pentru HRISTOS, găsindu-şi calea cea bună în izbăvire şi-ntr-o înaltă spiritualitate. De aici, ca Feţii Frumoşi din basme, se aruncau în luptă împotriva duşmanului, apărându-şi neamul şi glia, realizând spaima în rândurile inamicului. Nu la întâmplare s-a ajuns la vechea zicală: "Codru-i frate cu românul", pentru că într-adevăr codrii şi-n zilele noastre de rezistenţă s-au înfrăţit cu românii.

Citind cartea D-lui Radu Ciuceanu "Potcoavă fără noroc" - Memorii II, Editată la Editura Meridian 1994, am rămas surprins de lipsa de obiectivitate în relatarea evenimentelor şi a datelor istorice din capitolul "Partizanii din Banat".

Ca unul care am fost şi am făcut parte din acest grup, am constatat pachetul de contradicţii de-a lungul prezentării istorice a rezistenţei din Banat şi inadvertenţele istorice întâlnite la tot pasul.

Faptul acesta scoate în relief o rea credinţă şi o răutate din partea celor care l-au informat şi o mare ignoranţă din partea autorului.

Să trecem la susţinerea celor afirmate pe bază de documente.

I

Colonelul Ioan Uţă a fost numit prefect al judeţului Severin după lovitura de stat a Generalului Ion Antonescu din ianuarie 1941.

După procesul Mareşalului Ion Antonescu din 1946 şi mai ales după executarea lui au urmat o mulţime de arestări din rândul ofiţerilor superiori din imediata apropiere a Mareşalului. Ori, colonelul Uţă, fiind numit prefect de Mareşal, se număra şi el printre cei ce trebuiau să fie arestaţi. Aşa stând lucrurile, fugi de acasă în sudul judeţului Severin, în regiunea muntoasă, scăpând de acest val de arestări. Nimic de condamnat în acest gest, ba din contra, de apreciat, pentru că în acest fel colonel Uţă declară război pe faţă comunismului, care se instalase de-a binelea la conducerea ţării.

În această parte a Banatului de sud, în special a judeţului Severin, prin comunele din jurul Caransebeşului, Teregovei şi a Băilor Herculane îşi face o mulţime de prieteni şi cunoştinţe, de la care a nădăjduit mult ajutor, dar pe care la vremea oprtună nu l-a avut cum trebuia. În timpul de refugiu el nu a stat numai ascuns în pădure. De multe ori s-a deplasat, deghizat, chiar şi până la Timişoara, trecând prin Caransebeş şi Lugoj, unde chiar a şi poposit puţin timp. Aşa se face că se întâlneşte şi cu Aurel Vernichescu la Lugoj.

În vremea aceea pe toţi ne preocupa problema rezistenţei împotriva puterii comuniste.

Nucleele de rezistenţă de-abia în 1948, după arestările masive de legionari din 15 mai, se formează în munţii Manatului, ca de-altfel şi-n toată ţara de-a lungul munţilor Carpaţi.

II

Cunoscând pe colonelul Uţă, să trecem la ceea ce prezintă Radu Ciuceanu în capitolul "Partizanii din Banat".

a) La pag. 211 ne spune aşa:

"Scena confruntărilor suprapunea regiunea masivelor Godeanu, Morarului şi Ţarcului. Comandantul unităţilor de partizani era colonelul Uţă, fost prefect de Caraş-Severin. Refugiat în Munţii Ţarcului, în vara din 1948, colonelul Uţă îşi formase un grup de luptători alături de care va acţiona pe un teritoriu întins, incluzând Valea Cernii, Cracurile Măneasa, Rădochioasa, Gârdoman, Oslea, mergând până la izvoarele Jiului românesc şi Munţii Semenic. Era primul detaşament de partizani, care mătura zona de contact a Munţilor Olteniei cu cei ai Banatului. Prin incursiunile îndrăzneţe colonelul Uţă reuşise să pună pe fugă posturile de miliţie şi autorităţile locale comuniste." ...

Din cele prezentate în aliniatul de mai sus reiese clar că Uţă avea o unitate bine formată de partizani, mare ca număr şi uniţi între ei. Acţionau la o singură comandă, dată de colonel. În realitate, însă, niciodată n-a avut mai mult de nouă oameni cu el.

b) Tot în cuprinsul aceluiaşi capitol, "Partizanii din Banat", la pag. 214 ne spune:

"... rezistenţa a fost expresia unei nemulţumiri generale faţă de ideologia otravitoare pentru lumea satului. Dar, lipsind un comandament unic, mişcările n-au putut fi coordonate. Răscoala a izbucnit în puncte diferite, fără legătură între ele, într-o succesiune de mişcări care a permis regimului comunist să-şi concentreze forţele, să izoleze şi să distrugă focarele de revoltă."

Din acest alineat se desprinde în mod clar că grupurile de rezistenţă nu aveau o unică comandă, a unui singur om, ca de exemplu cum afirmă domnul Ciuceanu despre colonelul Uţă.

Iată domnilor inadvertenţa în expunerea faptelor istorice din capitolul "Partizanii din Banat", pe care domnul Ciuceanu o realizează.

Adevărul este altul şi anume că fiecare grup acţiona la comanda propriuluiconducător. Ţineau legătura unii cu alţii prin curieri.

III

În ceea ce priveşte luptele care s-au dat între securitate şi grupul de partizani condus de colonelul Uţă, autorul nu ne dă nici măcar data aproximativă a acestora.

a) Iată ce ne spune la pag. 213-214:

"Sub tirul aruncătoarelor de grenade, grupurile de partizani au fost obligate să se retragă sau să piară în luptă. Amănunte asupra ultimelor lupte au ajuns şi la noi, străbătând zidurile puşcăriei.

Izolat pe şaua care leagă Munţii Ţarcului de Masivul Godeanu, colonelul Uţă împreună cu puţinii supravieţuitori pe care-i mai avea alături au respins atacurile succesive ale batalioanelor de intervenţie. Somat să se predea, colonelul, agăţat de mitraliera cu care trăsese în atacatori, s-a aruncat în prăpastie. Trupul său a fost scos mai târziu din văgăuni, vârât într-un sac şi expediat la securitate la Bucureşti."

Şi din acest aliniat conchidem că lupta s-a dat între masivul Ţarcu şi masivul Godeanu. Când a fost? nu se ştie. Prăpastie atât de mare şi de aproape de câmpul de luptă nu este. Cea mai apropiată prăpastie mare este în partea de sud a masivului Ţarcu - Mânioasa. De aici izvorul Râului Rece sau Hidegul, cum se mai numeşte acum, începe s-o ia la vale.

Apar acum relatările contradictorii. Deci, colonelul Uţă a murit aici aruncându-se îm prăpastie, fără să fie împuşcat.

b) Iată ce relatează autorul la pag. 317:

"Atacul s-a declanşat la 7-8 februarie 1949, când au fost efectuate 51 de arestări în judeţul Severin, persoanele vizate fiind bănuite că ar întreţine legături cu partizanii. Trupe de intervenţie din batalionul 9 securitate au fost trimise în comuna Valea Bolvaşniţa, unde a fost capturat comandorul Petru Domăşneanu. Grupul colonelului Uţă a fost capturat în apropierea comunei Mehadica din judeţul Caraş...Peste patruzeci de soldaţi au luat cu asalt sălaşul în care se afla colonelul Uţă şi, deşi aici nu se găseau decât nouă partizani, lupta a durat aproape o oră. În afară de Uţă, au mai pierit în luptă încă trei partizani: Pantelimon Erimescu, Ilie Cristescu şi E. Careba."

Aici, cu multă precizie, autorul ne descrie că Ioan Uţă împreună cu alţi partizani au luptat eroic în acea colibă. După o oră de apărare îndârjită cad în mod eroic coloneul Uţă, Pantelimon Erimescu, Ilie Cristescu şi E. Careba, pe data de 7/8 februarie 1949 în jurul comunei Mehadica.

Din nou ne găsim în faţa unui mare neadevăr. Apare o inadvertenţă în mod vădit.

Cu toată sinceritatea şi părerea de rău, mă adresez istoricului, nu numai deţinut politic, Radu Ciuceanu:

- Când a murit colonelul Ioan Uţă cu adevărat? În luptele dintre Ţarcu şi Godeanu, pe şaua de acolo, aruncându-se cu mitraliera în prăpastie, sau pe data de 7/8 februarie 1949, aproape de Mehadica, împuşcat în spate când a încercat să se strecoare afară din colibă? Sau l-aţi scos D-voastră de guler din prăpastie şi l-aţi adus să lupte din nou la Mehadica? Care-i adevărul D-le Ciuceanu?

Să fim lămuriţi de un lucru. Colonelul Ioan Uţă a fost un luptător împotriva comunismului, un erou în comportamentul său în apărarea neamului românesc şi este un martir al poporului românesc în rezistenţa din Banat. A luptat cu securitatea şi murit răpus de gloanţele duşmane. Nu s-a aruncat în prăpastie ca să scape de inamic.

Domnule Radu Ciuceanu, colonelul Ioan Uţă a fost un mare român, un erou, şi nu un "Jongler". Iată falsurile comise în istorie de D-voastră. Eu mă aşteptam să scrieţi o istorie adevărată şi nu una băsmuită. Să mai ştiţi un lucru, între toţi partizanii adevăraţi a fost o perfectă armonie.

Vă dau mai jos şi alte inadvertenţe. Sunt fapte trăite de noi, cei care am luptat în acei ani de rezistenţă.

IV

În "Potcoavă fără noroc" autorul nu vorbeşte aproape nimic despre Spiru Blănaru. Trece totul sub tăcere. Doar în partea ultimă - "Note" la capitolul "Partizanii din Banat", pag. 317-318, este amintit de patru ori. Insistă mai mult asupra comandantului Petre Domăşneanu. De Gheorghe Ionescu nu aminteşte în nici o parte a cărţii, deşi istoria îl desemnează ca un mare luptător şi conducător.

Lupta colonelului Uţă, eroismul şi martiriul său, nu exclude lupta şi eroismul lui Spiru Blănaru, Petru Domăşneanu şi Georghe Ionescu, cu grupul de partizani în care majoritatea au fost legionari.

Să dau curs faptelor de mari luptători în rezistenţa din Banat a lui Spiru Blănaru şi grupul său, care în lumina istoriei vor vorbi pentru toţi cei ce vin după noi.

a) La pag. 317 autorul notează următoarele:

MĂRTURISESC

"O parte din grupul lui Spiru Blănaru cade în luptă la 22 februarie1949, la Cracul Stânei, la circa 22 km vest de Cornereva, judeţul Severin."

O altă inadvertenţă. Să lăsăm securitatea să vorbească despre aceste lupte din 22 februarie 1949 a grupului Spiru Blănaru (vezi Almanahul Gazeta de Vest, 1994, pag. 30)

RAPORT

Comandamentul Unic Timişoara
Strict Secret
prin curier
Nr. 30200 din 24 februarie 1949

Către

Ministerul Afacerilor Interne
Secretariatul General pentru Trupe

În ziua de 22-11-1949, Compania Teregova era în executarea misiunii de capturare a bandei "Teregova".

Operaţiunea de capturare a fost continuată până în regiunea Pietrele Albe, cota 1099 / 8 km V. Teregovia.

Aici compania a luat contact cu banditii, ora 15.30.

Banditii găsindu-se pe un punct dominant au văzut compania care se îndrepta (cu măsuri de siguranţă) pe vâlceaua care duce înspre Pietrele Albe.

La aprox. 200 m, banditii au deschis foc cu armamentul automat, în primele elemente ale Companiei.

La primirea focului şi după ce a fost conturată zona de desfăşurare a companiei pe cei doi versanti ai vâlcelei cu scopul de a executa o dublă învăluire.

Operaţiunea s-a făcut tot timpul sub observarea şi focul extrem de puternic a banditilor.

Desfăşurarea a fost mult îngreunată şi apropierea întârziată simţitor.

La orele 17 pe timpul când învăluirea s-a pronunţat simţitor, Slt Airoaiei Vasile cade rănit la piciorul drept de două gloanţe.

Trupa rămânând fără comandant acţionează pe cont propriu.

Banditii simţind învăluirea, schitată de companie, lasă o ariergardă alcătuită din Ghimboasa Nicolae şi Smultea Gheorghe, sprijinită de focul unei mitraliere, instalată înapoi pe un punct dominant.

La adăpostul acestei ariergarde restul banditilor se retrag şi dispar în pădure.

Întreaga ariergardă a fost capturată, mai puţin mitraliera care era mult mai în spate în apropierea pădurii.

Continuarea operaţiunii a fost mult îngreunată de faptul că întunericul a înlesnit fuga banditilor şi pierderea urmelor.

Totuşi trupa a rămas în tot cursul nopţii în zonele unde s-a desfăşurat lupta şi a doua zi a reluat înaintarea pe urmele lăsate de banditi.

Operaţiunea s-a dus străbătând întregul masiv păduros până în regiunea satului Brebul-Nou, când urmele au fost pierdute.

REZULTATE

Au fost împuşcati mortal în timpul luptelor:
- banditul Petre Anculia
- Banditul Ghiţă Urdăreanu
Au fost prinşi:
- banditul Ghimboaşa Nicolae
- banditul Smultea Gheorghe
S-au găsit urme de sânge, ceea ce denotă că în rândurile banditilor sunt unii răniti.

În concluzie, securitatea prin rapoartele ei confirmă întru totul lupta dusă de Spiru Blănaru şi Gheorghe Ionescu cu grupul de partizani în ziua de 22 februarie 1949 la Pietrele Albe, aşa cum Muntele Semenic mărturiseşte despre această mare bătălie:

- Era o zi cu ger aspru şi cu zăpadă mare. Cu toate acestea Muntele parcă fierbea şi Codrul trăgea în acea zi de năcel în apărarea neamului. Lipiţi de pietrele albe şi reci trăgeau legionarii, liberalii, ţărăniştii şi militarii, adică toţi românii înfrăţiţi până la moarte în lupta contra comunismului.

Uniţi sub comanda lui Spiru Blănaru au repurtat una din marile bătălii din rezistenţa românească, poate cea mai mare din toată rezistenţa.

Deci, la Pietrele Albe s-a dat lupta şi nu la Cracul Stânii, aşa cum spune Radu Ciuceanu.

Securitatea în acea zi a fost dată peste cap, de-abia încărcâdu-şi morţii şi răniţii în căruţă.

Nimeni n-are voie să uite această mare bătălie, consemnată de istorie - 22 februarie 1949, condusă de Spiru Blănaru şi Gheorghe Ionescu, pe care D-l Radu Ciuceanu i-a uitat.

La sfârşitul lui martie 1949, la ONU, ministrul de externe al URSS-ului a vorbit aşa: "În România, pe dealurile Teregovei, banditii înarmaţi luptă împotriva Partidului Comunist!"

Cine sunt aceşti "banditi" de pe dealurile Teregovei?

Sunt partizanii conduşi de Spiru Blănaru.

Ca să se confirme acest adevăr a trebuit ca rusii să declare la ONU, în faţa întregii lumi, că într-adevăr în Banat s-a luptat împotriva comunismului. Spiru Blănaru a fost o realitate. Împreună cu tot grupul constituie simbolul rezistenţei în Banat.

Domnule Radu Ciuceanu, ţin să vă spun ş i D-voastră o zicală a poporului nostru: "Dacă în tot ceea ce faci nu eşti curat ca lacrima, atunci totul este o cenuşă".

Acum să trecem la partea a doua a lucrării de faţă. Se spune că un rău nu vine singur niciodată. Prin forţa lucrurilor, un rău succede celuilalt. Deşi la un inteval destul de mare, cartea D-lui Ciuceanu "Potcoavă fără noroc" este urmată de multe altele, în memorialistică sau chiar studii privind comunismul. În toate s-au strecurat greşeli mai multe sau mai puţine, cu bună ştiinţă sau neştiinţă, dar în toate a pătruns reaua credinţă.

Eu m-am oprit asupra cărţilor de sub vălul răutăţii.

Prima, a D-lui Radu Ciuceanu - "Potcoavă fără noroc", am analizat-o în partea I a lucrării.

A doua, este marea lucrare apărută iniţial în Franţa - "Cartea neagră a comunismului", tradusă la Humanitas, 1998. Şi aici reaua credinţă îşi face loc. M-am oprit asupra articolului "Rezistenţa armată", de Dennis Deletant, în cadrul Addendei, pag. 744-745.

Cu scopul vădit de a ataca Mişcarea Legionară, autorul articolului, Dennis Deletant, comite trei greşeli, la pag. 745.

1. Iată ce spune în notele de subsol, punctul 2 la pag.745:

"Filon Verca recunoaşte că unul dintre cele două principale grupuri de partizani din Munţii Banatului în 1948 a fost condus de către un fost membru al Gărzii de Fier, dar subliniază că unul dintre comandanţii celui de-al doilea grup a fost colonelul Ioan Uţă, prefect de Severin, care a acţionat împotriva gardiştilor în 1939." (Filon Verca, *Paraşutaţi în România vândută, Mişcarea de rezistenţă 1944-1948*, Editura Gordian, Timişoara, 1993)

Aici, din cauza greşelii lui Filon Verca, strecurată în cartea lui citată mai sus, speculată de autor, ies în evidenţă două inadvertenţe:

a) Colonelul Ioan Uţă n-a fost Prefect de Severin din 1939 ci din 1941 şi până în 1944, în timpul lui Ion Antonescu.

b) Din cauza colonelului Uţă, în timpul cât a fost prefect, n-a fost împuşcat nici un legionar. Între Spiru Blănaru şi Ioan Uţă n-a fost nici o ură, ba dimpotriva au colaborat.

Despre acest lucru am mai scris. Se ştie că în luna decembrie 1948, Spiru Blănaru şi cu Ioan Uţă s-au întâlnit la sălaşul lui Petru Duicu din Domaşnea. La propunerea lui Uţă de a se uni grupurile, Spiru Blănaru a venit cu precizarea că nu- i bine să se unească pentru faptul că sunt prea mulţi partizani la un loc şi nu se pot păzi mai uşor de securitate.Atunci, însă, când lupta se va declanşa, se vor uni şi vor lupta împreună.

Iată deci, că o greşeală a lui Filon Verca a dat ocazie celor de rea credinţă să atace Mişcarea Legionară.

2. Tot în Aceste note, autorul scrie mai departe:

"Blănaru şi micul său grup au fost prinşi şi executaţi lângă Timişoara la 16 iulie 1949."

Minciuna aici depăşeşte orice limite. Se ştie cum a luptat Spiru Blănaru şi cum a căzut în mâinile securităţii. A condus nu un mic grup, ci unul de 33 de partizani. Cade în ziua de 13 martie în timpul luptelor de la Feneş.

3. Iată ce spune autorul mai departe:

"Grupu l de 30 de partizani al lui Uţă a respins în luptă o companie a securităţii lângă satul Teregova la 22 februarie 1949, pentru a fi prinşi mai târziu, la 8 martie, într-o ciocnire în care Uţă a fost ucis. Vezi *Cartea Albă a Securităţii*, vol. II, doc. 58, pp. 184-185."

Aici autorul întrece orice măsură cu minciuna. Un fals grosolan în istorie. Ioan Uţă moare în lupta cu securitatea în noaptea de 7/8 februarie 1949. Istoria îl consemnează pe Spiru Blănaru că a condus lupta de la Pietrele Albe, iar în ce-l priveşte pe Uţă, în sălaşul de la Mehadiva, pe data de 7 spre 8 februarie, a avut numai 9 oameni şi nu 30 cum susţine autorul.

De aici încolo lăsăm pe cititor să judece şi să afle adevărul istoric, dându-şi seama de minciunile ridicate la rang de adevăr.

Am sperat că aceas tă carte mare apărută în Franţa, iar la noi tradusă şi editată la Humanitas - CARTEA NEAGRĂ A COMUNISMULUI - să fie scrisă în lumina adevărului şi a căldurii dragostei creştine, aducând pacea în lume.

Dar n-a fost să fie aşa.

Cartea se confruntă cu multe lipsuri în descrierea faptelor, falsuri în istorie şi multă rea credinţă la cei care au prezentat capitolul "Addenda".

Întristat, gândul meu cel bun, se îndreaptă către toată lumea cu un mesaj:

În lumina dragostei creştine, prin credinţă şi unitate întru HRISTOS,

Numai aşa vom realiza PACEA.

Prof. Atanasie BERZESCU

GENEZA MIŞCĂRILOR NAŢIONALISTE DIN EUROPA
DUPĂ PRIMUL RĂZBOI MONDIAL (II)

S-au văzut consecinţele sângeroase ale încercărilor revoluţionare bolşevice în Germania şi Austria, neutralizate de reacţiile naţionale din aceste ţări (vezi nr. 7 al revistei). Acţiuni destabilizatoare comuniste s-au încercat şi în alte părţi ale continentului nostru.

UNGARIA

După sfârşitul războiului, Puterile Centrale fiind învinse, Ungaria se desprinde de Imperiul Austro-ungar. Contele Karolyi constituie un Consiliu Naţional care proclamă, la 16 noiembrie 1918, republica, şi este ales preşedinte al acesteia. Dar Karolyi este un om slab. Pentru a impresiona pe Aliaţi şi a opri dezastrul frontierelor Marii Ungarii, el se apropie de bolşevici, prin ambasadorul rus Rakovski[1] (bulgar din Dobrogea). Nu reuşeşte să-i sperie pe Aliaţi, dar deschide uşa lui Bela Kun, evreu, veteran al revoluţiei comuniste din Rusia şi membru în biroul restrâns al Kominternului. Acesta ia puterea şi pune bazele unui regim comunist de teroare. Din 26 de **comisari ai poporului**, 18 sunt evrei, din Ungaria sau veniţi din Rusia[2]. Se confiscă aurul, bijuteriile şi depozitele bancare, se incendiază, se torturează, se ucide. Timp de cinci luni Bela Kun şi ceata lui de răufăcători răvăşesc viaţa ungurească.

Această ţară va fi salvată de trupele române care, în ciuda opoziţiei Aliaţilor, intervin în Ungaria şi ajung la 1 august 1919 la Budapesta. Bela Kun va fugi în Rusia. Ungaria se proclamă regat, sub regenţa Amiralului Horthy.

Ia naştere şi aici o mişcare naţionalistă, "Săgeţile de fier", condusă de Szalasy, care stăvileşte pătrunderea comunismului în popor.

POLONIA

În această ţară, eliberată prin înfrângerea germanilor şi defecţiunea rusă, se formează, la 14 noiembrie 1918, un guvern socialist prezidat de Moracwezski. Preşedinte al republicii este numit Mareşalul Pilsudski. Dar la instigaţiile lui Troţki, o armată bolşevică condusă de generalii Budienny şi Tuchatchevski atacă Polonia şi ajunge la 16 august 1920 până la Varşovia. În ultimă instanţă, sunt alungaţi din ţară de armatele poloneze organizate în grabă de misiunea franceză şi Generalul Weygand. Ruşii suferă pierderi: 48.000 de morţi şi 25.000 de prizonieri. (Acest dezastru va face parte din actul de acuzare şi condamnare a lui Tuchatchevski în 1937.)

ROMÂNIA

Prin situaţia sa geostrategică, România a fost mereu "pohtită" de imperialismul rusesc. Aşezată în calea penetrării acestuia spre mările sud-estului european, ţara noastră a trebuit să sufere necontenit încălcări şi răpiri de teritorii, care au pus mereu în primejdie fiinţa noastră naţională. Nici politica bolşevică nu a părăsit această linie.

Abia ieşită din război, în 1917, privirile hrăpăreţe ale Rusiei roşii se îndreaptă spre vecinii ei, Polonia şi România. Încă din anul 1918 numeroşi agenţi bolşevici sunt trimişi în Basarabia şi Moldova, pentru a pune bazele unor grupe de agitatori, în vederea destrămării statului român. În ianuarie 1919 o bandă de comunişti ucrainieni încearcă să ocupe un pod peste Nistru din apropierea Hotinului, pentru a introduce în România un transport de arme. Surprinşi de grănicerii noştri, în urma unei lupte soldată cu câţiva răniţi, agresorii fug peste Nistru, abandonând armele. Încercări de acest fel au fost foarte dese.

După instaurarea în Ungaria, în 1919, a regimului Bela Kun, acesta plănuieşte împreună cu ruşii un atac combinat contra ţării noastre. Iată ce scria pe atunci un diplomat francez din Bucureşti: "...situaţia în România se agravează. Această unire a Ungariei cu bolşevicii este periculoasă pentru România şi pentru noi (francezii). Iată că la Budapesta ofiţerii noştri au fost dezarmaţi şi expulzaţi."[3]

În Chişinău sunt arestaţi în 1921 agenţii bolşevici Timofei Pankovic şi Allexandru Volovine, veniţi să pună la cale dezordini.

La 8 decembrie 1921, agenţi comunişti conduşi de Max Goldstein pun o bombă la Senat, în Bucureşti. Sunt ucişi ministrul Grecianu, Episcopul unit Radu, din Oradea, şi răniţi câţiva deputaţi.

La 1 decembrie 1922, un grup terorist venit din Rusia aruncă în aer localul Siguranţei din Tighina. Incidentele de acest gen se multiplică. Sunt arestaţi în 1923 Procopie Gorobievski şi Galuzinski, veniţi din Rusia să organizeze atentate. În aprilie 1924 sunt ucişi mai mulţi ostaşi români.

Dar lovitura cea mai serioasă o vor încerca bolşevicii la Tatar-Bunar (între Ismail şi Cetatea Albă), în septembrie 1924. Sub conducerea agenţilor ruşi Platov, Nenine, Statsenko, Batiscev, Barbalat şi Kolstov, o bandă de circa douăzeci de indivizi ocupă localitatea şi ucid reprezentanţii administraţiei române (primar şi jandarmi). Înspăimântă populaţia cu vestea că se apropie armate ruseşti pentru a încorpora Basarabia recent proclamatei Republici Moldoveneşti de peste Nistru. Mobilizează tinerii din sat şi arborează peste tot drapele roşii. Dar două companii de soldaţi români, întărite cu voluntari ţărani care nu agreează comunismul, atacă Tatar-Bunarul şi lichidează rebeliunea. În luptă cad şi capii rebeliunii, Kolstov şi Nenine. Ceilalţi, aproximativ 500, se predau şi sunt deferiţi justiţiei.

Paralel cu aceste atacuri armate, comuniştii desfăşoară şi o puternică activitate propagandistică în Basarabia şi Moldova, printre clasele muncitoreşti şi intelectuale. Infecţia roşie este foarte virulentă în Universitate, unde profesori ca Paul Bujor susţin că "Lumina vine de la Răsărit".[4] Majoritatea studenţilor sprijină pe faţă tezele comunismului. Ajutată mai ales de elemente alogene (ruşi şi evrei)[5], mişcarea anti-naţională creşte primejdios.

În acest moment apare pe scena politică românească Corneliu Zelea Codreanu. Cu o mână de tineri naţionalişti şi, la început, cu sprijinul unei infime părţi a muncitorimii moldovene condusă de luptătorul sindicalist Constantin Pancu, Codreanu începe lupta de stăvilire a comunismului. Sparge greve, sparge manifestaţii pro-comuniste, se încaeră cu studenţii de stânga. "Curând bandele bolşevice strecurate peste Nistru sunt învinse, agenţii Moscovei descoperiţi şi este stăvilită subversiunea ce pusese stăpânire pe provinciile noastre orientale."

După această primă victorie, Codreanu, conştient de pericolul comunist, înfiinţează "Legiunea Arhanghelul Mihail", organizaţie de educare şi luptă anticomunistă, la care va adera în scurt timp majoritatea tineretului ţării noastre, o parte din muncitorime şi ţărănimea. Intelectualii români îşi vor întoarce faţa spre Dumnezeu şi nevoile neamului lor. Comunismul este învins. În 1944, după invadarea ţării noastre de trupele bolşevice, acestea vor găsi aici un partid comunist rahitic, format din nu mai mult de 1000 de membri, marea majoritate nefiind români. Aceasta a fost opera Mişcării Legionare.

Pentru anticomunismul lui, Corneliu Zelea Codreanu va fi ucis bestial în anul 1938, iar Mişcarea lui prigonită crud.

ITALIA

Şi Italia a fost afectată, după încetarea războiului, de virusul roşu.

Două partide îşi disputau viaţa politică la sfârşitul acestuia: **Partidul Popular Italian**, prezidat de călugărul Dom Luigi Sturzo, partid creat cu consimţământul Vaticanului pentru a neutraliza tendinţele de stânga şi **Partidul Socialist**, cu o puternică preponderenţă în clasele muncitoreşti italiene. Acesta din urmă se radicalizează repede şi deja în 1917, după severa derută suferită de italieni la Caporetto, se impun în el extremiştii. Agenţii bolşevici ruşi Smirnov şi Goldemberg, trimişi clandestin la Turin, organizează o insurecţie muncitorească la 23 august, care a durat cinci zile, fiind apoi înăbuşită de autorităţi.

În luna februarie 1919 are loc o defilare roşie la Milano, urmată de greve. În iunie se proclama chiar un Soviet în Sestri-Ponente din Liguria, care durează numai 48 de ore. Se produc în continuare dezordini în Forli, la 20 iunie, jafuri în Milano, pentru a obţine fonduri şi o tentativă de grevă generală pro-Rusia, la 22 iulie, la care au luat parte 200.000 de metalurgici în nord şi 200.000 de "braccianţi" (muncitori agricoli) în Valea Padului. În decembrie agitaţia se extinde şi în sudul ţării, unde se succed o serie de greve la Roma, Genova, Neapole şi jafuri în Mantua.

În 1920 dezordinile se radicalizează. Se ocupă fabrici unde se formează **soviete** şi se arborează steaguri roşii. În Turin, comunistul Gramschi organizează 100.000 muncitori în grupuri, care ocupă diferite fabrici. În zonele rurale, ţăranii demobilizaţi ocupă moşiile. În luptele ce au loc cu autorităţile cad morţi 45 de oameni şi alţi 444 sunt răniţi.

Feroviarii şi muncitorii portuari refuză sătransporte trupe italiene şi se răzvrătesc chiar şi câteva unităţi de "Bersaglieri" (trupe de elită ale Italiei). Toate aceste răzvrătiri întreţinute de comunişti adâncesc şi mai mult criza economică care devine galopantă, cu creşterea mizeriei claselor de jos şi a numărului nemulţumiţilor. Ruşii îşi crează astfel **proletariatul** lor.

→ pagina 11

VIRGIL MAXIM

TRĂITORUL UNEI DUHOVNICII INTENSE

"Toţi care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus vor fi prigoniţi"
"Iar oamenii vicleni şi amăgitori vor merge din rău în mai rău, rătăcind pe alţii şi rătăciţi fiind ei înşişi."

(II. Timotei 3, 12-13)

Cu aceste rostiri de simţire şi gândire creştină care fac parte dintr-un "Abecedar duhovnicesc pentru un frate de cruce" (Imn pentru cucea purtată, vol. II 1948-1964-1989) încerc reliefarea unui traseu al unuia dintre Mucenicii Neamului Românesc, Virgil Maxim, exemplul cel mai elocvent al unui trăitor şi mărturisitor al lui Hristos.

Virgil Maxim reprezintă pentru o parte a generaţiei actuale un pilon al credinţei autentice, credinţă trăită intens în duhul creştin. Aş îndrăzni să afirm în numele meu, a unei mici părţi a generaţiei actuale că Virgil Maxim înseamnă un model extraordinar de viaţă şi trăire creştină, în sensul în care sensul ultim al ontosului este mântuirea.

Asemenea înţeleptului Socrate, dar pe un alt plan ontologic, Virgil Maxim încearcă să refacă şi chiar să proiecteze în transcendent sensul existenţei umane, existenţă legată peremptoriu de Dumnezeu.

Lucrarea sa "Imn pentru Crucea Purtată" apărută la Editura Gordian, Timişoara, în 1997, anul morţii sale, relevează lectorului interesat de o carte simplă, dar pătrunzătoare, destinul unei mucenicii sacrificate pe altarul credinţei creştine.

Din cele două volume ale lucrării mai sus amintite, putem afla despre destinul unui veşnic luptător al lui Hristos.

Această carte capitală pentru o generaţie crescută în spiritul marxist, ateizat ar putea provoca - aş îndrăzni să afirm - numeroase mutaţii la nivel mental, în sensul în care mai există astăzi o minimă conştiinţă sau poate o minimă doză de moralitate.

Citind cu mult patos şi cu multă implicaţie sufletească "acest abecedar duhovnicesc" putem înţelege corect destinul unei generaţii prigonite (vai ce generaţie de aur a spiritualităţii române!), a unei generaţii sacrificate pentru un ideal creştin şi naţional!

Adept şi chiar "practician" al isihasmului, Virgil Maxim înţelege că fiecare fiinţă umană este rânduită cu un Plan divin pe care trebuie să-l îndeplinească prin conlucrare harică.

Experienţele sale de la Târgşor, Gherla, Jilava, Aiud sunt zguduitoare pentru orice spirit creştin.

Şi Virgil Maxim ca şi întreaga generaţie de aur a culturii şi spiritualităţii române s-au adăpat la izvorul credinţei legionare, credinţă susţinută de o autentică mistică creştină şi naţională.

Linia aceasta a apărat-o cu străşnicie mucenicul Virgil Maxim, înţelegând să ducă lupta contra Satanei voalate sau nedisimulate până la limita maximă, căci ce poate fi mai înălţător decât un exemplu de iubire mistică profundă?

Îmi este din ce în ce mai greu să vorbesc despre un "Sfânt" al muceniciei când, cred că e mai bine, să-l lăsăm pe el să vorbească, să ne conducă paşii spre biruinţa deplină a Împărăţiei veşnice unde numai celui trecut prin "Purgatoriu" i se permite accesul.

Virgil Maxim îşi modulează întreaga existenţă conform perceptelor creştine ale iubirii de Dumnezeu şi de aproapele, iubire ce-i permite atingerea unei perfecţiuni spirituale maxime.

Deşi ar părea puţin exagerat pentru unii, cred cu tărie că Virgil Maxim, trăitorul unei duhovnicii intense, a atins un nivel înalt al perfecţiunii spirituale, al liniei Catarsis visat de orice Sfânt.

Trecând deja prin mai multe tipuri de purificare: tipul Mirelui, tipul Mucenicului, tipul Duhovnicului, Virgil Maxim ajunge şi chiar se situează în plenitudinea unei sfinţenii maxime.

Să mărturisim împreună cu Virgil Maxim pe Hristos şi Învierea lui cu preţul vieţii noastre, implicându-ne în fiinţa istorică a neamului, ştiind prea bine că: "nu sunt vrednice suferinţele de acum a sta alături de slava vieţii viitoare" (Sf. Ap. Pavel).

Constantin MIHAI
student

➔ **pagina 10**

La 11 iunie 1920 Giolitti formează un nou guvern de **uniune naţională**, cu oameni de suprafaţă ca Felipe Meda (Finanţe), Contele Sforza (Externe), Bonomi (Armată), Benedetto Croce (Instrucţiune Publică) şi socialistul Labriola (Muncă). Dar liniştea nu este căpătată. În vara acestui an izbucnesc noi mişcări muncitoreşti, iarăşi cu ocupări de fabrici ca Fiat în Turin, Ansaldo şi Alfa Romeo în Milano, pentru a numi pe cele mai importante. Anarhia se întinde peste toată ţara. Se atacă comisariate de poliţie, cazărmi, se insultă ofiţeri, se agresează preoţi.

În acest moment greu păşeşte pe arena publică italiană Benito Mussolini. Fost socialist, el se desprinde de acest partid când îşi dă seama că acesta este dominat din ce în ce mai mult de comunişti. Intră în contact cu generalii Badoglio şi Capello, care şi ei vor să oprească alunecarea periculoasă a Italiei spre revoluţia bolşevică. Mussolini organizase deja în 1919 "Fasciile" sale în Milano, ajutat fiind de patrioţi ca Michele Bianchi, Ferrucchio Vecchi, Mario Carli. Aceste grupări combative anticomuniste se extind repede la Genova, Verona, Neapole, Parma, Bolonia. De peste tot se primesc adeziuni. Li se alătură Dino Grandi, Italo Balbo, Amerigo Dumini, nume de rezonanţă ale fascismului italian. În primul Congres ce are loc la Florenţa se contează deja pe 17.000 de oameni înscrişi în Fascii. Se produc incidente şi încăierări cu socialiştii radicali.

În unele zone rurale, **Federaţia socialistă a muncitorilor agricoli** reuşeşte, în octombrie 1920, să impună nişte contracte colective de muncă, cu speranţa de a se trece apoi la confiscări de terenuri şi instituiri de colhozuri. Sunt atacaţi de Fasciile lui Mussolini, cărora li se alătură şi agricultori din zonele Emilia, Toscana etc. cărora nu le surâd colectivizările. În Bolonia este ucis un Consilier fascist. Camarazii acestuia atacă diferite municipalităţi unde sunt instalaţi roşii. Cad 250 de oameni, dintre care 40 sunt fascişti. Fasciştii provoacă agresiuni, dar aceste agresiuni împiedică să se consume **agresiunea cea mare**, descompunerea statului italian, pe care o urmăresc comuniştii.

În martie 1921, comuniştii comit un atentat cu bombă în teatrul din Milano, unde omoară 20 de persoane. Răspund prompt fasciştii, dând foc ziarului de stânga "Avanti". Atacurile comuniştilor şi contraatacurile Fasciilor se înteţesc. Între octombrie 1920 şi octombrie 1922 îşi pierd viaţa în acest mini-război civil 2000 de persoane (330 fascişti, 600 comunişti, restul poliţişti şi civili). Încet-încet însă, dezordinile provocate de "roşii" sunt înăbuşite de reacţiile naţionale.

În alegerile ce au loc în primăvara anului 1921, fasciştii, făcând front comun cu Blocul Naţional, obţin 275 de scaune în Parlament (din 535). Socialiştii iau 122, iar comuniştii numai 16. În noiembrie Fasciile se organizează în partid politic: Partidul Naţional Fascist. La începutul anului 1922 are deja 350.000 de membri.

Cum neliniştile politice şi sociale continuă, alimentate şi de o grea criză economică, cu falimente de bănci, închideri de întreprinderi şi şomaj în creştere galopantă, tot mai multe cercuri politice de centru, Biserica Catolică, Armata, încep să vadă în Mussolini şi Fasciile lui singura soluţie pentru scoaterea Italiei din haos. La 29 octombrie 1922, Mussolini este invitat la Quirinal de Rege. I se cere să formeze un nou guvern. Începe guvernarea regimului fascist din Italia.

Astfel, curentul naţionalist, reprezentat în Italia prin fascism, scoate această ţară din criza politică şi economică, transformând-o într-un stat modern şi puternic, respectat în Europa.

Încă o poartă europeană a fost închisă pătrunderii comunismului.

În numărul viitor se va analiza şi ultima încercare bolşevică de penetraţie în continentul nostru prin flancul său sud-vestic, care a dus la declanşarea războiului civil din Spania şi înfrângerea comunismului.

Note

1. "Istoria Partidelor Naţional, Ţărănist", Pamfil Şeicaru, Madrid, 1963
2. "La cara oculta de la derrota mundial", Jean Lombard, Madrid, 1976, p. 11
3. "Aspects des relations Russo-roumaines", operă colectivă, 1967, p. 95
4. "Pentru Legionari", Corneliu Zelea Codreanu, Sibiu, 1936, p. 16
5. Componenţa delegaţiei române la Congresul al VII-lea al Internaţionalei Comuniste: Boris Stefanov, Nicolae Goldberger, Vanda Nicolschi, Marcel Pauker, Moise Dubinschi, Manea Erlich. ("Mişcarea Legionară şi evreii", Strejnicu, Sibiu, p. 31)

Nicolae ROŞCA

BLASFEMIE

Incontestabil figura cea mai remarcabilă a istoriei, Mântuitorul nu a încetat nici până azi să preocupe în mod acut pe exegeţii religiilor aparţinând diverselor şcoli sau curente.

Caracterul aproape strict apologetic al primelor texte creştine din epoca apostolică a făcut să treacă pe un plan secundar relatările asupra persoanei fizice - umane a Mântuitorului. Astfel s-a ţesut o întreagă literatură apocrifă, de la scrisori şi evanghelii necanonice la reprezentări iconografice de o notabilă varietate.

Paralel cu textele creştine recunoscute drept autentice de Biserică, în secolele II-IV, în aceaşi epocă apar şi cele compuse de adversarii Săi cei mai redutabili, din mijlocul cărora se ridicase, pe care-i condamnase în repetate rânduri şi pe care-i părăsise. Nu este astfel surprinzător că dacă unele tratate din Codexul Talmudic (Sofrim, Sanhedrin, Kallah, Sabath, Aboda Zara, Hilkot Akum, Ialkut Şmeoni, Iore Dea, Baba Kama, Kiduşim, Orach Chaim, Haşem Ham Pesahim, Iebamot şi mai târziu Zohar) abundă în invective, sunt incitatorii, revanşarde şi discriminatorii; alte tratate ca Toledoth Ieshu, Îi compun o biografie de un grotesc ireproductibil, de folclor deopotrivă trivial, caricatural şi abject, abundând în absurdităţi.

Dar mozaismul nu a fost - după cum vom vedea - singura structură ameninţată de apariţia şi progresul creştinismului, tot atunci făcându-se remarcată şi replica venită din partea lumii greco-romane, care-şi trăia agonia spectaculoasă.

Istoria atitudinii sacrilege, blasfematorii, începe încă din antichitatea precreştină. Atunci se considera culpă capitală profanarea templelor diferitelor zeităţi, ori ale efigiilor împăraţilor sau ale celor ce reprezentau autoritatea de stat. În aceeaşi categorie intra respingerea declarată a teologiei respectivei societăţi, a credinţei oficiale. Totul echivala cu "ateismul" şi era considerat ca atare. Pedepsa era una singură: tortura şi moartea, prin înec, spânzurare, foc, sabie, lapidare sau crucificare.

Raportată la creştinism, atitudinea sacrilegă cuprindea negarea istoricităţii Mântuitorului şi divinităţii Sale, prezentarea abjectă a persoanei umane a Lui, şi discreditarea directă şi francă a discursului teologal creştin, fie prin dialoguri mai mult sau mai puţin violente, fie prin lucrări dedicate anume, cu adresă la creştinism.

În paginile următoare vom încerca să înfăţişăm evoluţia procesului respectiv, de la momentul răstignirii Mântuitorului până la cele mai imunde tentative ale detractorilor contemporani.

Creştinismul, de la început cu o Biserică bine organizată în structurile ei, cu adepţi numeroşi, ritualuri şi corpus doctrinar clar, apare în mijlocul lumii politeiste (cu excepţia mozaismului) ca o religie revelată, spirituală, monoteistă şi morală. Era firesc deci ca vechile structuri religioase să reacţioneze promt.

Istoria simbolisticii anticreştine începe cu inscripţia descoperită într-o cazarmă. Era figurată acolo o cruce şi pe ea un cap de măgar. Textul spunea: "(Prostul de) Anaxamenos se roagă zeului răstignit". Este de reţinut **semnul crucii**, într-o epocă pretimpurie, ca definitoriu pentru creştinism, şi termenul **răstignit**, termen care are şi el un dosar întreg în arhiva negatorilor răstignirii.

Iar soritul care ar putea duce la explicarea negării categorice de pe peretele cazărmii respective s-ar înscrie în: Iisus este evreu. Iisus este Dumnezeul lui Anaxamenos. Dar Dumnezeul evreilor este consi derat a fi Satan. Ori în unele mituri, Satana se identifică cu măgarul. De aici caricatura care exprimă ideea că aceia dintre creştini care erau crucificaţi puteau fi reprezentaţi printr-un cap de măgar pe o cruce.

Dar mai articulate, şi deseori în termeni de-a dreptul rebarbativi, sunt atacurile diferitelor şcoli filosofice existente în secolele de început ale creştinismului. Astfel, pe rând: neopitagoricienii, prin Apolloniusdin Tyana, neoplatonicienii panteişti prin Fronton, Crescens (magistrul lui Marc Aureliu) şi Arrianus, apoi epicurienii prin Lucian de Samosata şi stoicii prin Celsus - cel mai virulent - nu întârzie să apostrofeze creştinismul, considerându-l ca o religie inferioră celei păgâne şi filosofiei, sau ca o imitare a lor, toţi întrecându-se în calomnii, ironii şi batjocuri la adresa învăţăturii şi creştinilor în general. În plus, ridiculizau credinţa în nemurirea sufletului, dispreţul morţii şi dispoziţia pentru martiriu, aşteptarea unei recompense viitoare, credulitatea, iubirea lor frăţească, trăirea lor comunitară, creştinismul fiind considerat de ei ca "un amestec de extravaganţe iudaice", erori recente şi idei morale împrumutate din filosofia veche. Iar creştinii ca persoane fiind consideraţi vectori de epidemii, antropofagi (euharistia), pângăritori de fântâni, răpitori de copii, responsabili de calamităţi şi ca atare periculoşi statului, societăţii şi culturii. Împotriva lor se recomandă percheziţii pentru confiscarea cărţilor, delaţiuni din partea servitorilor, pedepse pentru eventualele sustrageri de la acţiunile forte ale regimului, deconspirarea caselor de întâlnire ale creştinilor, arestarea credincioşilor, presiunile, torturarea şi uciderea lor.

În acelaşi context sunt combătute minunile, dogma întrupării şi a învierii, cu atacuri bine concepute, dintre care unele folosite şi astăzi, după cum vom vedea. Se evidenţiază antagonismele Vechi Testament - Nou Testament, Sf. Petru - Sf. Pavel, se combate ideea veşniciei pedepselor (apocatastaza îşi are origini aici). Nu este cruţat nici Mântuitorul însuşi, ca persoană, el fiind considerat un mag evreu de origine impură (afirmaţie inspirată din textele polemice evreieşti a căror culme o atinge acel Toledoth Ieşhu, plasat între textele etice ale Hagadei talmudice). Apostolii la rândul lor sunt consideraţi ignoranţi, oameni de rând (Ha-Areţ în Talmud), sclavi vicioşi şi ridicoli în credinţa lor.

Cele mai cunoscute lucrări ale acestor negatori, pe care-i uneşte dispreţul superior, sarcasmul, ironia sau invectiva anti-creştină cea mai dură sunt: "Despre moartea lui Peregrin" a lui Lucian din Samosata (170); "Cuvânt adevărat" al lui Celsus (175-180); Porfiriu în "În contra creştinilor" (circa 300);Heraclius din Bitinia în lucrarea "Cuvinte iubitoare de adevăr" (303) şi Iulian Apostatul (360-62), "Contra Galileenilor", cea mai elaborată şi mai necruţătoare. Poate nu este lipsit de interes să arătăm că, aşa cum reiese dintr-o scrisoare adresată evreilor de către Iulian, acesta se arată disponibil - şi făcuse toate pregătirile - pentru reconstrucţia Templului din Ierusalim. Aceasta în dorinţa de a infirma funcţia profetică a Mântuitorului, care blestemase cetatea. Dar un cutremur produs în februarie 362 i-a descurajat până azi.

Cât priveşte colecţia de texte veterotestamentare, texte prolixe şi deseori contradictorii, de n-ar fi să ne oprim decât la distanţa dintre foarte firescul, vechiul "să nu ucizi" din Exod şi acel "ucide!" (harog!) cu atâtea variante şi atât de des repetat, în Deuteronom şi Levitic, şi mai

ales ulterior în diferite tratate. Considerăm că în absenţa Noului Testament, această colecţie nu ar fi cunoscut nici o notorietate şi ar fi rămas în urma interesului acordat unor texte asemănătoare, indiene, egiptene sau chinezeşti, ca o simplă culegere de legende, aforisme şi glose lipsite de originalitate. Şi dacă se spune despre mozaici că sunt un "popor al cărţii", acest lucru este adevărat în măsura în care ei sunt un popor al unei singure cărţi, a acelui Vechi Testament, pe care prin Zohar, prin Cabala magică, prin aritmetica esoterică a Ghematriei şi a Notariconului şi a Temurei, ca şi a doctrinei sefiroturilor, l-au disecat în cele mai intime articulaţii ale lui, după nişte canoane care trecute recent prin rigorile calculatoarelor şi ale computerelor, amintesc de prezicerile lui Nostradamus.Cât priveşte personajele care populează protoistoria tribului israelit (Noe, Avram, Moise, Samson) şi evenimentele ce le sunt atribuite, ele apar într-o aură reverenţioasă, sacrosanctă, înconjurate de întreaga deferenţă a exegeţilor, în ciuda crimelor, incesturilor, violurilor şi în general a violenţelor descrise acolo. În afară de ceea ce declară istoricii revizionişti (Shakakh, Kastein, Friedman, Kimmerling) nu credem lipsit de interes să amintim o recentă declaraţie a cunoscutului actor de cinematograf Kirk Douglas. Prezentat într-un număr recent al revistei "Realitatea evreiască", ca unul care şi-a regăsit identitatea şi a revenit la cultul strămoşilor săi, actorul declară în 1997: "nu am cunoscut un scenariu mai fascinant pentru mine decât cel al Vechiului Testament, cu toate crimele, violurile, şi în general violenţele sale". Iată deci sublimul, înălţimea morală a textelor respective, cel puţin a unui reconvertit la religia Torei şi a Talmudului.

... În tim ce Mântuitorul şi eroii Noului Testament sun investigaţi psihanalitic şi încadraţi complexelor freudiene.

În perioada Evului Mediu îndepărtat, atât în Orientul Bizantin cât şi în Occident, corpul dogmatic şi apologetic creştin fiind deja consolidat, face imposibilă apariţia de texte infamante la adresa persoanei umane a Mântuitorului, însă divinitatea şi mesianismul Său sunt atacate ca o adevărată preocupare prioritară a doctrinei derivate din Zohar în cadrul misticii şi mesianismului iudaic. Această teribilă dramă a fiilor lui Ahasverus, care după ce l-au răstignit pe Cel pentru a cărui venire fuseseră păstraţi în istorie, s-au văzut deodată goliţi de orice sens al existenţei lor în această istorie, acest penibil sentiment, i-a făcut ca până azi să aştepte venirea unui Mesia, pe care să-l urmeze până pe culmile unui hegemonism mondial. Această aşteptare a alcătuit Talmudul şi a creat Cabala cu Zoharul din ea, şi grupul care a realizat acest *Sefer ha Meşiv* (cartea celui care răspunde), al cărui cel mai notoriu reprezentant este Rabi Iţhac ben Iosef ha Kohen (1391) şi, alături de el, Rabi Iosef della Reina, grup care inspirându-se din Cabala magică, consideră creştinismul ca forţa cea mai detestabilă şi primejdioasă a forţelor răului - numite Amon din No şi Samael - care trebuie demonetizat şi neutralizat. Nimic nu este mai dureros decât lungul şir al acelor Mesia iudei, de la Abraham Abulafia (1270) la Rabi Aşer Lemlein, la Hain Vital, Solomon Molho, David de Reubens, Iosif Caro, Haim Luzzatto, Natan din Gaza, şi în sfârşit la Sabetai Zevvi (a cărui aventură a sfârşit ricol 1665) şi Iacob Franck (sec. XVIII).

... Şi nu este imposibil ca într-un viitor nu prea îndepărtat, să "apară" un nou Mesia, identificat în persoana salvatoare a iudeilor din Şoahul hitlerist, ca mai demult legendarii Moise şi Mardoheu.

Această dramă teribilă i-a făcut să modifice rând pe rând perspectiva, de la fixarea unei date anume (1540, Abraham Elizer ha Levi), bineînţeles infirmată - ca şi la adventişti - apoi la schimbarea acelei date, până la a considera că de fapt el a venit, că nu mai trebuie să fie o persoană, sau în sfârşit, teza mai nouă că azi întregul popor este Mesia.

Acel Mesia a fost întodeauna aşteptat ca un răzbunător, în momentele de criză ale lumii creştine, nădejdea lor crescând în momentul căderii Ierusalimului sub arabi, a năvălirii tătarilor asupra Europei ori a căderii Constantinopolelui sub turci, ca şi în timpul marilor epidemii care au depopulat Europa creştină.

Înaintând în analiza fenimenului, vom observa că Renaşterea, infuzată de idealurile, miturile şi personajele antichităţii, deschide seria modernă a atacurilor împotriva Bisericii, făcând doar referiri îndepărtate la adresa Mântuitorului însuşi. Se disting astfel Giovanni Boccaccio (1313-1375), prin Decameronul său, apoi Geoffrey Chaucer (1340-1400) în ale sale "Povestiri din Cantebury" şi Erasm din Rotterdam (1494-1553) prin "Elogiul nebunici".

Este preludiul trist a ceea ce avea să devină o notă comună a iluminismului francez, ilustrat de Helvetius, Diderot şi Voltaire, care se referă inechivoc la Mântuitorul, într-o epocă în care masoneria speculativă îşi definea şi ea doctrina anti-cristică.

Victoria Revoluţiei Franceze şi răspândirea ideilor ei emancipatoare, ca şi a celor vizând drepturile omului, asigurate de legi şi constituţii liberale, permite larg accesul la învăţământul superior a unei categorii sociale până atunci îndeobşte excluse.

Progresul studiilor critice istorice întreprinse de teologii protestanţi constituie în aceeaşi epocă un real sprijin pentru detractorii creştinismului, ocazionând astfel apariţia unor David Strauss, cu a sa "Das Leben Iesu", K. Kautsky cu "Originile creştinismului", Leon Binet-Sangle, autorul defăimărilor din "La foile de Jesus Crist" şi E. Renan cu "Vie de Jesus Crist".

Toţi cei amintiţi aici dintr-o pleiadă de contestatari, neagă existenţa istorică a Mântuitorului, iar creştinismul este considerat de ei ca o creaţie ulterioară a z elului unor teologi. Negarea istoricităţii Mântuitorului face tradiţie şi se continuă şi în secolul XX prin Artur Drevvs prin "Die Christus Mythe" şi prin Paul Louis Couchoud în "Jesu, le Dieu fait homme" şi "Le mystere de Jesu".

Dar acest efort uriaş, deşi a fost infirmat de arheologia biblică (Andre Parrot-Tarnavski), nu a descurajat pe cei care-L prezintă pe Iisus ca pe un rabin obscur, de specie comună (K. A. Kabac în "Poteca de argint" sau I. Culianu - M. Eliade în "Istoria Religiilor"), dacă nu chiar analfabet, psihopat de tip paranoid, mare iniţiat (E. Schurre), invertit, cu complexe fie de grandoare, fie de inferioritate, în relaţii cu pegra societăţii, eretic înconjurat de un pâlc pitoresc de indivizi promiscui. Astfel ceea ce - considerăm - era demult depăşit în domeniul atacurilor sacrilege la adresa direct a persoanei Mântuitorului, este reluat în forţă de unii cercetători şi exegeţi cu totul recenţi, care-L prezintă ca pe un adevărat impostor, a cărui istorie nebuloasă a fost inventată ulterior şi dezvoltată în chip fabulos → pagina 14

BLASFEMIE

BLASFEMIE

→ pagina 13 de anumiţi aderenţi interesaţi.

Astfel profesorii J. D. Crossan de la Chicago în lucrarea "O biografie revoluţionară" şi Burton Marck din San Francisco în "Evanghelia pierdută", cărora li se alătură Helgen Kersten şi Elmar Gruber în "Conspiraţa lui Iisus" afirmă - inspiraţi din imundul Toledoth Ieshua - următoarele: "... este *probabil* ca Iisus să fi fost un simplu dulgher, *deci* analfabet, *deci* n-a predicat pe munte, *n-a putut* înmulţi peştii şi pâinile, *nici* să facă vin din apă, *deci* nici să învie pe Lazăr, *prin urmare nici* să fie crucificat, *nici* să învieze, ... etc. şi *deci* nu a fost desigur mort ci tranchilizat de ucenicii săi, a fost furat de ei şi că, *dacă* a murit într-adevăr, atunci *este foarte plauzibil* să fi fost aruncat într-o groapă de gunoi, sau chiar mai rău, şi că a sfârşit prin a fi devorat de câini".

Această penibilă înlănţuire de *"posibil"* şi *"probabil"* care conduc totuşi la concluzii: *"deci"*, *"prin urmare"* şi care ne-ar putea scuti de comentarii, nu demonstrează de fapt decât furia neputincioasă a detractorilor Mântuitorului care dacă nu-i pot nega existenţa încearcă să-i construiască o istorie pe fundamentul unui elementar petitio principii, o istorie blasfemitorie.

... Şi aceasta, cu totul recent, în universităţile americane prestigioase (în particular nu ne putem reprima jena stârnită de observaţia că împotriva figurii celei mai mediatizate din istorie s-au epuizat toate invectivele şi acuzaţiile ce s-ar fi putut aduce pe parcursul a 2000 de ani).

Tuturor acestor concertate atacuri de suspectă stăruinţă şi de o nesfârşită diversitate creştinismul le-a opus dintodeauna o replică elegantă şi doctă a unor spirite ca Pascal, Bossuet, Chateaubriand, şi în secolul nostru, Fr. Mauriac, Bougaud, Paul Claudel, Alexis Carrel, Jacques Maritain, Edmond Rostand, CelineMaurras, Ch. Peguy, Leon Bloy, G. K. Chesterton sau Papini. Dar într-o societate secularizată spiritul blasfemitoriu anti-creştin îşi desfăşoară impudic atacurile la adăpostul unei aşa-zise libertă ţi a opiniei şi a unei false exegeze istorice.

Contenciosul problemei este amplu şi intervenţia noastră nu constituie decât un fragment din ceea ce este de fapt o acţiune sacrilegă şi care se defineşte din ce în ce mai pregnant ca una anti-cristică. Pentru că blasfematorie este ideea de a da unei piese de dans în ritm de foxtrot numele "bietul Papă".

Sacrilegă este transcrierea pe ritm de jazz a salutării, a oraţiei religioase "Aleluia" ca şi transformarea Mântuitorului într-o figură de operetă, ca în musicalul "Jesus Christ super-star".

Imund este procedeul simplist de a fabula asupra "misterelor", a "exceselor" unei comunităţi închise cum este cea monahală (tip Athos) în lucrări ca "Gamiani" din secolul trecut (atribuit lui Alfred de Musset şi ilustrat cu nenumărate obscenităţi de către Deveria şi Gravedon), sau "Le moine", "Le religieuse" ş. a. Aici trebuie amintit tristul caz a lui Damian Stănoiu, autorul unei întreg ciclu de romane licenţioase care se vor a surprinde articulaţiile intime de viaţă erotică în mediul monahal de la noi, totul pe un ton burlesc.

Abjectă este ideea unei reviste mondene franţuzeşti care prezintă femei goale ce-şi oferă graţiile pe tarif care poartă la gât un lănţişor cu *cruce* şi îşi dau invariabil adresa *"lângă biserica X, Y"*.

Obscen este filmul "A doua răstignire a lui Iisus" a lui Katzantzakis. Obscen este tabloul din filmul "Viridiana" (1961) al regizorului spaniol Bunuel care prezintă o "Cina cea de Taină" bachică în care dominanta lubrică este îngroşată de nerusinata prezentare a unei femei care pozează indecent dându-şi, la propriu, poalele peste cap. De fapt momentul instituirii Euharistiei de către însuşi Christos la Cina cea de Taină s-a dovedit a fi foarte fecund în imaginaţia detractorilor, el inspirând şi pe autorii de reclame pentru produse ... textile, ca în cazul "Cinei cele de Taină - sexy" reprodus în ziarul "România Liberă" dintr-o revistă germană şi în care personajele - bărbaţi şi femei - sunt goale până la brâu toate, inclusiv Personajul central, şi purtând toţi blue-jeans.

Nici autorii români nu s-au jenat de sacrilegii atunci când, în Săptămâna Patimilor, în doi ani la rând, revista "Caţavencu" a lui Mircea Dinescu a prezentat "Cina cea de Taină" în mod caricatural implicând preşedintele, miniştri şi consilierii regimului neocomunist în postură dionisiacă şi însoţiţi de texte triviale cu trimiteri la minunea din Cana Galileii.

Penibil, între toate, este un titlu de roman românesc - "Isus în blugi" (sic!), un regretabil exerciţiu, rămas de altfel fără ecou public. Şi, defel la urma tuturor, Alina Mungiu cu "Evangheliştii", execrabil şi gratuit exemplu de fantezii inspirate din "Toledoth Ieşu".

Am lăsat special pentru la sfârşit în acest lung expozeu al diferitelor sacrilegii mai vechi sau mai noi o recentă realizare cinematografică - destinată deci a fi vizionată de milioane de spectatori - intitulată "Ultima ispitire a lui Isus", imondiţie a unui cunoscut regizor american. Pusă la index de catolicism, iar acum programată şi la noi, deocamdată pe micul ecran, producţia respectivă depăşeşte orice limită a decenţei. Isus pe cruce, pradă ultimelor zbateri şi probabil sub influenţa drogurilor ce se administrau în mod obişnuit celor supuşi la supliciul răstignirii, omul care şi-a ratat viaţa datorită diferitelor complexe, părăseşte într-un fel altarul de expiere şi începe o viaţă nouă, pasională, alături de femeia uşoară care l-a iubit de mult. Este lesne de închipuit tensiunea explozivă a îndelungatelor refulări. Ori, chiar dacă nu e decât o halucinaţie a unui muribund nefericit care-şi reneagă prin fuga lui întreaga predică anterioră, chiar dacă totul se reduce la o simplă metaforă asupra avatarurilor sărmanului suflet omenesc, scenariul, cu toată marea lui miză comercială, rămâne de un gust discutabil şi se constituie într-o adevărată culme a sacrilegiului. Au mai fost filme în care călugări virtuoşi sucombă în faţa primului obstacol mai serios şi realizează după aceea adevărate performanţe de un senzualism extrem. Tema e veche şi picanteria obscenă a multor istorii de acest fel a ispitit şi pe alţi cineaşti. Dar a face din însuşi Mântuitorul un tip rătăcit prin marasmul îndoielilor, şi care după ce a spus: "... eu pentru aceasta am venit, ca să mă dau pentru păcatele lumii ...", după aceasta devine un transfug oarecare, ni se pare că departe de a-L "umaniza" pe Mântuitor, îl târăşte şi îl îneacă în întunericul spiritualcare de fapt îi este propriu regizorului. Finalul nu reuşeşte să reabiliteze scenariul sacrileg.

... Şi ne este teamă că acest fel de abordare a subiectului este doar un început şi că de acum ne putem aştepta la o serie întreagă de abjecţii ca într-un panopticum de teratologie umană, şi că departe de a pune punct şirului de blasfemii, va deschide o adevărată cutie a pandorei.

Nicolae NICOLAU

CÂNTUL UNEI LOGODITE SUB CER

O POETICĂ PENTRU MILENIUL TREI

Retrospectiva sculpturii moderne europene, de acum doi ani, de la Paris, a confirmat triumful artei brâncuşiene. Critica a fost unanimă în a aprecia că sculptorul care păşeşte biruitor în mileniul trei este Brâncuşi, restul moderniştilor secolului XX prăbuşindu-se în uitare.

Parafrazând-ul pe Thibaudet, am zice că cine l-a înţeles pe Brâncuşi îl înţelege şi pe Ion Barbu, evident, cu condiţia să cunoască limba română şi, mai ales, (dumnezeeşte!!!) gramatica acesteia. Pentru corecta realizare a apropierii făcute, se impune să subliniem că în timp ce sculptorul s-a exprimat într-o limbă universală, accesibilă tuturor neamurilor, de unde şi **gloria** sa, Ion Barbu s-a rostit în dulce grai românesc, de unde şi totala **neînţelegere** de care are parte. Şi, am mai adăuga, românul nu s-a născut, cum se tot zice, poet, ci ... critic literar, cunoscător şi priceput, mai ales în poezie!, ceea ce, faţă de cele de mai sus, se constituie într-o circumstanţă agravantă.

Dacă Brâncuşi îşi sfărâma, la 1907, lucrările sculptate în maniera, oarecum, **tradiţională** a veacului, dăruind lumii o expresie plastică de o noutate cu totul aparte, **şocantă**, la fel, în 1922, Ion Barbu părăsea acel "principiu elementar poetic", principiu ce stătea la baza poeziei, oarecum, **tradiţionale** a veacului şi se îmbarca pentru **Joc secund**, propunând lumii o nouă formulă lirică, cu totul aparte. Mesajul estetic barbian, rostit la 1930, **a şocat**, la fel de puternic ca şi poeziile ce îi precedaseră, poezii a căror soartă o va împărtăşi şi el.

Crezul poetic al **Jocului secund** a avut şi are, în continuare, parte de o soartă, după cunoştinţele noastre, fără egal de tristă, în literatura tuturor timpurilor, la toate neamurile din Europa şi de aiurea. **Jocul secund**, propus de Ion Barbu, nu a fost nici urmat ori imitat, nici respins ori dovedit ca fals, pentru că, **pur şi simplu, nu a fost încă înţeles**!!! Conţinutul celor două strofe, purtătoare ale mesajului poetic barbian, nu este încă receptat de către critica românească, **în litera lui**. Din păcate, cele două eseuri, ce am reuşit să le publicăm anul trecut, încă nu au stârnit nici un comentariu, semn că bezna, în care se bâjbâie, de o jumătate de veac, este preferată celor ce am afirmat noi. Se poate vorbi de o surdă rezistenţă la orice încercare de schimbare a status-quo-ului creat de atât amar de vreme...

Dacă, asemeni retrospectivei de la Paris, veacul ar organiza şi una de poezie, atunci **perla** unei astfel de manifestări, cu siguranţă ar trebui să fie **Jocul secund**, mai precis, mesajul estetic al acestuia. Numai că dihotomia propusă de Ion Barbu, la 1930, se dovedeşte, şi astăzi, la fel de ... ermetică, precum în ziua apariţiei. Într-un volum, predat Editurii Eminescu în 1987, am anulat **toate** interpretările date celor două strofe dealungul vremii, arătând, credem noi, deosebit de clar, greşita înţelegere, de către cei comentaţi, a celor două strofe, **nu în duhul ci în litera lor**, situaţie în care, evident, adevăratul duh al mesajului nici nu intră în discuţie!

Prima strofă, din cele două ale mesajului estetic barbian, am asemăna-o unui multiplu nod, în care se suprapun înălţându-se, concurându-se într-o subtilă simultaneitate a exprimării, firele mai multor gânduri poetice, gânduri ce se vor parcă rostite deodată. **Mai** pur-ul **Joc secund**, noua poezie propusă de poet, rol al **dedus**-ului, se vrea a fi o înveşmântare a **adâncul(ui) acestei calme creste** a lumii. Apariţia **Jocului secund**, în **grupurile apei**, poetul o condiţionează de **înecarea cirezilor agreste**, de depăşirea senzorialului. **Calma creastă** pe de altă parte, se defineşte ca fiind cea a cărei înfăţişare se află, este **intrată în mântuit(ul) azur** al artei, **prin oglindă**. Imaginea senzorială a lumii este aidoma celei ce ne-o dăruie orice oglind, de unde şi ambiţia **dedus**-ului **Joc secund** de a ne dărui **adâncul** care, prin poziţia sa, este, evident, **mai pur**. **Oglinda, lipsită de orice atribut intelectual**, ne propune deci o imagine a lumii asemănătoare celei ce ne-o dăruie şi simţurile. **Intelectul pasiv** care se lasă înlănţuit de senzorial, cade din demnitatea sa, se aseamănă unei oglinzi neînsufleţite, lipsită de actul judecăţii. Cum arătam, în urmă cu un an, poate şi din această cauză, dumnezeescul Apostol ne avertizează că aici, pe pamânt, în **lumea calmei creste**, unde suntem prizonieri, vreme, vremi şi jumătate, ne vedem ca prin ... **oglindă**!

Principiul poetic elementar, părăsit de Barbu, poezia, oarecum, tradiţională, numeşte tot un act al intelectului, dar un act al **intelectului pasiv**, prizonier al datelor senzorialului, manifestând virtuţi asemănătoare celor ale ... oglinzii.

Înainte să examinăm mai departe acel **dedus**, ele cărui multiple valenţe par a vorbi de un **intelect activ**, acţionând dincolo de simţuri, să ne amintim de acel Barbu care, pe la 1920, anunţa cu surle şi tobe: "Gândire borealul tău cerc e sfărâmat!" Titlul poeziei din care am citat, şi el destul de grăitor - "Dezrobire" - ne dezvăluie, la 1920, un poet "de noi răsfrângeri dornic", ce îşi propune să desfăşoare "minţii răgazul fără nor" pe care, zice poetul, "braţul ager va şti să şi-l deschidă"... Amărăciunea ce răzbate din versul care deschide poezia: "Castelul tău de ghiaţă l-am cunoscut, gândire" este urmată după o foarte solidă argumentare poetică de acel vers-concluzie din jumătatea poeziei "Gândire borealul tău cerc e sfărâmat". Cum însă "regatul" frumuseţii promise urmează a fi desfăşurat tot ... "minţii", se naşte, firesc, întrebarea în ce constă acel "ager braţ" şi, mai ales, ce caracter are, de ce natură este? Rezumând, oarecum, cele de mai sus, constatăm că părăsind borealul raţiunii, acel "ager braţ", în mesajul estetic al volumului, se regăseşte înveşmântat în ... **"dedus"**, **dedus** ce nu exclude-de loc logicul, cerebralul, iar nedumerirea noastră se justifică. Abandonarea castelului de ghiaţă, mort, al gândirii şi sfărâmarea borealului cerc al acesteiane obligă să considerăm **dedus**-ul ca rod al unui **intelect activ**. Strofa a doua a mesajului estetic, numind **limitele deduse ale adâncului**, le defineşte ca fiind lumile dintâi ale duhului, lumi din care sufletul a căzut aici în **nadirul latent** al lumii, al cetăţii; lumile pe care în **zbor invers**, adică în **cădere**, le pierdem, le uităm, poetul în **anamnetic efort** ni le dăruie. **Anamneza** este tot trudă a intelectului, dar ea se desfăşoară, **în totul**, dincolo de senzorial, de unde putem conchide că cele astfel **deduse** se situează undeva dincolo de virtuţile şi servituţile oglizii. În **anamnetic** efort, **intelectul activ** al poetului ne dăruie **adâncul lumii** ca pe un ce **dedus**. Dar definirea **jocului secund**, ca mai sus, pare a nu-l satisface pe poet, de unde şi zămislirea celei de a doua părţi a volumului, bucată ce va primi, de altfel, un titlu deosebit de grăitor în sensul celor mai sus afirmate.Mesajul următoarelor două strofe ale **Jocului secund** este .... **Apropiat** celui adăpostit de primele două, sunetul lor nefiind altceva, în raport cu sunetul primelor, decât un ... **Timbru**. O necesară completare a celor dintâi, o limpezire a posibilelor nedumeriri ce, eventual, mai stăruiau la finele lecturii acestora. Credem că poetul a simţit nevoia acestei completări, acestei reveniri asupra primei bucăţi, deoarece, oricât de bogat în sensuri l-am închipuit, oricâtă **agerime** i-am atribui acelui **braţ**, vocabula **dedus** împinge gândul spre îngustimile logicii omeneşti, ale raţiunii înguste, limitate. Astfel, credem noi, că se motivează această atât de originală procedură, de reluare, în alte chei metaforice, a celor anterior rostite.

De această dată **oglinda** este înlocuită de **fluier** şi **cimpoi**, instrumente ale căror posibilităţi de exprimare limitate, rudimentare, nu pot adăposti decât frământări lumeşti şi, dintre acestea, pe cele mai de jos: "durerea divizată"... Să ne amintim că în **mântuitul azur** al artei **calma creastă, intrată prin oglindă**, nu reprezintă nimic altceva decât faţa lumii, aşa cum ne-o dăruie simţurile, la polul opus situându-se **adâncul acestei calme creste**, ca un ce **dedus**, rod al spiritului triumfător. Acelaşi mesaj, reluat, se regăseşte definind cântul **pietrei în rugăciune**, acel **mai pur** al **Jocului secund**, ca fiind rod al unei **logodite sub cer**!!! Iată, pare a spune poetul, despre ce fel de **dedus** este vorba. Este **dedus**-ul **pietrei în rugăciune**, al **dipuierii de humă**, al duhului pur nuntind cu slavă cereăscă!!! E timpul, credem, să ne întrebăm: a răsunat oare cândva, la noi sau aiurea, un mesaj mai plin de religiozitate???

Îngăduit fie-ne să ne îndoim ... Dacă bucăţile ce urmează acestui mesaj, se conformează sau nu celor rostite de poet, iată ce se cuvine a fi apreciat de critic, de cititor. Dacă veştedul sunet al durerii îşi găseşte expresia fie pe fluier, fie pe cimpoi, dacă stările, simţurile agreste ale sufletului pot fi împărtăşite luncii, într-o subtilă retorică, se întreabă poetul, dar bucuriile îndumnezeirii, ce cânt le poate adăposti? Durerea divizată, lumescul din noi se revarsă pe spărturile fluierului, dar spiritul deosebit de modern numit **undă**, şi nu spiritul oricum ci **spiritul, unda, logodit/ă** sub cer, cum îşi va revărsa cântul său şi, mai ales ce fel de cântec trebuie, poate, adăposti acestea? Ar trebui un cântec încăpător precum Ba mai mult, datorită faptului că logodirea minţii cu Mirele-Cuvântul mută poezia în alte zone, dincolo de cele pământeşti, cerescul, divinul, trebuie să se alăture poetului, cântul său asemuindu-se laudei pe care grădina de îngeri o aduce Creatorului la zămislirea Evei. Cântul îngerilor,o rostire cerească, iată cu ce se poate însoţi unda logodită, duhul îndumnezeit! Versurile, mai sus amintite, ne dezvăluie un Ion Barbu pe deplin conştient de aventura ce ne propune. O aventură, în deplinătatea sensului acestui cuvânt, nicăieri şi încă nimeni, după ştiinţa noastră, ne mai îndrăznind o asemenea faptă, până la el. Să conchidem că atât braţul ager cât şi dedus-ul aparţin unui duh logodit cu înaltul, sunt roade ale unei minţi îndumnezeite, păşind pe calea sfinţirii. Dacă poeţii nu mai pot, ca altădată, la Eleusis, să apară mulţimilor împodobiţi de o anumită manieră, acum, în pragul mileniului trei, ei trebuie să apară în faţa neamurilor din care s-au ridicat, strălucind de Lumina Taborului, logodiţi cu Mirele-Cuvântul. Cântul lor să fie cânt de Viaţă Veşnică, de biruire a morţii, de total triumf al vieţii, cânt de Înviere.

Dacă fiecare an, în economia timpului, nu reprezintă decât o nouă încercare de dobândire a mântuirii, atunci nici noul mileniu nu poate fi altceva.

Cântul unei logodite sub cer adaugă lirei poeţilor un **timbru**, în totul dumnezeesc. Şi asta într-o vreme când şi teologii se străduiau să fie cât mai raţionali cu putinţă, demitizarea şi desacralizarea fiind cuvintele de ordine ale epocii, ale unui secol ce se vrea al raţiunii dar care, cum profetic l-a botezat poetul, s-a dovedit a fi, mai alès, **cefal** şi **apter**.

O societate care, de o jumătate de veac, mai făţiş ori mai pitiş, **atee** n-avea cum să ajungă la înţelegerea unui astfel de mesaj. Generaţii întregi, încăpute pe mâna unor căpcăuni, cu titluri universitare ori academice, vor fi sluţite, abandonate celei mai jalnice disperări. Ceea ce nu înseamnă că noi nu vom afirma cu toată puterea că - apud Malraux - singura poetică ce se impune mileniului trei este cea a **cântului unei logodite sub cer**!!!

Costache ARITON

(Va urma)

Nici unul dintre oamenii noştri politici n-a avut o viaţă scindată în două epoci atât de diametral şi dureros opuse, ca Nicolae Titulescu; prima plină de satisfacţii încă de la debutul în profesie, iar a doua plină de decepţii până la moarte. Profesor universitar la numai 23 de ani, de două ori Ministru de finanţe între 35 şi 39 de ani (să nu uităm că pe vremea aceea ministeriatul era aproape un monopol al senectuţii), şi rând pe rând, delegat al României la Conferinţa de Pace de la Paris, conducător al delegaţiei noastre la Conferinţele pentru reparaţii şi datorii de război, Preşedintele celei de-a XI-a şi a XII-a sesiuni a Adunării generalea Societăţii Naţiunilor, Ministru de externe între 1927-1928 şi 1932-1936, ca să nu mai enumăr şi alte însărcinări şi atribuţii de vârf exercitate între timp, devenise în optica unei anumite opinii un fel de exponent prin tradiţie şi îngerul păzitor al intereselor româneşti peste hotare. De la 29 august 1936 însă, când pierde monopolul politicii noastre externe, începe epoca lui neagră de dizgraţie, din care nu mai iese până la sfârşitul vieţii. Politica lui anti-axistă, restabilirea relaţiilor diplomatice cu URSS, înjghebarea Micii Înţelegeri şi a Înţelegerii Balcanice, pentru care cheltuise multă energie şi nu mai puţini bani din visteria statului, s-au năruit ca un castel de cărţi de joc. Eliminat din circuitul politic, nu-i mai rămăsese, ca singură posibilitate de a reintra, decât demnitatea de senator pe care şi-o dorea în perspectiva alegerilor din 1937. Ca să-şi recâştige simpatiile şi să-şi asigure libertatea de acţiune, încearcă disperat în ultima oră să aplaneze un diferend cu legionarii. Articolul de mai sus din **Universul**, *publicat în ajunul alegerilor, este produsul acelei strategeme. Din el transpiră psihologia omului politic ajuns la ananghie, care, uitând de propria lui participare la actele reprobabile ele partidului care l-a sprijinit, îl deconspiră şi îl ameninţă că îi va în vileag şi alte acte. În cazul de faţă, Titulescu se mărgineşte să denunţe dizolvarea ilegală a partidului legionar* Totul pentru Ţară, *pe care îl menţionează cu vechea denumire* Garda de Fier.

Eu şi Garda de Fier

Sunt un om ca toţi alţii, deci cu defecte şi calităţi. Una din caracteristiile mele este mândria. Recunosc că rănile făcute mândriei sunt cele care se închid mai greu la mine.

Dar cât poate comanda mândria acţiunea mea? Toată viaţa? Se apropie ziua explicaţiilor generale asupra tuturor atacurilor duse împotriva mea tot timpul lipsei mele din ţară. Voi lăsa oare la o parte atacurile duse pe baza ideei că eu sunt autorul dizolvării Gărzii de Fier? Voi lăsa oare o generaţie întregă de tineri români să creadă că eu, care am avut pentru tinerţe o afecţiune adâncă încă din primele zile ale carierei mele universitare şi politice, sunt autorul schingiuirilor şi închisorilor la care au fost supuşi? Aceasta este imposibil.

Din moment ce explicaţiile mele vor fi date o dată, este preferabil să le dau mai curând şi să arăt tineretului român că acei care cred că eu sun făuritorul suferinţelor lor sunt, fără să vrea, pradă propagandei şi calomniei politice ce s'a dus împotriva mea de acei care se simt jenaţi de prezenţa mea pe scena politică, Oricare ar fi interpretările care s'ar da cuvintelor mele, le prefer credinţei tineretului român că eu sunt vrăjmaşul lui.

Garda de Fier m'a declarat obiect de agresiune. Accept această declaraţe ca o onoare şi nu voi încerca prin nimic s'o schimb. Nu voi iarăşi să încep o polemică. Voiesc însă ca tineretul român să fie, în fine, stăpân pe adevăr.

Care sunt cauzele pentru care Garda de Fier m'a declarat obiect de agresiune?

La cunoştinţa mea ele sunt în număr de trei:

1. Faptul că Garda de Fier crede că eu aş fi autorul dizolvării ei, din 1933.
2. Divergenţa care există între politica mea externă şi ei.
3. În fine, că eu aş fi lăsat liberă trecere ruşilor peste Nistru şi astfel aş fi admis încălcarea fără nici un rost de către un popor străin a pământului strămoşesc.

I

CINE ESTE AUTORUL DIZOLVĂRII GĂRZII DE FIER?

Cea mai mare calomnie adusă la adresa mea este că eu aş fi autorul dizolvării Gărzii de Fier, din 1933.

Dizolvarea Gărzii de Fier este opera unui partid care a venit la putere expressis verbis pe baza acestui punct de program. Este vorba de partidul liberal.

Nu înţeleg să critic aici politica partidului naţional liberal.

Nu înţeleg nici să mă desolidarizez de actele mele în diferitele ministere liberale.

Este vorba să restabilesc adevărul. Atât şi nimic mai mult.

Profesorul meu în materie de Garda de Fier este însuşi preşedintele guvernului actual, d. Gh. Tătărăscu.

În adevăr, în timpul guvernării domnului Vaida, un actual înalt personaj din partidul naţional liberal a venit la mine de mai multe ori să mă roage să fac ceva pentru căderea guvernului Vaida.

I-am răspuns: "Pentru nimic în lume nu voi ridica degetul cel mic pentru căderea d-lui Vaida. Dar dacă s'ar întâmpla ca o criză ministerială să se deschidă în afară de mine şi dacă voi fi consultat în măsura în care părerea mea are o valoare, voi recomanda partidul dv."

Acest înalt personaj mi-a răspuns: "Aceasta nu se poate. Dacă domnul Vaida continuă guvernarea se întăresc gărzile de fier. Aceasta înseamnă că ordinea publică este distrusă. Ori ţara are nevoie de un corset de fier care să o scape de anarhia de dreapta, care este mai puternică la noi decât anarhia de stânga".

Aceasta nu m'a împiedicat să stau liniştit şi să nu fac nimic în sensul vederilor acestui înalt personaj. Dovada este că nu am cerut niciodată dizolvarea gărzilor de fier primului meu ministru d. Vaida

Sunt aceste cuvinte, rostite de un om în calitatea lui privată, pe bază de amintiri numai? Nu.

DOVEZILE

Este suficient ss examinăm toată colecţiunea ziarului "Viitorul", pentru a vedea că cele ce spun corespund întocmai acţiunii partidului naţional liberal.

Rog pe oricine se interesează de această chestiune, să consulte în mod special numerele din "Viitorul" purtând datele următoare: No. 7772 de Marţi din 17 Oct. 1933, No. 7726 de Sâmbătă din 21 Oct. 1933, No. 7727 de Duminică din 22 Oct. 1933, No. 7728 de Marţi din 24 Oct. 1933, No. 7731 de Vineri din 27 Oct. 1933, No. 7733 de Duminică din 29 Oct. 1933, No. 7739 de Duminică din 5 Noiembrie 1933, No. 7741 de Miercuri din 8 Noiembrie 1933, No. 7742 de Joi din 9 Noiembrie 1933, No. 7743 de Vineri din 10 Noiembrie 1933, No. 7745 de Duminică din 12 Noiembrie 1933, No. 7746 de Marţi din 14 Noiembrie 1933, No. 7747 de Miercuri din 15 Noiembrie 1933, No. 7748 de Joi din 16 Noiembrie 1933, No. 7749 de Vineri din 17 Noiembrie 1933, No. 7752 de Marţi din 21 Noiembrie 1933, No. 7755 de Vineri din 24 Noiembrie 1933, No. 7757 de Duminică din 26 Noiembrie 1933, No. 7758 de Marţi din 29 Noiembrie 1933, No. 7761 de Vineri din 1 Dec. 1933, No. 7763 de Duminică din 3 Dec. 1933, No. 7764 de Marţi din 5 Dec. 1933, No. 7766 de Joi din 7 Dec. 1933, No. 7768 de Sâmbătă din 9 Dec. 1933, şi No. 7770 de Marţi din 12 Dec. 1933.

Este imposibil să reproduc aici toate aceste articole. Dar cine le-ar citi s'ar convinge imediat, că unul dintre principalele puncte ale programului venirii la guvern a partidului naţional liberal a fost dizolvarea "Gărzii de Fier".

Să'mi fie permis să spicuiesc câteva rânduri din acest material enorm pe care l'am adunat.

Astfel Viitorul No. 7726 de Sâmbătă 21 Oct. 1933, se poate citi:

"Curentele nesănătoase ale extremismului de dreapta care au luat în ultimul timp oarecare amploare, aceasta se datoreşte nu unor cauze organice profunde, ci incertitudinii şi dezorientării pe care le-au provocat instabilitatea, incapacitatea şi desfrâul moral al guvernărilor de la 1928 încoace."

"Partidul naţional liberal, prin opera ce va realiza în domeniile şi *prin acţiunea sa de guvern va extirpa acţiunile morbide* ale acestei pedocraţii intelectuale, care trăieşte aparent şi efemer numai prin răscularea instinctelor de ură şi sălbăticie care nu pot avea nici o legătură cu sănătatea robustă a sufletului românesc."

În acelaşi număr al Viitorului se relevează că dl. preşedinte al consiliului d. Vaida, este acuzat de către unul dintre colaboratorii apropiaţi, ca autor al anarhiei extremiste.

"Deputatul guvernamental Ilie Lazăr, în declaraţiile făcute unui ziar minoritar, ameninţă pe d. Vaida în termenii următori: "Un lucru cer d.-lui prim-ministru care este şi naşul meu să nu ma facă să vorbesc despre legăturile sale cu Garda de Fier, căci va fi lucru neplăcut pentru domnia sa." Articolul continuă, arătând că d.-l Vaida "În calitatea sa de ministru de interne patrona consfătuiri nocturne ale asociaţiilor extremiste şi le ajuta cu fondurile acestui departament."

În No. 7728 de Marţi 24 Oct. 1933 al "Viitorului" se poate citi:

"În faţa unei atari situaţii, partidul naţional liberal este nevoit a adopta una din acele atitudini prin care înlătura primejdia, restabilind echilibrul şi liniştea în viaţa statului şi în viaţa ţării".

În No. 7733 de Duminică 29 Oct. 1933 "Viitorul" scrie că atât d. Vaida cât şi alţi membri ai cabinetului stau în strânse acţiuni de colaborare cu

toate acţiunile extremiste şi de aceea în acelaşi număr al "Viitorului" la pag. 4 se publică sub titlul "Partidul naţional liberal proclamă rezistenţa cetăţenească împotriva guvernului Vaida", un articol arătând că situaţia generală continuă să se agravaze şi că guvernul naţional ţărănesc primejduieşte tot mai mult interesele ţării constituind, prin lipsa de autoritate, prin lipsa de unitate, sprijinul permanent al tuturor forţelor de destrămare care subminează azi temeliile statului."

În No. 7739 de Duminică 5 Noiembrie 1933, d. Inculeţ făcea declaraţia următoare: "Guvernul liberal, pentru a pune capăt risipei va căuta să desfiinţeze tot ce au înfiinţat ţărăniştii începând cu casele autonome şi toate sinecurile înfiinţate de ei. *Va realiza pacea socială, exterminând fără milă toate mişcările extremiste fie de dreapta fie de stânga*, ca toţi cetăţenii, fără deosebire de limbă şi religie să se bucure de aceeaşi obăduire din partea statului".

Din No. 7743 de Vineri 10 Noiembrie 1933, extrag:

"Din complicitatea guvernului Vaida cu agitatorii extremişti a luat naştere o atmosferă îngrijorătoare pentru interesele statului. Toleranţa şi sprijinul guvernamental au fost aşa de vădite, încât un fruntaş al acestui partid, fost ministru, a comandat zeci de mii de uniforme pentru grupările de această natură... În asfel de condiţii asaltturile anarhiei sunt din ce în ce mai îndrăzneţe fiindcă nu numai toleranţa, dar şi cu sprijinul dat este elementul care încurajează".

În No. 7755 de Vineri 24 Noiembrie 1933 "Viitorul" scire:

"Unele manifestaţii şi acte produse în ultimele zile dovedesc că gruparea gărzii de fier este dipusă a se deda la atitudini şi provocaţiuni cu caracter revoluţionar."

"De la violenţa verbală s'ar trece astfel la violenţa materială".

"În împrejurările de astăzi faptul este, desigur, profund regretabil, întrucât el desconsperă o lipsă de conştiinţă şi înţelegere a situaţiei, care nu e de natură să înlesnească acţiunile de salvare a ţării de sub povara greutăţilor care o copleşesc".

"Dar oricât ar fi lipsa aceasta de conştiinţă şi oricât de îndrăzneţe ar fi provocările anarhice ce s'ar produce, opinia publică trebuie să fie încredinţată că guvernul va şti să-şi facă intreaga datorie şi să ia toate măsurile necesare pntru ca toate mişcările anarhice să fie înfrânte şi pentru ca ţara să-şi regăsească liniştea de care are astăzi nevoie mai mult decât orcând".

În No. 7757 de Duminică 26 Noiembrie 1933 "Viitorul" scrie sub titlul "Ce voiesc Gărzile de Fier extremiste":

"Ţara vede azi cu surprindere unde a dus toleranţa criminală şi complicitatea tacită a guvernelor naţional ţărăniste. *Grupările extremiste de dreapta* au căpătat o îndrăzneală pe care nici comuniştii n'au avut-o. Ele lucrează numai cu cuţitul, revolverul şi carabina".

"Atacarea agenţilor forţei publice, insultarea magistraţilor, terorizarea jandarmilor, ameninţarea cu revolverul a primarilor şi notarilor, sunt fapte obişnuite cu care Gărzile de Fier se mândresc".

"Extremiştii de dreapta care au monopolizat "patriotismul" sunt în realitate cei mai mari duşmani ai ţării".

În No. 7758 de Marţi 28 Noiembrie 1933 al "Viitorului" se poate citi:

"În faţa acestei stări grave de lucruri, care dovedeşte că apelul guvernului la linişte şi ordine, atât de necesare ţării, este înfrânt de o ceată de agitatori. Vor fi luate măsurile represive absolut necesare liniştii şi ordinii ţării. Măsurile sunt în curs de executare. Ele se rezumă la distrugerea tuturor focarelor de anarhie din cuprinsul ţării noastre".

CUM S'A OBŢINUT JURNALUL DE DIZOLVARE

Mă mărginesc la aceste scurte citaţii din lipsă de spaţiu. O dată guvernul liberal venit la putere, bineînţeles, şi-a împlinit programul.

Într'una din primele zile ale lunii Dec., primul ministru Duca mi-a telefonat spre a-mi spune că în înalt loc nu s'ar dori dezolvarea gărzilor de fier şi mi-a cerut să vorbesc în sensul dizolvării.

I-am răspuns: "Această chestiune fiind una internă, nu mă pot însărcina cu asemenea misiune. Totuşi, vorbind în acel înalt loc am reprodus cele cerute mie de preşedintele consiliului, precum şi răspunsul meu. Mi s-a răspuns că într'adevăr nu se consideră *oportună* dizolvarea gărzilor de fier şi nu se va acorda decretul de dizolvare.

În acest caz - am răspuns eu - îmi voi precipita plecarea în Ceho-Slovacia şi nu voi iscăli jurnalul, care sunt un simplu tehnician în guvern, eu care nu am puterea de a numi un sergent de stradă, nu pot accepta să mă amestec într'o luptă de felul acesta pe care, dacă partidul naţional liberal este hotărât să o dea, va reuşi singur şi fără mine să facă cele necesare.

Încă o dată repet, nu e vorba aici nici de critică, nici de desolidarizare, dar de constatarea simplului adevăr că nu mă amestec în politica internă.

Spre marea mea surprindere acestă convorbire a apărut a doua zi în ziarul "Cuvântul". Pentru faptul că o asemenea convorbire a putut deveni publică mi-am dat demisia.

Ziarul "Cuvântul" No. 3059 de Marţi 5 Dec., sub titlul "Se dizolvă Garda de Fier" scria:

"Dizolvarea va fi hotărâtă printr'un jurnal al consiliului de miniştri, care însă nu va avea loc înainte de plecarea d.-lui Titulesci la Kosice, în cazul când nu va reveni asupra demisiei".

Cu alte cuvinte ziarul "Cuvântul", pe vremea aceea foarte favorabi "Gărzilor de Fier", recunoaşte că dizolvarea nu va avea loc decât după plecarea mea din ţară.

Guvernul din care făceam parte, ca răspuns la cele de mai sus, a publicat următorul comunicat reprodus în ziarul "Cuvântul" No. 3095 de Miercuri 6 Dec. 1933:

"Ziarul "Cuvântul" înregistrează în numărul său ultim un pretins svon despre demisia d.-lui Titulescu din guvern pe chestiuni de politică internă. Bineînţeles, svonul este absolut fals. De altfel, după cum se ştie, dl. Titulescu şi-a făcut regulă din a nu se amesteca în chestiuni de politică internă".

În No. 3099 de Duminică 10 Dec. 1933, ziarul "Cuvântul" înregistrează audienţa d.-lui Duca la Suveran, şi după aceea, audienţa mea. Ziarul scire textual: "Se pare că audinţa d.-lui Titulescu, care se ştie că şi-a făcut o regulă din a nu se amesteca în chestiunile de politică internă, a fost în legătură cu probleme de politică internaţională pe care le va examina împreună cu dl. Beneş la întâlnirea pe care o va avea Luni la Kosice".

Îmi este imposibil să reproduc aici toate cele întâmplate. Dl. Duca a obţinut câştig de cauză în sensul că se autoriza dizolvarea Gărzii de Fier pe cale de jurnal al consiliului de miniştri.

Totuşi, ţin să vă spun că marele meu prieten Duca, un bun tactician, după ce şi-a rezolvat chestiunea cu Gărzilè de Fier mi-a spus:

"Acum dacă demisionezi, nu vezi că demisia d.-tale se va interpreta împotriva guvernului din cauza măsurilor ce va lua? Am revenit asupra ei".

În rezumat: Cum este posibil să fiu acuzat eu de dizolvarea Gărzii de Fier, când un partid de guvernământ şi-a făcut un punct de program din acestă chestiune?

Cum este posibil să fiu acuzat de dizolvarea Gărzii de Fier, când prin indiscreţia ziarului "Cuvântul", s'a cunoscut dorinţa mea de a pleca din ţară spre a nu participa la această măsură şi mai ales când ziarul "Cuvântul" No. 3095 din 6 Dec. scria: "D-l Titulescu nu face bine să nu continuă să rămână beneficiar al discreţiei noastre"?

Cum este posibil ca un ministru ca mine, simplu tehnician, care nu are decât răspunderea conducerii afacerilor străine, să devină ţap ispăşitor al unei întregi politici, pe care un partid, de importanţa partidului naţional liberal, o luase asupra sa?

Nici o dată nu am constatat mai bine cât de multă dreptate a avut acel care a spus că absenţii nu au niciodată dreptate.

A fost suficient să fiu plecat pentru apărarea intereselor ţării, pentru ca cei care au hotărât această măsură să svârle toată vina ei asupra mea.

Sunt patru ani aproape de când tac asupra acestei chestiuni. Pentru că voiesc ca acest articol să apară în întregime, nu dau detalii mai multe, nu citez nume proprii. Nu dau nici a zecea parte din detalii. Dar dacă ceiace precede nu este suficient, voi reveni şi voi face şi alte desvăluiri, căci, înarmat se vede că sunt.

II

POLITICA EXTERNĂ. ATITUDINEA FAŢĂ DE GERMANIA ŞI ITALIA

Trec acum la politica externă. Ea nu poate consttitui un motiv special de agresiune pentru mine, dat fiind că şi dl. Maniu are aceeaşi politică externă şi totuşi a încheiat un pact de neagresiune cu Garda de Fier.

Ţin însă să adaug, că după părerea mea, nu este bine să împărţim Europa în două şi să declarăm că suntem prieteni cu unii şi adversari faţă de alţii. Da, este adevărat, sunt prietenul Franţei. Dar aceasta nu mă împiedică să fac o politică de apropiere cât mai strânsă şi cu Italia şi cu Germania.

În ce priveşte Italia, voi expune în Parlament rolul pe care l-am jucat în chestiunea sancţiunilor. Lumea va fi mirată de a vedea cât m'am arătat a fi prieten al Italiei în această împrejurare. Cuvintele de "Sălbatici" pe care au pretins unii că le-aş fi adresat italienilor, sunt o pură invenţiune, desmânţită prin comunicate în regulă, semnate de toţi reprezentanţii Micii Înţelegeri şi Înţelegerii Balcanice.

De altfel, dacă aş fi avut o atitudine neamicală faţă de Italia, n'aş fi avut plăcerea după ce s-a terminat cu chestiunea sancţiunilor, să văd pe dl. Ugo Sola, venit să mă salute în Gara de Nord, cu prilejul întoarcerii mele din străinătate, în ziua de 28 Mai 1936, adică după ce Adis-Abeba şi după destrămarea Imperiului.

În ce priveşte Germania, am ţinut lucrul în tăcere. Pot să afirm că i-am oferit, în două rânduri un pact de asistenţă mutuală. Prima dată l'am condiţionat cu alianţa Germaniei cu celelalte state aliate nouă.

A doua oară, în 1936, când eram la Paris cu prilejul vizitei M. S. Regelui, am însărcinat pe ministrul nostru la Berlin să ofere Germaniei un pact de asistenţă mutuală, fără a-l mai condiţiona de o alianţă cu aliaţii noştri.

Ministrul afacerilor străine al Germaniei, mi-a răspuns în termenii cei mai călduroşi, că guvernul german fiind ostil, cel puţin pentru moment, unor acorduri care i-ar angaja viitorul, nu este dispus să încheie un pact de asistenţă mutuală, fie cu România, fie cu altă ţară. Germania este convinsă că în conjunctura actuală, interesele sale sunt mai bine garantate prin izolarea ei prezentă, decât prin încheierea unor noi acorduri. Ministrul afacerilor străine a Germanici a declarat în fine că dacă totuşi Germania, la un moment dat, va vedea că interesul ei o împinge să iasă din izolarea ei actuală, ea nu va uita nici propunerile noastre nici bunele noastre oficii. În consecinţă, se vede că politica externă ce-am dus-o a fost o politică de juxtapunere de prietenii iar nu de împărţire a Europei în blocuri.

Nu cer altora să accepte punctul meu de vedere. Cer însă să recunoască că am avut faţă de ţările cu cari ei cred că noi trebuie să fim amici, sentimente de prietenie

→ pagina 18

→ pagina 17

reală, dat fiindcă le-am pus pe acelaş picior cu Franţa, cu Anglia şi cu celelte ţări aliate nouă.

III

ATITUDINEA FAŢĂ DE U.R.S.S.

În ce priveşte raporturile noastre cu U.R.S.S., ţin să spun că pentru toată atitudinea mea, am plină acoperire a guvernului d-lui Tătărăscu încă din Iulie 1935.

În Iulie 1936, adică cu o lună înainte de demiterea mea, aceste pline puteri mi-au fost reînoite în scris de d. Tătărăscu însuşi care şi-a luat, tot în scris, angajamentul de a vorbi la întrunirile liberale de necesitatea unei înţelegeri cu Sovietele pe tărâmul politicii externe.

Trec acum la faimoasa obligaţie ce aş fi luat de a lăsa liberă trecere trupelor sovietice prin România.

Afirm, o dată mai mult şi în chipul cel nau solemn, că nu am luat niciodată asemenea obligaţiune.

Dar de data aceasta pot să spun mai mult decât atunci când am afirmat în parlament, în plină sinceritate, că n'am tratat nimic cu U.R.S.S.

Mă refer la o epocă mai recentă asupra căreia n'am avut prilejul să fac nici o declaraţie, căci funcţiunea mea a încetat puţin după aceia.

Astăzi pot spune că dacă s'ar fi ajuns la iscălirea unui pact de asistenţă cu Uniunea Sovietică, în el ar fi existat o clauză care *interzicea armatelor sovietice să treacă Nistrul fără o cerere fornală din partea noastră.*

Fac această afirmaţie, care este tocmai contrariul acuzaţiei care mi s'a adus, în plină conştiinţă şi angajându-mi cinstea mea personală.

Cer guvernului de la Moscova să mă desmintă dacă nu este aşă.

CONCLUZII

Concluzia acestei lungi expuneri? Este simplă.

Între ziua când mi-am trecut examenul de doctoratşi ziua în care am primit portofoliul ministerial n'au trecut mulţi ani. Se atunci şi până în 29 August 1936, adică aproape douăzeci de ani, activitatea mea a fost închinată numai României, nu înăuntru unde certurile sunt sgomotoase, dar în afară unde luptele sunt grele. M'am identificat atât de mult cu interesul românesc încât continuu şi astăzi să fiu interesat de chestiunile care privesc ţara, fără să-mi treacă odată prin minte o idee în legătură cu interesele mele personale.

În răstimpul lungei mele carieire ministeriale am învăţăt un lucru: să tac. În adevăr, nu se poate face politică externă a României dându-se în vileag situaţiunea în orice momen.

Dar dacă am tăcut, am strâns, nu aici, ci departe, documente pe toate chestiunile pe care le-am trăit. Ele mi-au permis să explic azi pe bază de dovezi, chestiunea dizolvării "Gărzii de Fier". Dar câte alte chestiuni nu sunt asupra cărora voi fi silit să vorbesc!

Să mă ferească Dumnezeu să fiu silit vre-odată să spun tot ce ştiu cu dovezile pe care le am.

Nu spun aceasta ca o ameninţare pentru alţii, ci ca o ferire a mea de suferinţe.

Când deci tac, opinia publică românească trebuie să ştie că este mai aproape de adevăr dacă în loc să iă tăcerea mea drept o confirmare a învinuirilor răspândite de adversarii mei, îşi va spune: Titulescu tace, dar ştie ce face!

Nicolae Titulescu

UNIVERSUL, Luni 13 Decembrie 1937

I. G. DUCA

Aşternem rândurile de mai jos, deplin pătrunşi că obiectivitatea prezentării faptelor cuiva devine şi mai obligatorie cu cât el nu mai este în viaţă.

Peste puţin timp, la 29 decembrie se împlinesc 65 de ani de la moartea tragică a lui I. G. Duca. Acest nefericit eveniment a stârnit multe comentarii şi diferite opinii în toate mijloacele de informare din acel timp, opinii exprimate în funcţie de concepţia politică a diferitelor formaţiuni existente la acea vreme, dar adevărul este unul singur şi pe acela voi încerca să-l desluşesc cu argumentele de care dispun.

I. G. Duca a fost unul dintre fruntaşii partidului Naţional-Liberal, partid ce nu a fost de acord cu venirea pe tron a lui Carol al II-lea, tron la care renunţase de bună voie pentru Zizi Lambrino. Acest "plocon" ni l-a oferit partidul Naţional-Ţărănesc şi conducătorul lui, Iului Maniu. Este drept că ulterior Iuliu Maniu şi-a recunoscut greşala, dar era prea târziu. După "cucerirea" tronului, Carol a încercat să ţină în afara arcului guvernamental Partidul Liberal, ca pedeapsă pentru atitudinea avută. După mai multe încercări eşuate cu Partidul Naţional-Ţărănesc, care au dus la deteriorarea economiei naţionale, a fost nevoit să apeleze, contra dorinţei sale, la P.N.L. Pe de altă parte, P.N.L. nu se putea menţine multă vreme în opoziţie, fiind în pericol să-şi piardă electoratul şi partizanii, care conform atitudinii lor politicianiste, se vedeau îndepărtaţi de avantajele oferite de putere.

În această situaţie, "oculta" care conducea politica României împreună cu regele Carol, au trecut peste resentimentele lor şi au apelat la Partidul Liberal. Duca avea reţineri faţă de această soluţie şi a fost necesară intervenţia lui N. Titulescu, ministru de externe, cu mare influenţă la acea vreme, care prin atitudinea politică pe care a promovat-o a fost "arhitectul" dezastrului din 1940, când 1/3 din trupul ţării a fost cedat vecinilor fără nici cea mai mică rezistenţă. N. Titulescu a pornit presiunile asupra lui Duca, oferindu-se să-i medieze investitura din partea ocultei (loja masonică a Marelui Orient de la Paris). La început Duca ezita, dar la ameninţarea cu demisia din postul de ministru de externe a lui Titulescu, acesta a cedat. La Paris i s-a încredinţat conducerea guvernului cu două condiţii: I.Să scoată în afara legii Mişcarea Legionară şi II. Să naturalizeze în România trei sute de mii de iudei, refugiaţi din Germania, unde venise la putere Adolf Hitler. Întors de la Paris, s-a dus la palatul regal, a sărutat pocăit mâna Duduiei (Elena Lupescu-Wolf), oferindu-i un inel de preţ şi astfel a ajuns prim-ministru.

La scurt timp după venirea la conducerea ţării, Duca a convocat Consiliul de Miniştri şi a încercat, prin votul cabinetului, să obţină aprobarea scoaterii în afara legii a Mişcării Legionare. Nu a reuşit să obţină majoritatea voturilor de la prima încercare. A recurs la o altă stratagemă: printr-un simplu Jurnal al Consiliului de Miniştri, iscălit doar de 3-4 dintre ei, la 19 decembrie 1933, ocolind Parlamentul, scoate în afara legii Mişcarea Legionară recunoscută legal, şi aceasta într-un "stat de drept" şi "democratic" cum se intitula pe atunci.

Drept urmare I. G. Duca a ordonat o prigoană extrem de dură împotriva legionarilor. Iniţial au fost arestaţi 7000 de legionari pe tot cuprinsul ţării, dintre care 3 asasinaţi, iar restul anchetat şi schingiuit de organele poliţieneşti. În aceste împrejurări, trei studenţi: Ion Caranica, Doru Belimace şi Nicolae Constantinescu au hotărât din proprie iniţiativă să-l sancţioneze pe I. G. Duca. Astfel, în noaptea de 19 decembrie 1933 în gara Sinaia l-au împuşcat mortal pe primul-ministru. Cu toate că ar fi putut să dispară, ei şi-au asumat responsabilitatea faptei predându-se autorităţilor. Starea de asediu fiind deja decretată, imediat organele represive au procedat cu o ne mai cunoscută cruzime. În final, bilanţul acestei prigoane însumează arestarea a 12000 de legionari, 7 dintre ei asasinaţi, iar aproximativ 300 internaţi în spitale cu răni provocate în urma schingiuirilor la care au fost supuşi. Concomitent au avut loc sub egida lui I. G. Duca cele mai sălbatice alegeri din istoria politică a României. Unul dintre marii oameni politici, dar şi mai mare scriitor, a afirmat cu acest prilej că deşi nu aprobă omorârea lui Duca, totuşi o consideră o urmare a dreptăţii imanente.

Carol, cu sprijinul "ocultei", a cerut să fie arestaţi şi condamnaţi sever toţi fruntaşii legionari, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu. Printre cei acuzaţi se afla şi gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, erou în primul război mondial. Conform codului de procedură penală, completul de judecată a fost compus exclusiv din generali. Regele şi camarila sa au exercitat presiuni asupra judecătorilor să dea sentinţe de condamnare tuturor celor acuzaţi. Spre surprinderea şi dezamăgirea lor, generalii magistraţi au dat o sentinţă dreaptă: au condamnat la muncă silnică pe viaţă pe cei trei autori şi au achitat restul de acuzaţi din lipsă de probe. Magistratura mai era încă demnă şi nu executa "fără murmur şi şovăire" ordinele celor de la putere, aşa cum se va întâmpla după aceea şi, din nefericire, multe decenii în continuare.

În concluzie, evenimentele tragice de atunci au dus la sacrificarea de multe vieţi omeneşti, un lider ce conducea guvernul României şi-a pierdut viaţa, multe mii de oameni au suferit represalii nemeritate. Tot printr-o călcare flagrantă a legilor, cei trei legionari (Nicadorii), cu toate că erau condamnaţi printr-o sentinţă penală, au fost asasinaţi prin strangulare în noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938.

Toate aceste regretabile fapte demonstrează că în deceniul IV în ţara noastră nu a existat o democraţie reală şi nici un stat de drept, cum le place să se laude politicianiştilor noştri de astăzi.

Este dureros că un om politic de anvergura lui I. G. Duca, ale cărui calităţi întrebuinţate pentru altă cauză şi în cu totul alt spirit ar fi fost benefice pentru ţară, a sguduit societatea românească multă vreme. Poate că spiritul lui I. G. Duca ar fi fost altul, iar generaţia tânără de atunci n-ar fi întâlnit imense obstacole în realizarea ei, dacă omul acesta nu ar fi dat curs, cu o supunere oarbă, unor presiuni din afara ţării, dar şi dinăuntrul partidului său, în loc să urmeze calea pe care i-o imprimau interesele de atunci ale României.

Aristide LEFA

Fostul colonel Crăciun
în lumina faptelor

În ziarul "România mare" din 6 ianuarie 1998 a apărut un interviu al fostului comandant al închisorii Aiud, colonelul Crăciun, sub titlul "Adevărul despre închisorile staliniste", cu indicaţia că acest interviu ar fi o spovedanie pe care a înregistrat-o generalul de divizie în retragere Neagu Cosma.

Respectivul general face unele comentarii preliminarii din care reţinem câteva care ni se par esenţiale pentru însăşi calitatea întregului text publicat sub titlul de mai sus. Citãm: "pentru aşa-numita acţiune de spălare a creierului petrecută la penitenciarul Aiud... argumentele viguroase au lipsit". Pentru cineva care a trăit în România sub dictatura comunistă din 1945-1989 şi a ajuns până la treapta de general aceste afirmaţii sunt de neconceput şi ilogice. Nu cred că generalul Cosma nu a avut legături şi cu Securitatea, într-un fel sau altul şi nu a ştiut că a existat în realitate o acţiune de spălare a creierului şi nu o "aşa-numită acţiune" şi că vuia ţara întreagă în toate satele şi văgăunile din sate. Să zicem că avem de-a face cu o naivitate oarecare; dar să ceri argumente "viguroase" ca şi cum acestea ar lipsi este de-a dreptul ridicol şi chiar înspăimântător, căci avem de-a face cu un general (dacă nu o fi fost făcut pe puncte, cum a fost şi colonelul Crăciun).

În poziţia sa de om interesat de istoriografia ţării, avea posibilitatea să cerceteze dosarele deţinuţilor politici. Acolo se putea descoperi prima formă de spălare a creierului săvârşită de anchetatorii Securităţii care exercitau presiuni inimaginabile, pentru a obţine declaraţii care să coroboreze fapte infamante, pe care anchetatul nu le cunoştea, nu le recunoştea şi totuşi în ultimă instanţă semna acte incriminatorii, după planul dinainte stabilit de anchetatorul securist. Şi se ajungea la tribunal, unde judecătorii fuseseră şi ei în prealabil spălaţi la creier cu doctrina dreptului marxist la fel cu apărătorii şi totul se consemna după indicaţiile Securităţii, căci nu se putea ieşi din codurile acestei infernale maşini de spălare a creierelor. În ceea ce priveşte avocaţii din oficiu, erau şi ei spălaţi la creier, căci uneori ajungeau nu să apere, ci să fie acuzatorii clienţilor lor, tot în conformitate cu ordinele Securităţii.

Pentru cineva dornic să cunoască adevărul, o cercetare a oricărui dosar din tribunalele unde au fost judecaţi deţinuţii politici din România în număr de multe, multe sute de mii, acolo se găseşte istoria cea adevărată a temniţelor comuniste, create şi stăpânite de partidul comunist din România, nu staliniste cum afirmă Crăciun şi maiorul general. Şi dacă ar fi numai să reţină numărul impresionant al statisticelor cu dosarele deţinuţilor politici, naivitatea oricărui om decent ar fi zguduită de şocuri. Cum a fost posibil ca în societatea comunistă să se întâmple aşa ceva? Care este secretul? Pentru că în istoria românilor niciodată nu s-a pomenit aşa ceva. Se pare că generalul Cosma nu şi-a propus astfel de întrebări şi nu avem nici un indiciu că l-ar fi interesat aşa ceva. Căci ar avea altfel vorbind o altă idee şi nu ar putea afirma cu o interogaţie: "E atât de grav sau ruşinos să se spună că în sistemul de detenţie în perioada regimului comunist ca şi în regimurile trecute de altfel au existat şi oameni care i-au tratat pe cei aflaţi în recluziune ca pe nişte oameni, acordându-le în condiţiile de detenţie consideraţia corespunzătoare?!"

Naiv, vulgar şi ridicol. Au existat şi oameni de treabă, dar au fost scoşi din circuit îndată ce au fost identificaţi de politrucii din unităţile unde se întâmpla aşa ceva. Dar, altfel vorbind, temniţele comuniste au fost iaduri suprapuse peste alte iaduri, adică ceva care nu a putut să fie închipuit de o minte decentă, de nişte oameni cu logică, suflet şi raţiune. Temniţele comuniste au fost nişte revărsări de brutalitate, barbarie şi lipsă de omenie, pe care blândul popor român nu le-a cunoscut niciodată.

A fost teroare, foamete, umilire a oricărei demnităţi umane şi uciderи peste uciderи fără milă, fără suflet, fără curaj şi fără nici o acoperire legală. Totul s-a petrecut ca în junglă, un spectacol de bestialitate recunoscut în istoria românească. Şi este cutremurător ca un general din armata română să nu ştie nimic despre aceste întâmplări şi să pozeze în postura de curios care vrea să afle adevărul.

Încă o precizare se cuvine făcută aici: închisorile nu au fost staliniste, ci comuniste, patronate de partidul comunist din România, cu oameni pregătiţi de Moscova şi "spălaţi la creier", cu ideologie marxistă. Primii "spălaţi la creier" în România au fost acei care şi-au însuşit ideologia marxistă, cu ajutorul căreia trebuia să fie reeducată întreaga Românie, cu toate straturile sociale: ţărani, studenţi, intelectuali, muncitori etc. Întreaga ţară şi întregul popor a fost supus reeducării, adică "spălării la creier" şi renunţarea la toate valorile morale religioase tradiţionale ale spiritualităţii româneşti. Oricine nu recunoaşte starea jalnică a ruinării societăţii româneşti cu pierderea drepturilor umane, a proprietăţilor de pământ, a libertăţilor firești umane, individuale şi naţionale, este pur şi simplu un robot al "spălărilor de creier" săvârşite de partidul comunist ca instrument al celor străini de neamul şi sufletul românesc.

Spovedania lui Crăciun nu este o spovedanie, ci o altă formă de "spălare la creier", căci nu spune adevărul, nu are curajul să recunoască măcar partea lui de vină.

Spovedania este o formă de purificare sufletească de păcat, oferindu-ţi prilejul de a te mântui sau cel puţin de a obţine o stare de linişte şi pace a inimii şi a cugetului.

Jongleria de vorbe şi motive pe care o întrebuinţează fostul comandant al temniţei din Aiud este apă de "plouă", cum spuneau saşii din Ardeal pe vremuri.

Exemplele pe care le înşiră colonelul Crăciun sunt în cazul reeducării Aiudului irelevante.

Vom explica altădată de ce ele nu se pot constitui parte de apărare pentru poziţia sa.

Acum venim la un exemplu care într-un fel este cel mai semnificativ pentru contextul Aiud. Colonelul Crăciun a venit la Aiud cu o misiune specială (nu aşa cum însăilează el povestea cu Pintilie), şi anume să-i disciplineze pe legionari. Înainte de el fusese la Aiud comandant colonelul Kohler, care a introdus un regim sever în cadrul căruia un legionar a fost împuşcat în plină zi numai pentru simplul fapt că s-a apropiat prea mult de zidurile de pază ale temniţei. Era în interiorul curţii şi nu prezenta nici un pericol.

Misiunea lui Crăciun era să lichideze Mişcarea Legionară printr-un proces de reeducare care să fie deosebit de cel aplicat la Piteşti – cazul Piteşti nu mai putea fi repetat şi ăsta a fost motivul lui Crăciun, căci dacă ar fi încercat acest lucru s-ar fi săvârşit un adevărat şi cutremurător măcel în Aiud, de aceea s-au luat măsurile necesare pentru a nu se mai putea repeta fenomenul Piteşti. Legionarii din Aiud nu mai erau studenţii de la Piteşti şi ar fi reacţionat "pe măsură", încât bietul Crăciun îşi pierdea capul.

De ce trebuia lichidată Mişcarea Legionară? Pentru simplul motiv că toate suferinţele, teroarea, bătăile, foamea şi disperarea nu au dat rezultatele scontate de partidul comunist. Legionarii erau gata de moarte, dar nu acceptau nici un compromis cu partidul comunist. Nu veneau americanii, dar toţi ştiau că de undeva Dumnezeu îi va izbăvi şi pe ei. Credeau în Dumnezeu nelimitat şi refuzau orice îngenunchere în faţa barbariei comuniste.

Ţara întreagă era în tensiune. Străinătatea reacţiona dur faţă de situaţia din

→ pagina 20

→ pagina 19

România. Legionarii nu slăbeau coarda rezistenţei.

În închisorile din toată ţara, legionarii deveniseră sursa inepuizabilă şi permanentă a spiritului de rezistenţă naţională anticomunistă. Comitetul Central comunist nu putea înţelege acest fenomen şi mai cu seamă nu-l putea ierta. Pentru comunişti nu exista o ieşire din impas decât prin lichidarea fizică sau morală a tuturor legionarilor. Deoarece societatea comunistă, adică paradisul visat de ei nu se putea realiza din cauza legionarilor. În această direcţie au concentrat o masă mare din elita legionară la Aiud şi au pregătit un plan de reeducare care să ducă la îngenuncherea legionarilor, în sensul de alterare a personalităţii lor, pentru ca nimeni să nu-i mai aprecieze, deci să nu li se mai acorde încredere. Legionarii trebuiau să devină nişte epave morale şi o urâciune a pământului românesc.

Aceasta a fost misiunea lui Crăciun. Odată ajuns la Aiud, şi-a format echipa de luptă şi acţiune şi a indicat punctele principale de atac.

Primul vizat era profesorul universitar George Manu, considerat şeful legionarilor din Aiud şi mentorul lor, care a fost presat prin tot felul de anchete, în care i se cerea să exercite influenţa lui uriaşă asupra legionarilor pentru a fi gata să primească "ajutorul" comunist şi în ultimă instanţă să se obţină eliberarea şi încadrarea socială a lor în paradisul societăţii comuniste.

Profesorul Manu a rămas pe poziţii ferme şi nu a acceptat nici o ofertă din partea administraţiei lui Crăciun. Paralel se duceau tentative cu alte personalităţi legionare şi care s-au soldat cu oarecare rezultate, destul de firave, dar totuşi oarecum "promiţătoare".

Unii mai slabi au fost mai receptivi, dar cei din categoria profesorului Manu nu s-au clintit. Manu era şi bolnav de TBC generalizat, i s-a refuzat sub şantaj tratamentul şi nu l-au tratat cu leacurile necesare, ci l-au torturat în continuare până ce a decedat în urma unei complicaţii meningeale, ca pedeapsă aplicată fără milă de către colonelul Crăciun.

Toată închisoarea Aiud a aflat de moartea profesorului şi toţi ştiau că nu putea muri decât datorită opoziţiei lui la ofertele comuniste. Şi a fost o mare îndurerare în Aiud. Dar ceea ce nu înţelegeau comuniştii s-a întâmplat şi acum. Zidul de apărare al legionarilor s-a fortificat şi mai mult cu hotărârea de a accepta moartea, dar nu reeducarea.

Comuniştii erau grăbiţi şi în mare alertă. Muriseră mai mulţi legionari cunoscuţi: scriitorul Constantin Gane, dr. Nicolae Roşu, Mihai Baldovin, Toma Simion, comandant ajutor legionar, toţi pe poziţii de fermitate şi respingere a oricărei apropieri de ideologia comunistă.

O mare eroare în acţiunea echipei Crăciun o constituia formula care li se oferea legionarilor. Nu era vorba de o simplă declaraţie conform căreia ar fi acceptat noul regim politic, cel comunist. Era vorba de o desfigurare a omului legionar. De o "spălare de creier" care desfiinţa identitatea oricărui legionar.

Se pretindea:

1. desolidarizarea de credinţa legionară
2. o defăimare şi denigrare a lui C.Z. Codreanu
3. o înfierare a lui Horia Sima, Comandantul în viaţă al Mişcării Legionare şi aflat în lumea liberă
4. o recunoaştere a regimului comunist
5. identificarea acelora care se opuneau procesului de reeducare
6. angajamente de comportare exemplară faţă de legile ţării după eliberare şi denunţarea inamicilor acestor legi – ca un corolar al comportării lor
7. o demascare morală cu dezvăluirea unor intimităţi de viaţă cât mai jenante care să ducă la anihilarea politică faţă de ceilalţi.

Oare aceasta nu înseamnă o spălare la creier în cadrul reeducării de la Aiud? Refuzul legionarilor a fost prompt şi imediat. A fost nu categoric şi absolut "nu"! Peste 95% au respins ofertele reeducării colonelului Crăciun. La data precizată pentru încheierea reeducării din Aiud bilanţul acţiunii era departe de a fi satisfăcător. Numărul mare de decese ca şi procentul celor rezistenţi la reeducare coroborat cu interesul Occidentului faţă de situaţia din penitenciarele româneşti crea dificultăţi întregului plan şi ameninţa să transforme totul într-un eşec. Chiar în aceste împrejurări, colonelul Crăciun nu a slăbit regimul de teroare prin avertismente dure, pedepse grele la izolator, trimiterea în zarcă la regim de categorică exterminare. Regimul alimentar în special era sub orice închipuire, sub orice limită a rezistenţei. În plus, regimul asistenţei medicale – discriminatoriu –, a igienei – baie, scosul "la aer" – toate făceau să nu mai fie necesară bătaia până la linşaj, ca mai înainte sau suprimarea brutală, directă. Oamenii care lucrau la bucătărie erau de drept comun care, la rândul lor urau şi disprețuiau pe deţinuţii politici. Şi contra celor spuse de Crăciun despre antipatia lui pentru unguri, a menţinut pe cel mai mare zbir al secţiei din zarcă (unde erau localizaţi cei mai recalcitranţi legionari) ca şef de secţie pe plutonierul ungur Szabo. Aceasta era teroarea tipică şi specifică colonelului Crăciun. Şi pedepsele, insultele, injuriile cele mai ordinare erau catehismul zilnic al gardienilor lui Crăciun. Cei ce le apăreau reeducatorilor ca exaltaţi erau declaraţi nebuni şi izolaţi în secţii speciale. Veneau apoi faze mai potolite, căci acesta era procedeul temniţelor din ţară.

Între timp, echipajele de lucru ale lui Crăciun mai câştigau câte un deţinut care se oferea să colaboreze şi la reeducarea altora. Aşa au căzut destul de uşor şi de repede fraţii Savin din Moldova, vechi legionari şi ataşaţi Comandantului legionar al Bunei Vestiri şi colonelul Crăciun şi-a încercat norocul într-o primă formulă: a introdus într-o celulă mai spaţioasă pe cei doi fraţi Savin, la un loc cu câteva personalităţi din elita legionară: Radu Mironovici, Radu Budişteanu, Avocatul Luca Dumitrescu, scriitorul Gabriel Bălănescu, profesorul Cristian Petrescu şi încă vreo doi nesemnificativi, care să umple numărul, la nevoie. Încercările fraţilor Savin au fost de a determina pe Radu Mironovici să admită că este nevoie de o schimbare de direcţie a legionarilor, pentru că au nevoie de libertate şi ar fi bine să nu se piardă ocazia. Aceşti doi fraţi Savin erau convinşi că vor putea să-l convingă (spele la creier) pe Mironovici. Acesta a fost surprins de întâmplare şi nu-i venea să creadă că aceşti fraţi apropiaţi lui sunt în stare să facă aşa ceva. I-a respins cu multă îngăduinţă, afirmând că el nu este de acord şi a cerut să fie lăsat în pace.

Atunci cei doi Savin s-au adresat lui Radu Budişteanu, pe care-l credeau vulnerabil. I-au explicat că toată nenorocirea vine de la Horia Sima, deoarece el i-a pregătit pe legionari pentru rezistenţă, prin profesorul Nicolae Pătraşcu.

Fraţii Savin vroiau să speculeze o veche ciocnire din 1940, între Budişteanu şi Horia Sima. Acum însă, Budişteanu, care avea un caracter dur, de descendent din vechea boierime română, a ripostat cu vârf şi îndesat: "Este adevărat că am avut un diferend cu Horia Sima, în 1940, dar mă surprinde faptul că administraţia penitenciarului nu a interceptat mesajul meu, prin ţevile de la calorifer, când am spus deschis că eu am greşit la vremea aceea şi fac mea culpa. În rest, faţă de încercarea fraţilor Savin, afirm că am admirat Mişcarea Legionară şi voi continua să o admir câtă vreme voi fi în viaţă. Refuz să fac orice altă declaraţie." Foarte curând după aceea, Radu Budişteanu a fost pus în libertate, pentru că îi expira termenul de executare a pedepsei. A ajuns, mai târziu, în lumea liberă şi a devenit un însoţitor aproape permanent al lui Horia Sima şi mandatar al lui la congresele mondiale anticomuniste care aveau loc anual în lumea liberă. Imediat după aceste întâmplări din prima cameră de reeducare, clubul acela a fost desfiinţat şi Gabriel Bălănescu a denunţat celor din Aiud cele ce au avut loc în acel club. Şi toată lumea din Aiud ştia la ce se poate aştepta.

Ion FĂGĂRĂŞANU

CRONICA EXTERNĂ

6 noiembrie

Pythia noastră naţională, domnul profesor Silviu Brucan s-a înşelat. Analiza sa marxistă nu a rezistat democraţiei şi nici solidarităţii politice. Domnia sa ne-a anunţat ritos într-o emisiune de televiziune din luna septembrie că Bill Clinton va fi forţat la demisie de propriul său partid pentru ca prestaţiile sale sexuale cu Monica Lewinski să nu influenţeze negativ voturile la alegerile legislative. Pe de o parte partidul şi-a susţinut preşedintele, iar pe de altă parte cetăţeanul american a găsit că e mai bine să menţină un preşedinte care-şi face bine treaba, decât să se lase influenţat de un montaj juridico-mediatic, unde donzela nu şi-a spălat rochia de trei ani şi procurorul a utilizat metode demne de răposatul Vâşinski. Republicanii, în loc să câştige voturi în Congres, au pierdut. Liderul lor, recunoscându-şi greşeala politica, a cedat locul. Rămâne de văzut cum vor conduce în continuare ancheta, care se va termina desigur cu o sancţiune de formă, pentru că totuşi Clinton a minţit şi democraţia americană nu suportă minciuna sub jurământ.

De reţinut că ancheta asupra celui mai puternic om al lumii s-a desfăşurat fără a fi blocată, fără ziarişti insultaţi sau băgaţi la zdup. Procurorul, deşi a utilizat metodele de care vorbeam mai sus, a fost lăsat să ancheteze aşa cum a considerat că e bine. Frumoasă lecţie de democraţie pentru satrapii noştri locali sau naţionali.

7 noiembrie

Claude Allegre, Ministrul socialist al Educaţiei Naţionale din Franţa, vrea să reformeze învăţământul contra voinţei elevilor şi criticând corpul profesoral. Cu toate că este profesor el însuşi şi unul dintre cei mai mari geologi ai lumii (coincidenţă ?!) n-a învăţat că reformele nu se fac contra ci împreună cu cei interesaţi. S-a trezit cu revoltă a elevilor care a tulburat Parisul câteva zile. Poate că şi clasa noastră politică va învăţa ceva din această întâmplare.

A propos, a mai fost o revoluţie, în aceeaşi zi, acum 81 de ani, care a tulburat întreaga lume şi a costat între 30 şi 60 de milioane de vieţi.

8 noiembrie

Săptămâna trecută un uragan uriaş numit *Mitch* a distrus Nicaragua şi Hondurasul. Ajutorul internaţional se organizează greu şi ajunge cu pipeta. Sunt probabil peste 30000 de morţi. Cei rămaşi vii mor de foame, de sete, de holeră. Dacă ar fi fost petrol sau gaze naturale, sau s-ar fi aruncat bomba atomică, ajutoarele ar fi ajuns la timp şi supranumerare. Cele două ţări nu oferă decât banane şi cafea unde este supraproducţie. Presa internaţională spune că cele două ţări au dat înapoi cu douăzeci de ani.

Guvernanţii noştri nu se dau înapoi decât de nouă ani. Creditele internaţionale ne vor ocoli şi pe noi. *On ne prete qu'aux riches** spune un proverb francez. Ruşii sunt bogaţi în arme, chinezii în populaţie, cehii, ungurii, polonezii sunt muncitori. Noi suntem bogaţi în şmecherie. Noi românii minţim pe toată lumea, înăuntru şi în afară, şi nu facem, de fapt, nimic. Nu se poate minţi pe termen lung o lume întreagă. De aceea nu cunosc încă nici o bancă care să crediteze şmecheria. Ar subvenţiona pagube.

9 noiembrie

A murit, la 84 de ani, marele actor de teatru şi de film Jean Marais. Ne-a luminat serile sub cizma comunismului în Ruy Blas, Cocoşatul, Taifun la Nagasaki şi multe alte filme. Fie-i ţărâna uşoară.

Ministrul Afacerilor Externe al Franţei a declarat astăzi la Bruxelles că: "Franţa refuză politica de precipitare şi a toboganului". Ministrul se exprima ca urmarea recomandărilor Comisiei europene privitor la lărgirea Uniunii Europene. Ministrul francez a mai adăugat că: "reforma instituţională trebuie să fie un prealabil la orice lărgire". Prin reforma instituţională se înţeleg noile reguli de funcţionare a U.E. în 21 sau 27 de parteneri. Analistul de politică externă Pierre Bocev, după ce confirmă şansele "primului grup" (Cehia, Polonia, Ungaria, Slovenia, Estonia şi Cipru) de a intra în U.E. după 2004, analizează şansele celor din "grupa a 2-a". Fără a intra în detalii citez din articol: "nu vor rămâne în curând în anticameră (a U.E. n.a.) decât România şi Bulgaria, care riscă în această situaţie de a se desprinde din procesul de lărgire". Până şi Franţa, care până acum ne susţinea, "pledează pentru o atentă identificare a problemelor". Desigur, este numai părerea unui ziarist bine informat, dar este bine ca oamenii noştri politici de toate nuanţele să-şi amintească de faptul că nu Uniunea Europeană are nevoie de România ci viceversa. Timpul rămas să ne urnim din loc este însă din ce în ce mai scurt.

11 noiembrie

Ziua armistiţiului din 1918. Regina Elisabeta a II-a a Marei Britanii participă alături de preşedintele Chirac la festivităţi. Cancelarul Schoder a declinat invitaţia, fiind ocupat cu punerea pe roate a noului guvern. Germania s-a săturat să facă încontinuu mea culpa.Acelaşi Cancelar a declarat că va adânci colaborarea ţării sale cu Marea Britanie dar principalul său partener politic rămâne Franţa. Poate că Ungaria şi România - şi nu numai ele - ar avea ceva de învăţat de la astfel de declaraţii. Reamintesc că în cele două războaie mondiale pe frontul de vest au murit mai multe milioane de francezi, germani şi britanici. În Alsacia şi Lorena locuiesc peste un milion de etnici germani, care nu doresc deloc să fie alipiţi Germaniei şi nici nu cer universitate de stat cu predare în limba germană. Să-i facem şi noi pe etnicii maghiari din Transilvania să se simtă tot atât de bine în România.

13 noiembrie

Canalul 5 al televiziunii franceze a difuzat pe 13 noiembrie o analiză a revoluţiei române din decembrie 1989, realizată de cunoscutul geopolitician francez Alexandre Adler. Teleghidarea acesteia de către serviciile secrete sovietice, cu sprijinul celor maghiare, nu face nici un dubiu. D-l Adler arată ca incontestabilă afiliaţia pastorului Tokes la serviciile secrete maghiare, a domnului Brucan la KGB şi a generalului Militaru la GRU. Arată deasemenea legăturile de pe vremea studiilor a d-lui Iliescu cu persoane din conducerea PCUS. În ceea ce-i priveşte pe d-nii Roman şi Stănculescu nu se deţin probe că ar fi fost manipulaţi. D-l Voican-Voiculescu nu a fost citat cu toată importanta sa participare la revoluţie şi la procesul Ceauşeştilor.

Sub egida FMI se acordă un împrumut "preventiv" de 41 miliarde dolari Braziliei. Douăzeci de ţări participă la acestă operaţie. Ea serveşte la evitarea devaluării *realului* brazilian. Ţările participante au decis să ajute Brazilia pentru a-şi salva investiţiile, această ţară fiind a cincea destinatară a investiţiilor în lume în anul 1997. FMI a impus, bineînţeles, restricţii bugetare, cu reducerea deficitului public primar la 2,6%. Oare specialiştii noştri financiari consultă ştirile transmise de Reuters şi France Press? Ar afla că marii exportatori de capital ştiu să se ferească să piardă. Sistemul mafiot rusesc, pe care "liberalii" noştri încearcă să-l copieze, a uitat acest lucru şi economia rusească e la pământ. "Nu ne vindem ţara" este alt slogan populist care a costat enorm pe români. Aşişderea şi "Prin noi înşine", care a traversat arcul politic de la liberalii lui Ionel Brătianu până la Nicolae Ceauşescu de tristă amintire. Va trebui să ne obişnuim să încetăm a crede că noi românii suntem neapărat buricul pământului şi să înţelegem că şi alţii pot reprezenta o valoare. Una este să ne păstrăm valorile naţionale, alta este să reuşim economic.

Harvardul nu produce numai lucruri bune. Astfel cercetătorii acestui prestigios institut de învăţământ au făcut un studiu intitulat *"Calitatea guvernelor"*. Cercetătorii au studiat statisticile a peste 150 de ţări. Navigând între PNB, venitul pe locuitor, eficacitatea administraţiei publice, nivelul de impozitare, lupta contra corupţiei, salariile în

→ pagina 22

→ pagina 20

sectorul privat sau de stat, analfabetismul şi mortalitatea infantilă, ei conchid: pentru a fi bine guvernat este mai bine să fii bogat şi sănătos decât sărac şi bolnav.

Tautologiile se succed:

"Nu este de mirare că cele mai importante coduri au fost instituite în lume de doi mari conducători de stat din secolul XIX: Napoleon şi Bismarck", sau alte truisme care cad sub limita bunului simţ şi nu au nevoie de savante studii.

Proximitatea tropicelor influenţează performanţele guvernelor, căci: *"în zonele temperate clima este mai bună pentru culturi, sunt mai puţine boli şi agricultura este mult mai productivă"*.

"Importanţa factorilor istorici în explicaţia variaţiilor performanţelor diverselor ţări" este prezentată ca şi cum ar fi o descoperire.

Un alt poncif, care pare însă să scape total conducătorilor României, este că: *"ţările cele mai puţin corupte au o birocraţie redusă şi contribuabili mai scrupuloşi"*.

Concluzia lucrării este că: "ţările sărace, apropiate de Ecuator, fără unitate etnică sau lingvistică, utilizând dreptul francez sau o proporţie ridicată de catolici sau de musulmani au guverne mai puţin performante". Slavă domnului nu se ocupă de ortodocşi!

Ne punem şi noi întrebarea: Harvard este într-adevăr o universitate performantă? Cine ştie, s-ar putea ca mai marii noştri să decreteze să trecem la dreptul cutumiar anglo-saxon şi să convertească cetăţenii români la protestantism! Dacă aşa spune Harvardul, de ce nu facem şi această reformă? Doar este specialitatea noastră. Să-l întrebăm pe domnul Poul Thomsen!

17 noiembrie

Cotidianul francez *Le Monde* publică astăzi, sub semnătura corespondentului său de la Bucureşti, Mirel Bran, un articol intitulat *"România este pradă nemulţumirii sociale în absenţa reformelor economice"*, cu subtitlul *"Preşedintele Constantinescu anunţă o perioadă de austeritate"*.

După ce descrie demonstraţiile studenţilor şi şoferilor, articolul vorbeşte despre mizeria şi corupţia care domnesc în România. Preşedintele Constantinescu, după ce a admis că "România este în criză", a fost nevoit să anunţe concetăţenilor o nouă perioadă de austeritate. Raportul catastrofal pentru România al Comisiei Europene asupra celor 11 ţări candidate la intrarea în U.E., dat publicităţii pe 4 noiembrie, a fost, pare-se, auzit la Bucureşti. Blocajul instituţional reieşit din alianţa contra naturii cu P.D. al domnului Roman a anihilat activitatea guvernului. F.M.I. şi-a amânat negocierile cu România pentru luna ianuarie, nemulţumit de măsurile propuse de guvern (de exemplu reducerea de la 38 la 25% a impozitului pe beneficiu). 150 de întreprinderi nerentabile produc 90% din pierderile bugetului. Economia paralelă produce imense pierderi fiscale. Întreprinderile mici şi mijlocii sunt strivite de impozite. Corespondentul cotidianului francez conchide cu părerea că în apropierea iernii misiunea guvernului Radu Vasile apare ca foarte delicată.

Îmi permit să adaug la cele de mai sus că impotenţa şi lipsa de curaj şi competenţă ale clasei politice româneşti actuale, de toate tendinţele, sunt pe cale de a distruge iremediabil ţara.

În legătură cu cele de mai sus, referindu-se la criza financiară asiatică, Premiul Nobel pentru economie din 1981 (de tendinţă Keynesiană) James Tobin, critică într-un interviu acordat aceluiaşi cotidian soluţiile F.M.I. Domnia sa susţine că F.M.I.: *"... cere în acelaşi timp victimelor crizei să crească nivelul dobânzilor, o politică monetară severă şi să restabilească încrederea în economia lor; cu alte cuvinte li se cere să restabilească încrederea instalând recesiunea"*. Iată un subiect interesant de meditaţie pentru mai marii finanţelor noastre. Poate că vor găsi şi aici o soluţie "prin noi înşine". Mai greu vor găsi însă fondurile necesare. Să nu mai vorbim de încredere!

Şerban MANU

REVISTA PRESEI STRĂINE

Milosevic încearcă să-şi consolideze puterea prin epurări. În câteva săptămâni, Milosevic a creat un vid în jurul lui - folosind maniera sa forte. Presei i-a închis gura şi universitatea a fost epurată. Un diplomat occidental remarca: "Ceea ce se poate spune, este că toate aceste măsuri nu merg în contul democratizării. Se pun întrebări privind intenţiile reale ale puternicului om de la Belgrad." Asupra fondului măsurilor, cea mai mare parte a comentatorilor de la Belgrad sunt de acord că: "Milosevic şi-a construit un zid de fideli în jurul lui" sau "de acum înainte totul este sub control politic - moderaţii şi contestatarii au fost neutralizaţi". Ziarele din opoziţie au în faţă o lege draconică şi larg arbitrară, ţinând seama de cum judecători servili vor aprecia "defetismul" şi "atentatul la siguranţa statului". Ameninţările cu bombardamente de către avioanele NATO au servit de pretext pentru elaborarea acestor legi.

(*Le Monde* - 1 decembrie 1998).

Cum a fost determinată alegerea lui Primakov ca prim-ministru? Discuţiile s-au purtat la o masă rotundă la care a luat parte şi Boris Elţin. G. Iavlinski ia cuvântul. El are 48 de ani şi este unul dintre cunoscătorii gândirii liberale din Rusia. Nu este un eltsian. Din contra, el apreciază că şeful statului prin "mediocritatea" şi "megalomania" sa este principalul responsabil al eşecului reformelor politice şi economice de la 1991 încoace. În ciuda acestei păreri, deloc favorabile preşedintelui, el crede că nu trebuie să se prelungească vidul de putere care poate provoca un război civil. El s-a întrebat: "Care sunt condiţiile cerute pentru a desemna un nou prim-ministru?". Înainte de toate, a spus el, trebuie un om loial preşedintelui, căci acesta este ales de naţiune, în unanimitate. Şi Iavlinski a continuat: "Trebuie ca prim-ministrul să se bucure de încrederea Dumei - altă expresie a poporului rus. El trebuie apoi să poată asigura prestigiul Rusiei pe plan internaţional. El trebuie să inspire încredere serviciului federal de securitate (ex-KGB) şi armatei. El nu trebuie să fie suspectat că ar putea să tragă sforile în culisele prezidenţiale în propriul său interes. În fine, dacă vreo problemă de succesiune se va pune înainte de sfârşitul mandatului preşedintelui actual, primul ministru trebuie să fie în măsură să organizeze noile alegeri."

După aceste precizări, Iavlinski întreabă pe participanţii la masa rotundă: "Sunteţi de acord cu analiza mea?" Răspunsul a fost promt şi unanim: "Întru totul".

Atunci cine ar trebui să fie prim-ministru - întreabă din nou Iavlinski. Urmează minute de tăcere după care G. Iavlinski va declara: "Eu vă propun un nume - Evgheni Primakov".

Această masă rotundă a fost hotărâtoare în alegerea, într-un consens general a lui Primakov ca prim-ministru.

(*Valeurs Actuelles* - nr. 3224, 18 septembrie 1998)

Copii străzii din Rusia. Rusia numără 2 milione de copii, fără familie, din care aproape 2/3 trăiesc în stradă, afirmă o asociaţie nonguvernamentală, citată de "Literaturnaia Gazeta" din 18 noiembrie. Asociaţia de psihologie şi psihiatrie infantilă arată că aceşti copii fără căminsupravieţuiesc în pivniţe, poduri, case părăsite sau în canalele marilor oraşe, unde se pun la adăpost de frig.

(*Le Monde* - 20 noiembrie 1998)

Primakov, preşedinte bis al Rusiei. Asupra stării de sănătate a lui Boris Elţin nu mai există nici un dubiu - ca este atât de precară încât nu există nici o îndoială asupra posibilităţilor de a mai conduce ţara. Un acord secret ar fi fost semnat cu Grigori Iavlinski, acord prin care Boris Elţin s-a angajat a se retrage "din raţiuni de sănătate", astfel ca alegerile anticipat să poată avea loc la începutul anului 1999. Printre candidaţii la viitoarele alegeri anticipate se anunţă Iuri Lujkov (primarul Moscovei), Alexanr Lebed, Ziuganov şi Ghenadi Selezniov. După părerea lui Feodorovski - semnatarul articolului - omul cheie este azi Primakov, fostul şef al informaţiilor externe la începutul crei postcomuniste, Ministrul Afacerilor Externe din 1996 şi actualul prim-ministru ales cu o veritabilă unanimitate. De la numirea sa , prima grijă a sa a fost să aleagă în posturile importante ministeriale, oameni politici în care are încredere, dar mai ales să dubleze aceste numiri prin desemnarea de adjuncţi, proveniţi din reţelele personale. Este una din metodele tradiţionale ale Rusiei. Ţarul Alexandru I a recurs la asemenea metode la începutul secolului XIX, iar Stalin le-a instituţionalizat instalând în spatele fiecărui ministru, cu titlu de vice-ministru o persoană aparţinând NKVD-ului.

Un detaliu care spune multe, este că Primakov nu a ţinut prima reuniune de lucru cu colaboratorii săi în biroul şefului de guvern şi nici în acela al Ministrului Afacerilor Străine, ci în cartierul general al S.V.R., iar cei doi oameni care au fost colaboratori direcţi la informaţii între 1992 şi 1996 - Robert Makarian şi vice-amiralul Iuri Zabalov, au fost plasaţi la conducerea Secretariatului General al Guvernului şi respectiv la Direcţia de Cabinet a primului ministru.

(*Valeurs actuells* - nr. 3231 din 6 noiembrie 1998)

Perspectivele demografice din Statele Unite. De la 266 de milioane de locuitori în 1997, Statele Unite vor avea 394 de milione în 2050. Tot în această perioadă de timp, negrii din Statele Unite de la 39,9 milioane (12,8%) vor ajunge la 61 milioane (15,4%), iar asiaticii vor atinge cifra de 34 milioane (8,7%). Datele au fost comunicate de biroul de recensământ la 19 nov. a.c.

(*Le Monde* - 20 noiembrie 1998)

Insolvabilitatea Moscovei. Rusia a informat în ziua de 25 noiembrie pe creditorii săi privaţi de la Clubul Londrei că nu va putea să ramburseze o datorie de 360 milioane dolari care ajung la scadenţă la 2 decembrie, fapt consemnat într-un comunicat comun publicat de "Deutsche Bank" şi Ministerul rus de Finanţe. Acest comunicat nu face totuşi nici o menţiune asupra unui acord de restructurare a unei datorii de 724 milioane dolari cu scaadenţă tot la 2 decembrie - acord adus la cunoştinţă de şeful delegaţiei ruse la Londra, Mihail Kasianov.

(*Le Monde* - 27 noiembrie 1998)

Crearea unei curţi criminale internaţionale. Alain Madleine, preşedintele Democraţiei liberale din Franţa, scrie: "Noi trebuie să facem din anul 2000 anul creării efective a Curţii Criminale Internaţionale, cu scopul intrării în secolul XXI cu mijloace efective în pedepsirea criminalilor, pentru ca niciodată barbariile care au însângerat secolul XX - de la Auschwitz la lagărele şi închisorile comuniste, de la Cambodgia la Rwanda ... de la lagărele morţii lui Pol Pot la Bosnia şi la Kosovo - să nu mai poată fi comise, fără a rămâne nepedepsite".

(*Le Figaro* - 26 noiembrie 1998)

Conferinţă de presă suprarealistă la Moscova. Cinci ofiţeri ai contra-spionajului rusesc acuză superiorii lor de a le fi comandat asasinarea omului de afaceri Boris Berezovski (actualmente secretar C.S.I.). Citâm din cuprinsul articolului: "Oficial angajată pe "calea democratică", Rusia în tranziţie, pare a fi o ciudată ţară unde "privatizarea" parţială a armatei şi a serviciilor secrete a devenit o înfricoşătoare realitate. Aceasta este, în orice caz, ceea ce afirmă cei cinci ofiţeri din serviciul de contra-spionaj FSB (moşteniorul atotputernicului KGB) în cursul unei conferinţe de presă suprarealiste ce a avut loc la agenţia rusească Interfax. Cei cinci ofiţeri au acuzat pe foştii lor superiori, generalul Kohlokov şi adjunctul său Kanuşnikov de a fi dat ordinul să-l asasineze pe celebrul om de afaceri Boris Berezovski, în luna noiembrie 1997. Ofiţerii prezenţi la conferinţă au mai făcut cunoscut că organele FSB nu i-au folosit pentru scopuri constituţionale, de securitate a statului, ci pentru scopuri particulare, materiale sau politice, ca reglări de conturi sau ... pentru a obţine bani."

(*Le Figaro* - 19 noiembrie 1998)

Un popor de aproape 30 milioane - fără stat naţional. Cei cca. 30 milioane de kurzi sunt răspândiţi în 5 state, astfel: 16-18 milione în Turcia, 6-8 milione în Iran, 4-5 milione în Irak, cca. 1 milion în Siria şi 80 de mii în Armenia. Lupta lor de eliberare a început în 1923, când ei au fost privaţi de un stat suveran care le-a fost promis prin tratatul de la Sevres (1920) - a crescut în intensitate în 1945, când ei au depus eforturi să obţină din partea Iranului, Irakului şi Turciei o autonomie efectivă. În anii '80 lupta s-a intensificat (uneori cu caracter de război) fiind condusă de Partidul muncitorilor din Kurdistan (P.K.K.) cu violenţe din ambele părţi (referindu-se în special la autorităţile turceşti). Conducătorul acestui partid, Ocalan, se află în prezent în Italia, unde cere azil politic. A fost arestat şi ca urmare Turcia a cerut extrădarea, fiind acuzat de terorism. Cererea Turciei a fost respinsă pe motiv că în această ţară pedeapsa cu moartea nu este abolită. Germania îl acuză şi ea de terorism, dar a refuzat să ceară extrădarea pentru a evita o revoltă a kurzilor, destul de numeroşi, aflaţi în Germania. Italia se află într-o situaţie critică, neştiind cum să se debaraseze de acest refugiat terorist, însă în acelaşi timp conducător al lupteide eliberare pentru cea mai mare parte a kurzilor.

(note pe marginea mai multor articole pe această temă apărute în *Courrier International*, nr. 421 26 nov. - 2 dec. 1998)

T. B.

MOTIVE DE ÎNGRIJORARE

Privind azi înfăţişarea Europei, constatăm că aproape în totalitatea ei este guvernată de socialism, excepţie făcând Spania, cu un guvern de dreapta.

În aparenţă, nu găsim nimic anormal, voinţa popoarelor a determinat această expresie. Revenind însă la istorie, reţinem dintru început că această ideologie era un curent social care-şi trăgea obârşia de la Karl Marx şi Engels, având ca doctrină materialismul, spiritualul abolit, iar religia considerată ca opiul celor umili.

Se pare însă că o parte din socialişti nu ar fi respectat doctrina învăţăcilor şi atunci s-a produs o separare între necondiţionaţii şi cei mai puţin respectuoşi de dogme. S-au constituit deci două partide: cel tradiţionalist şi noul partid denumit comunist, fiecare evoluând separat, şi combătându-se în funcţie de metodele de aplicare a doctrinei comune.

Nu mai insistăm asupra drumului parcurs de cei doi fraţi ajunşi duşmani, cu toate că făceau parte din aceeaşi confesiune, având acelaşi patriarh.

În patrimoniul comunismului găsim mormane de cadavre: după statistici în jur de 100 de milioane, precum şi o stare de degenerescenţă umană provocată şi întreţinută sistematic pin teroare şi crimă. În aceste condiţii, omul, siluit pe durata întregii sale vieţi, şi-a creat un fel de auto-apărare. Unii, pentru a supravieţui, s-au retras în tăcere, suferind dureri şi foame, aşteptând ca Dumnezeu să se îndure de ei; alţii s-au plasat în afara legilor morale, aliniindu-se chiar aspritorului lor, devenind chiar părtaşi în nelegiuire. Aşa s-a ajuns, în timp, la acel "homo sovieticus", un produs uman în sufletul căruia s-au cuibărit toate viciile omeneşti, o a doua natură, antipodul omului normal care continuă să-şi exercite printr-un nou reflex condiţionat însuşirile negative ce i-au fost inoculate: minciună, înşelătorie, corupţie, până chiar şi crimă, un fel de proteză artificială pe un corp sănătos transformat în robot.

Se credea că acest monstru va dăinui la infinit, atât de solide erau structurile care îl protejau.

Iată însă că în imperiul comunismului numărul paraziţilor depăşea cu mult numărul celor dispuşi să pună mâna pe o unealtă de lucru, preferând arma, mai puţin obositoare, aşa încât nivelul de viaţă ajunsese la limita existenţei şi atunci totul s-a prăbuşit.

Din păcate, năravurile însuşite nu au dispărut; ele făceau parte de acum din viaţa individului, iar munca nu mai atrăgea omul obişnuit să trăiască fără a se osteni. Aşa s-au produs două clase distincte: cei ce trăiau din munca lor şi cei ce trăiau din speculaţie, fără morală, fără conştiinţă şi fără scrupule, unde libertatea reinstaurată se transformase în anarhie, unde totul era admis, iar legea devenea doar o lectură pentru amatori.

Acest fenomen observat în ţările de obedienţa moscovită nu a rămas însă confinat în fostul imperiu; el s-a strecurat pe nesimţite şi în occident, provocând un sentiment de neîncredere şi confuzie.

Se pare iarăşi că istoria recentă nu a reţinut nici o lecţie pentru politicul occidental. Procesul comunismului pentru "crime împotriva umanităţii", care a făcut un moment mult zgomot, a fost clasat, cei 100 de milioane de morţi nefiind un argument suficient pentru a înainta unui Tribunal Internaţional dosarul incriminat. În locul lui se pregăteşte un alt proces, intentat generalului Pinochet, pentru că a îndrăznit să gonească de la putere un regim comunist prin luptă. Pinochet a comis imprudenţa să viziteze o ţară democratică care îi "asigura" imunitatea diplomatică dar, sub glasul "boborului" suveran, el riscă să fie judecat şi condamnat, în timp ce Fidel Castro, călăul poporului cubanez, cu mâinile pătate de sângele a zeci de mii de cubanezi, se bucură de onorabilitatea democraţiei occidentale, primit cu multă atenţie de toate cancelariile, până şi de Sanctitatea Sa la Vatican, ca un oaspete de soi, trecând sub tăcere calvarul întregului popor creştin.

Dar acest caz nu este decât o simplă diversiune. Ceea ce ne provoacă o mare îngrijorare este orientarea sau, mai exact, convertirea Occidentului la o ideologie care a stârnit atâtea dureri umanităţii: comunismul. În loc să procedeze la instituirea procesului de crimă contra umanităţii al acestei utopice ideologii, încearcă să-i fasoneze o faţă umană, introducându-l democratic în marea familie a popoarelor încă libere.

Această Europă socialistă devine roz, cu o tendinţă spre roşu, crezând că popoarele vor avea memoria scurtă şi vor fi uitat total istoria.

Cuvintele însă pot uşor oscila, creând chiar opinii valabile, un fel de sofisme ce decurg din false premise. Pentru a le da consistenţă şi veracitate, nimic nu poate fi mai solid decât constatările ireproşabile. Iată câteva exemple materializate:

În Franţa, partidul socialist – preferat de sufragiul universal – neavând o majoritate parlamentară singur, şi-a afiliat la conducerea ţării pe comunişti, încredinţându-le câteva ministere, unde aceştia să îşi aplice, de comun acord cu socialiştii, ideologia. Nu au fost ignoraţi nici ecologiştii şi alte minuscule partide de extremă-stânga, un fel de ciuperci cultivate de Stalin pe timpul războiului rece, ciuperci roşii, comestibile la prima vedere, dar otrăvitoare, o dată consumate.

În Italia, ţara misterelor mafiote, partidul comunist "reformat" deţine frâiele puterii, cu un prim-ministru comunist şi cu multe ministere cu titulari de aceeaşi culoare, roşu-purpuriu, culoarea sângelui – fără o aluzie intenţionată la cel vărsat. Cum se vor comporta noii responsabili ai politicii italiene şi în ce prăpastie o vor conduce, lăsăm la aprecierea viitorului.

Recentele alegeri din Germania au răsturnat şi aici tradiţia: socialismul a fost preferat, democratic, de poporul german. Şi pentru că partidul dlui Schröder nu a obţinut majoritatea în noul parlament, a fost nevoit să facă apel la un partid de nuanţă roşiatică, aşa-numiţii ecologişti, preferaţii lui Stalin, pentru a "salva" de la pieire natura. Aşa a fost încredinţată orientarea politică externă unui ecologist, fidel memoriei tătucului, trecut şi el prin multe oficine mai dosnice cu antene constante spre Kremlin.

Cum s-ar spune, comunismul eşuat în Rusia a găsit în Occident o nouă virginitate.

Dar ceea ce ne îngrijorează pe noi nu este atât Europa, în sânul căreia ne ostenim să găsim adăpost, ci vecina noastră din răsărit căreia, privind spre Europa, nu-i vine să creadă că totuşi doctrina ei din ultimii şaptezeci de ani a fost cea adevărată – dovadă fiind faptul că ţările din restul Europei se precipită să o înfieze, considerând-o foarte bună.

Şi atunci, dacă oamenii inteligenţi de care fără doar şi poate dispune Occidentul au ales pe Marx şi Engels ca model, de ce să nu revenim şi noi la Stalin, modelul ideal al celor doi?

Evgheni Primakov, fost şef al Informaţiilor Externe (SVR) – gurile rele i-ar găsi chiar o înrudire îndepărtată cu cei doi –, s-a gândit că nu ar fi momentul să scape ocazia să o ia înaintea occidentalilor, să revină la vechea tradiţie care a făcut fericiţi atâţia bolşevici în imperiul popoarelor care au conlocuit în pace şi armonie mai bine de şaptezeci de ani.

Preşedintele Elţîn – pare-se puţin deficient din punct de vedere al sănătăţii – a încredinţat vijitorul Rusiei, cu depline puteri, noului democrat Evgheni Primakov, de origine KGB-ist; acesta, învrednicit cu noua misiune, a făcut apel spre a-l ajuta la oamenii săi de încredere, dovediţi ca atare în trecutul fructuoasei săi colaborări în domeniul informaţiilor.

Astfel, el a ales ca miniştri oameni competenţi însă, ca să fie mai sigur, a dublat postul lor – nu eşti niciodată destul de precaut – cu oameni ieşiţi din reţelele personale, pe post de adjuncţi.

În fruntea secretariatului general al guvernului a plasat doi foşti colaboratori direcţi din serviciul Informaţii în perioada 1992-1996, Robert Makarian şi vice-amiralul Iuri Zabatov. Apoi, ca prim vice-prim-ministru, un vechi director la Direcţia Planului din epoca sovietică, complexul militaro-industrial al marilor întreprinderi, Iuri Maslîukov.

A creat Prezidiul Guvernamental, instituţie foarte influentă, încredinţată guvernatorului oraşului Ekaterinburg, Eduard Rossel.

Sectorul social a "beneficiat" şi el de serviciile dnei Valentina Matvienko, o veche komsomolistă.

Majoritatea colaboratorilor i-a ales din jurul lui Gorbaciov. O revoluţie, sau mai bine zis o revenire la un procedeu care s-a dovedit eficace în timpul lui Stalin ar fi şi obligaţia întreprinderilor care operează afaceri în exterior de a vinde statului 75 la sută din valuta încasată.

Iată deci că înţelepciunea rusească s-a întors la vechea rutină care, după opinia Occidentului, nu a fost atât de rea după cum o justifică evoluţia normală a evenimentelor.

Toate aceste istorisiri spicuite din presa occidentală arată că vechii noştri comunişti nu numai că nu au dispărut, dar le merge chiar foarte bine, dovadă faptul că fostul preşedinte Ion Iliescu, pe care toată lumea îl credea căzut în dizgraţie, se plimbă prin ţară într-un vagon special amenajat şi bine încălzit, în care se lăfăie fără griji, în timp ce ceilalţi călători îngheaţă de frig în vagoane vechi, în care aerul rece circulă în voie. Câţiva medici îngheţaţi şi-au manifestat nemulţumirea faţă de acest privilegiu, pe care-l credeau abolit de la scadenţa unui anumit noiembrie 1996; protestul lor nu a avut însă nici un rezultat.

Poporul anesteziat, privind schimbările din Franţa, Germania şi Italia, s-o fi întrebat de ce nu s-ar încerca şi la noi o nouă experienţă care, în definitiv, nu a făcut decât câteva sute de mii de morţi şi milioane de robi.

Iată o idee care circulă chiar cu insistenţă, observată zilnic la mormântul marilor dispăruţi din cimitirul Ghencea, unde zilnic se împrospătează stocul de lumânări. Democraţii noştri, în care s-au pus multe speranţe, ar fi îndreptăţiţi să manifeste neliniştea lor, să se ocupe mai degrabă să şteargă urmele comunismului, în loc să se certe între ei pentru un os mai mare, pregătind în mod inconştient revenirea la o epocă apocaliptică, mult apreciată de anumiţi trubaduri ai regretatului cuplu, aciuiaţi în grupări politice gen România Mare, prea mare pentru talia lor, gata să întindă mâna peste Nistru, să ne şteargă din istorie într-o atmosferă de chermeză. O tempora, o mores!

Filon VERCA

PERMANENŢE

Editor: Fundaţia PROF. GEORGE MANU
Bucureşti, str. Plantelor nr. 9, sect. 2
3131102

Comitetul director:
Sebastian MOCANU,
Nicolae ROŞCA,
Mircea NICOLAU,

Redacţia:
Mircea NICOLAU – prim redactor;
Cristian URSE – secretar de redacţie;
Nicolae NICOLAU,
Radu CREANGĂ – redactori

Compartiment administraţie - difuzare:
Gelu GHEORGHIU

Corectură:
Radu CREANGĂ
Culegere şi tehnoredactare:
Valeriu CAŢER

DIFUZARE – tel./fax 3131102

ISSN 1453 - 9551